EMILY BARR

Flora Banks'in Tek Anısı

cesur ol

PEGASUS

Kendinize bile güvenemezken kime inanabilirsiniz?

Flora geçirdiği bir hastalık sonucu kısa süreli hafıza kaybı yaşamaktadır.

Bu yüzden gündelik hayatta arkadaşının esprileri, ailesinin tembihleri veya kaç yaşında olduğu gibi en basit şeyleri bile hatırlamamaktadır.

Sonra bir gün öpmemesi gereken birini öper... Ve ertesi gün her şeyi hatırlar.

On yaşından beri hatırladığı ilk şey bu öpücüktür.

Fakat çocuk artık çok uzaklardadır.

Hafızası olmayan genç kız, hafızasında iz bırakmayı başarabilen çocuğu bulmak için imkânsız bir yolculuğa çıkacaktır...

Ellerime baktım. Birinin üzerinde

FLORA, cesur ol

yazıyordu.

B&S

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-484-9

"Büyüleyici, heyecan verici ve acı verecek kadar güzel. *Flora Banks'in Tek Anısı* akıllardan çıkmayacak. Uzun zamandır okuduğum en iyi gençlik romanlarından."
Jennifer Niven, *The New York Times* çoksatanı *Hayatın Kıyısında*'nın yazarı

"Barr'ın kitabı ışıltılı ve sürükleyici bir hikâyeye sahip, son sayfaya kadar elinizden bırakmayacaksınız."
Entertainment Weekly

"Olağanüstü bir biçimde dokunaklı ve özgün; gizemler ve yalanlar, aşk ve ayrılık üzerine hem yürek sızlatan hem de hayata hoş dokunuşlar yapan bir öykü."
Daily Mail

"İnanılmaz bir yolculuk, büyüleyici bir hikâye, ustaca kaleme alınmış bir gizem."
Booklist

"Gençlik romanları ve psikolojik gerilim hayranları için mükemmel bir kitap."
Bustle

"Amneziyle yaşamanın ve kendini keşfetmenin etkileyici tasviri."
Kirkus Reviews

"Okurlarda iz bırakacak."
VOYA

"Sürükleyici... Hikâyenin sonunu tahmin edemeyeceğinizi temin ederiz."
HelloGiggles

"John Green ile Rainbow Rowell tarzı başarılı bir öykü. Esprili ve dokunaklı olsa da satır aralarında daha karanlık bir atmosfere sahip. Kişinin kendini bulması üzerine, tüyleri diken diken eden bir roman."
View Magazine

Emily Barr Londra'da gazeteci olarak çalışsa da her zaman sessiz bir odanın ve yazacak bir kitabın hayalini kurmuştur. Bir yıl boyunca seyahat etmiş, bu ona Asya'da, sırt çantalı gezginlerin dünyasında geçen ve WHSmith Yeni Yetenek Ödülü'nü kazandıran *Backpack*'e ilham olmuştur. Sonrasında birçok ülkede yayımlanan on bir kitap daha yazmıştır. *Flora Banks'in Tek Anısı* ilk gençlik romanıdır. Cornwall'da, eşi ve çocuklarıyla yaşamaktadır.

Flora Banks'in Tek Anısı

FLORA,

cesur ol

Pegasus Yayınları: 1924
Gençlik: 377

Flora Banks'in Tek Anısı
Emily Barr
Özgün Adı: The One Memory of Flora Banks

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2018
ISBN: 978-605-299-484-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Emily Barr, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Books Ltd, London'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

EMILY BARR

Flora Banks'in Tek Anısı

İngilizceden çeviren:
Alp Levi

PEGASUS YAYINLARI

Craig'e

GİRİŞ

Mayıs

Bir tepenin zirvesindeydim ve korkunç bir şey yaptığımı bilmeme rağmen bunun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bir dakika veya bir saat önce biliyordum ama aklımdan silinip gitti ve bir yere yazmaya vaktim olmadığı için kayboldu şimdi. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama neden saklandığımı bilmiyordum.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel, buzla kaplı bir yerde, bir dağın sırtında ayakta duruyordum. Dağın bir yanında, çok aşağıda bir ırmak vardı, kıyısında iki sandal bekliyordu. Öbür yanda hiçbir şey yoktu, dağlar uçsuz bucaksız uzanıyordu. Gökyüzü masmaviydi, güneş göz alıyordu. Yerde ince bir kar tabakası vardı ama büyük, kürklü bir palto giydiğim için kendimi sıcak hissediyordum. Parlak, karlı bir yerdi burası. Gerçek olamazdı. Kafamın içinde bir yerlerdeydim, saklanıyordum.

Geriye dönüp baktığımda aşağıda, sandalların yakınında bir kulübe olduğunu gördüm: Ondan kaçmıştım, tepeye tırmanmış, kulübenin içinde her ne varsa ondan uzaklaş-

mıştım. Tehlikeli bir şeyler olduğunu bildiğim için burada tek başına olmamam gerekiyordu.

Kulübenin içindeki şeyle yüzleşmektense, vahşi doğada şansımı denemeyi göze alacaktım.

Etrafımda ağaç olmadığından saklanmadan önce dağı aşmam gerekiyordu. O dağı aştığım anda vahşi doğada olacaktım. Sadece ben, dağlar, kayalar ve kar. Dağın sırtında durarak paltomun cebinden iki pürüzsüz taş çıkardım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama bunun çok önemli olduğunu biliyordum. Taşlar siyah renkteydiler ve ikisi birden avucuma güzelce sığıyorlardı. Taşları birbiri ardına, var gücümle, mümkün olduğu kadar uzağa fırlattım. Karla kaplı kayaların arasında kayboldular ve memnun oldum.

Yakında gözden kaybolacaktım. Saklanacak bir yer bulacak ve ne yaptığımı hatırlayana dek hareket etmeyecektim. Bunun ne kadar süreceği umurumda değildi. Büyük ihtimalle hayatımın geri kalanı boyunca burada, bu soğuk yerde kalacaktım.

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Müziğin sesi fazla yüksekti, oda fazla kalabalıktı ve bu evde, hiçbir insanın bilemeyeceği kadar çok sayıda insan varmış gibiydi. Pes notalar vücudumda titreştiler. Bir süredir köşede duruyordum: Derin bir nefes aldım ve yabancıları itekleyerek yürümeye başladım.

Elime baktım. Üstünde kalın, siyah harflerle PARTİ diyordu.

Neden burada olduğumu bilmesem de, "Görebiliyorum," dedim.

Havada yoğun bir ter, alkol ve parfüm kokusu vardı, birbirlerine karışarak mide bulandırıcı bir şeye dönüşmüşlerdi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Dışarının kokusunu almak, bir balkona yaslanıp denize bakmak istiyordum. Deniz bu evin dışındaydı.

"Merhaba, Flora," dedi biri. Onu tanımadım. Uzun boylu, sıska, kel kafalı bir çocuktu.

Mümkün olabildiğince ağırbaşlı bir tavırla, "Merhaba," diye karşılık verdim. Çocuk kot pantolon giyiyordu. Oradaki erkeklerin tamamı ve kızların büyük bir kısmı kot pantolon giymişti. Bense eteği havaya bakan parlak beyaz bir elbise

ve güzel olmayan, ayağıma da tam uymayan bir çift sarı ayakkabı giymiştim.

Kafamdaki parti fikrine uygun giyinmiş olmalıydım: Bunu yanlış anlayan tek kişi olarak göze batıyordum.

Elime baktım. *17 yaşındayım* diyordu. Tekrar kendime baktım. Bir genç kıza benziyor ama kendimi öyle hissetmiyordum.

Daha küçükken, partilere gitmek için giyinip süslenmeye bayılırdım. Bu gece giydiğime benzeyen bir parti elbisesi giyerdim ve insanlar bana sarılıp bir prensese benzediğimi söylerlerdi. Ama artık o kadar küçük değilim. Elimde bir tükenmezkalem olsa bunu vurgulamak için koluma "Zannettiğimden daha büyüğüm" yazardım. Parti elbiseleri giymemem gerekiyordu artık. Kot pantolon giymeliydim.

"İçki?"

Çocuk, üstünde plastik bardaklar ve şişeler olan bir masayı başıyla işaret etti. Bileğime baktım. *Alkol alma* diyordu. Buradaki diğer herkes, şişelerde ne varsa içiyorlardı. Alkol olabilirdi.

Ne olacağını görmek için, "Evet, lütfen," dedim. Elim bana ayrıca *Drake gidiyor. P'nin erkek arkadaşı* dedi. Bir veda partisiydi bu. P, Paige demekti. Paige'in erkek arkadaşı. Zavallı Paige. "O kırmızı olan lütfen."

Parmağımı yaladım ve *Alkol alma* yazısını kelimeler okunmayacak hale gelene dek sildim.

Uzun boylu çocuk bana ağzına kadar şarap dolu, plastik bir bardak uzattı. İlk yudumu alınca yüzümü buruşturdum ama elimde bir kadeh içki tutmak beni buraya aitmişim gibi hissettirdi ve gidip Paige'i aramaya koyuldum.

On yedi yaşındaydım. Bir partideydim. Drake gidiyordu. Drake Paige'in erkek arkadaşıydı.

Bir kadın elini koluma koyup beni durdurdu. Dönüp ona baktım. Kuş tüyleri gibi kesilmiş çok açık sarı saçları vardı ve yüzündeki çizgilerden onun herkesten daha yaşlı olduğunu söyleyebiliyordum. Paige'in annesi. Neden bilmiyorum ama beni sevmezdi.

Müziğin sesini bastırabilmek için, "Flora!" diye bağırdı. Dudakları gülümsese de gözleri gülmüyordu. Ben de aynısını ona yaptım. "Flora. Buradasın ve iyisin."

Kafamı şiddetle yukarı aşağı sallayarak, "Evet," diye bağırdım.

"Eh, annene bu bilgiyi vereceğim. Seni kontrol etmem için şimdiye dek bana sadece üç mesaj attı."

"Tamam," dedim.

"Dave ve ben gidiyoruz. Sen iyi olacak mısın? Her zaman bir dadıya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Biraz kötü davranıyordu.

"Evet, tabii."

Bana bir süre baktı ve dönüp gitti. O kadın Paige'in annesiydi ve burası onun eviydi.

Müzik sustu ve rahatlayarak iç çektim. Gürültülüydü ve herkes birbirine bağırıyordu. Ama müzik yine başladı ve etrafımdaki insanlar hoplayıp zıplamaya, asla taklit edemeyeceğim bir şekilde dans etmeye başladılar. Bu yeni, daha canlı şarkı onları açıkça memnun etmişti.

Birisi kulağımın dibinde, "Pixies'i çal yine!" diye bağırdı. Havaya zıpladım ve kırmızı şarap elbisemin önüne damladı. Kana benziyordu.

Bir kız geri geri giderken ayağıma bastı. Kısacık saçları, kocaman küpeleri vardı ve sürdüğü parlak, bulanık ruj yüzünden ağzı bir yaraya benziyordu.

"Ah, pardon," dedi ve sohbetine devam etti.

Buradan gitmem, uzaklaşmam gerekiyordu. Partiler zannettiğim gibi değildi, elbiseler, mücevherler ve pasta yoktu. Konuşacak kimsem yoktu.

Kapıya ve denizin kokusuna, müziksizliğin sesine ve evime doğru ilerliyordum ki bir şey çınladı ve "şşşş" sesi odada yayıldı. Sohbetler yavaş yavaş sustu, olduğum yerde kaldım ve yüzümü diğer tüm yüzlere doğru çevirdim.

Bir iskemlenin üstüne çıkmıştı. Drake. Drake Paige'in erkek arkadaşıydı, Paige de benim en iyi arkadaşımdı. Paige'le olan arkadaşlığım sağlam temellere dayanıyordu, onunla biz dört yaşındayken, okula başlarken tanışmıştım. Saçları örgülüydü ve ben de öyle yapmıştım, ikimiz de gergindik. Bahçede beraberce ip atladığımızı hatırlıyordum. Birlikte okumayı öğrendiğimizi. Ben okumayı önceden biliyordum ve ona yardım etmiştim. Büyürken ona derslerinde yardımcı olurdum, o da bize sahneleyeceğimiz küçük oyunlar yazar, tırmanacak ağaçlar bulurdu. İlkokulun son sınıfına beraberce başlamamızı hatırlıyordum, ortaokula gideceğimiz için heyecanlıydık.

Paige'i tanıyordum ve ona baktığımda onun yetişkin biri olduğunu görünce şaşırmıştım. Bu, Drake'in onun gerçek erkek arkadaşı olduğu anlamına geliyordu.

Drake'in koyu renk saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri olduğunu fark ettim. Herkes gibi o da kot pantolon giymişti. Onu tanımamıştım.

Kalabalığı taradı: Bakışlarımız birleştiğinde bir an için gülümseyip gözlerini kaçırdı. Bu da, ben onu tanımamış olsam da birbirimizi tanıyor olduğumuz anlamına geliyordu. İskemlesinin yanında sarışın bir kız durmuş, ona uzun uzun bakıyordu. Sanırım onu daha önce görmüştüm. Eğer Drake

Paige'in erkek arkadaşıysa, o kızın ona öyle bakmaması gerekiyordu.

Başka insanlarla dolu bu odaya, "Hey, teşekkürler millet, geldiğiniz için," dedi. "Gerçek bir parti beklemiyordum. Sadece beş dakikadır falan bu kentteyim. Tamam, haydi beş ay olsun. Burada Kate teyzem ve Jon amcamla kalmak muhteşemdi ve buradayken bir sürü yeni arkadaş edinmeyi hiç beklemiyordum. Cornwall'ın, Londra'nın küçük bir uzantısı olacağını, çift katlı otobüslere bineceğimi ve bilirsiniz, berbat İngiliz yemekleri yiyeceğimi ve bir futbol fanatiğine dönüşeceğimi düşünüyordum sadece. Ama harika zaman geçirdim. İrtibatta kalalım. Svalbard'a gelmek ve beni dünyanın en harika manzarasında ziyaret etmek isteyeniniz varsa, buyurun. *Her zaman* orada yaşamanın hayalini kurmuşumdur ve bu fırsat elime geçtiği için çok şanslıyım. Ama bu Cornwall muhteşem değildi demek değil çünkü öyleydi."

Arkamda birisi sessizce, "Kuzey Kutbu hakkında *biraz daha* konuşmalı," dedi ve başka biri kahkaha attı.

Elimde bir telefon vardı. Telefonu bana neden burada olduğumu hatırlatması için, onun bir fotoğrafını çekmek için kullandım. Svalbard'ın ne demek olduğunu bilmiyordum. Garip bir kelimeydi. Ama Drake'in bunu sevdiğini görebiliyordum.

Şarabın son yudumunu içtim, tadı hâlâ berbattı. Biraz daha almak için etrafıma bakındım. Midem fena halde bulanıyordu.

"Tabii ki," diye devam etti, "ben buradayken, güzel Paige'le tanışacak kadar şanslıydım." Duraksadı, gülümsedi ve yüzü kızardı.

Arkamdaki kişi, "Sana fazla gelecek biriyle," diye mırıldandı ve insanlar ona katılarak güldüler.

"Ve onun aracılığıyla," diye devam etti Drake, "sizin gibi bir sürü harika insanla tanıştım. Sizi özleyeceğim. Her neyse. Herkese teşekkürler. Facebook'a hepiniz için karlı fotoğraflar koyacağım. Hepsi bu, sanırım. Ah ve ben sadece bara gitmeyi planlıyorken evlerine yerleşmemize izin verdikleri için Paige, Yvonne ve Dave'e teşekkürler. Şimdi, içmeye devam edin ve evi yıkmamaya çalışın."

Zorlukla iskemleden inerken hafif bir alkış aldı ama herkesin elinde bir bardak varken ve garip, alkışa pek benzemeyen bir alkış tutarlarken, sessiz bir alkıştı bu.

Dediklerini bir araya getirmeye çalıştım. Gidiyordu. Karlı bir yere gidiyordu ve bunun için heyecanlıydı. Beş aydır burada, Kate teyze ve Jon amcayla beraber Penzance'da kalıyordu. Paige bu partiyi onun için ayarlamıştı.

Paige bir köşedeydi, etrafında bir insan grubu vardı. Bakıp sadece kaşlarını kullanarak bana iyi olup olmadığımı sordu. Kafamı çok hafifçe yukarı aşağı sallayarak iyi olduğumu işaret ettim.

Paige güzel bir kızdı, gür ve hafifçe kıvırcık, uzun, siyah saçları, pürüzsüz bir cildi vardı, gülümsediğinde yanaklarında gamzeler beliriyordu. Porselen bir bebeğe benziyordu. Bugün parlak mavi, kısa ve vücudunu saran bir elbise giymişti, altında kalın tayt ve kaba çizmeler vardı. Aptal beyaz "parti elbisemi" çekiştirdim ve iğrenç ayakkabılarıma bakmamaya, kendimi kötü hissetmemeye çalıştım.

Nasıl göründümü merak ediyordum. Etrafta ayna göremiyordum.

Kolumun iç yüzünde küçük bir not vardı. *Yarın Paige'le sinema* diyordu. *Onu neşelendir.*

Plastik bardağımı kırmızı şarapla doldurdum ve yan kapıdan, sanki herhangi biri benim gittiğimi fark edermiş veya bunu önemsermişçesine, mümkün olabildiği kadar gizlice çıktım. Serin hava yüzüme çarptı ve deniz, kulaklarımla ciğerlerimi doldurdu. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım. Şükürler olsun ki oradan çıkmıştım.

Yolun ortasında öylece duruyordum, gece olmuştu. Etrafıma bakınarak durumu çözmeye çalıştım. Ayaklarımın altında beyaz bir çizgi vardı. Yolun tam olarak ortasındaydım. Bir araba süratle bana yaklaşıp kornasını çaldı. Yaklaşan farlara bakakaldım ama araba savrularak ilerlemeye devam etti, uzakta gözden kaybolurken kornası ötmeye devam ediyordu.

Tek başına olmamalıydım. Yolların ortasında böyle durmamalıydım. Yanımda bir yetişkin olmadan karşıdan karşıya geçmeme daha yeni izin verilmişti. Bu karanlıkta neden dışarıdaydım? Neden tek başınaydım? Annem neredeydi?

Beyaz bir elbise ve tuhaf, sarı ayakkabılar giyiyordum. Elbisenin önünde kırmızı bir leke vardı ama dokunduğumda canım acımıyordu. Elimde meyve suyu dolu bir plastik bardak vardı. Birazını beyaz çizgiye dökmüştüm.

On yaşındaydım. Neden bir yetişkinin bedeninde olduğumu bilmiyordum. Bundan nefret ediyor, eve gitmek istiyordum. Yolun geri kalanını koştum ve kendimi denizin kenarındaki kaldırımda buldum. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu. Bir tırabzana yaslanarak paniklememeye çalıştım.

Bardağımdan bir yudum alıp yüzümü buruşturdum. İçindeki meyve suyu değildi ama iğrenç tadı ağzıma aşinaydı, o yüzden bunu önceden beri içiyor olmalıydım.

Elime baktım. FLORA diyordu, bu bendim. Elimdeki o işaretler adımı oluşturuyordu. Buna tutundum. Ben Flo-

ra'ydım. O kelimenin altında, *cesur ol* diyordu. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes alıp kendimi topladım. Neden burada olduğumu bilmiyordum ama iyi olacaktım.

17 yaşındayım diyordu elim.

Diğer elimse *PARTİ* ve *Drake* gidiyor. *P'nin erkek arkadaşı* diyordu. Başka bir yazı bulanmıştı, okunamıyordu. Kolumda *Yarın Paige'le sinema. Onu neşelendir* yazıyordu. Bileğimde *Annem & Babam: 3 Morrab Gardens* yazıyordu.

Paige'in kim olduğunu biliyordum. En iyi arkadaşımdı. Onunla okula başladığımızda, dört yaşındayken tanışmıştım. Drake onun erkek arkadaşıydı ama gidiyordu ve Paige'in neşelendirilmeye ihtiyacı vardı.

Annemle babamın olduğunu ve nerede yaşadığımı biliyorum. Morrab Gardens, 3 numarada yaşıyordum. Eve gitmem gerekiyordu ve bunu yapacaktım. Kafamın içinde alışık olmadığım bir his vardı. Başım dönüyordu.

Ayın denizdeki bölük pörçük yansımasına baktım. Tırabzana bir afiş asılmıştı. Afişte KAYIP KEDİ yazıyordu. SİYAH-BEYAZ, KULAKSIZ KEDİ. SALI GÜNÜNDEN BERİ KAYIP. Gördüyseniz aramanız için bir telefon numarası vardı. Afişin bir fotoğrafını, sonra bir tane daha ve bir tane daha çektim. Siyah beyaz, kulaksız bir kedinin kaybolmuş bir halde ortalıkta dolaşması fikrinden hoşlanmamıştım. Trafiği duyamazdı. Kediyi aramam gerekiyordu.

Telefonumu çevirip kendi yüzümün bir fotoğrafını çektim. Baktığımda farklı göründüğümü gördüm. Olmam gerektiğinden daha yaşlıydım. On yaşında değildim.

Bir parti vardı. Drake gidiyordu. Paige üzgündü. On yedi yaşındaydım. Cesur olmam gerekiyordu.

• • •

Sular simsiyahtı, geceye uzanan muazzam bir boşluk gibiydi. Ayın yansıması karanlıkta ışıldıyordu. Parlak sahil yolu, karanın bittiği yerdi.

Kumsala gidip sevip sevmediğimden emin olmadığım bu tuhaf sarı ayakkabıları çamurlu taşlarda yürüyerek ve ıslak kumlara batarak mahvetsem mi etmesem mi diye düşündüm.

Orada oturabilir ve elimde tuttuğum bardaktaki kırmızı içkiyi içebilir, suya biraz daha bakabilirdim. Yıpranarak ortası çukurlaşmış basamaklardan dikkatle indim. Topuklarım kuma batmadı. Taşlı kumlar göründüğünden daha sağlamdı. Oturacak bir yer bularak suya baktım.

Dalgalar taşları gürültüyle yutarken arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Dönüp bakmadım. Sonra biri gelip yanıma oturdu.

"Flora," dedi oğlan, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yanıma oturdu. Omuzlarımız birbirine değiyordu. "Şarap bu, değil mi?" Bardağı elimden alarak yudumladı. Ona baktım. Gözlüklüydü, koyu renk saçları vardı ve kot pantolon giymişti.

Biraz uzaklaştım.

"Benim," dedi. "Drake. Flora, sen iyi misin?"

"Sen Drake misin?"

"Evet. Ah. Evet. Anladım. Her şey yolunda, Flora. Seni aylardır tanıyorum. Paige'in erkek arkadaşıydım."

Ona ne diyeceğimden emin değildim.

"Her şey yolunda. Gerçekten. Ama şarap içmek? Bu senin yapacağın bir şey değil."

Bir şey söylemek istiyordum ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Normalmişim gibi davranmaya çalışmak istiyordum. Bu Drake'ti. Bir partideydi, şimdiyse kumsalda.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Burada, kumsalda?"

Sol elimdeki kelimelere baktım. Arkamızdaki sokak lambasının ışığında zorlukla okuyabiliyordum. Sol elim bana bir kez daha Drake gidiyor dedi. Altındaki kısım okunamıyordu. Sağ elim bana bir kez daha cesur olmamı hatırlattı.

Sol elimi alıp okudu. Eli elimin üstünde sıcacıktı.

"*Drake gidiyor,*" dedi. "*P'nin erkek arkadaşı.*" Kelimelere beraberce bakakaldık. Diğer elimi okuyarak "*Flora, cesur ol,*" dedi. "Ellerindeki kelimelere bayıldım. İşe yarıyor mu? Hatırlamana yardımcı oluyorlar mı?"

İki elimi de tutuyordu!

"Ben Paige'in erkek arkadaşıydım," dedi.

Neden burada olduğunu bilmiyordum. Gidiyordu. Başka bir yerlere gidecekti.

Gece soğuyordu, buz gibi bir rüzgâr denizden eserek suratıma çarptı.

"Nasıl bir yer olacak? Gideceğin yer?" Tedirgin olduğum için hızlı konuşuyordum.

Ellerimi tutuyordu hâlâ. Sıcak ellerinin ellerimde bıraktığı histen hoşlanmıştım. Bakışlarından, sorduğum sorunun cevabını biliyor olmam gerektiğini görebiliyordum.

"Müthiş olacak," dedi. "Soğuk. Önceden bir kez gitmiştim. Gece yarısı güneşini görmek için Svalbard'a tatile gitmiştik. On yaşındaydım ve o zamandan beri orada yaşamak istiyordum. Şimdi, dokuz yılın ardından en sonunda bunu yapacağım. Muhteşem olacak." İç çekti. "Dünyanın her yerinden insanlar gittiği için kursum İngilizce olacak. Bu da benim için bir şans çünkü diller konusunda berbatım."

Biraz kıpırdanınca bedenlerimiz tamamen birbirine değmişti. Sol elimi bıraktı ve sağ elimi daha sıkı tuttu.

Bütün tenim kendine ait başka bir hayata bürünmüştü sanki, o yüzden Drake'in söylediklerine odaklanmam imkânsızdı. Fazlasıyla duyarlı hale gelmişti ve cildimin her bir kısmının istediği tek şey, onun bana dokunmasıydı.

O Paige'in erkek arkadaşıydı ve burada ne yaptığını bilmiyordum.

"Senin için bir şans," diye tekrar etmeyi başardım. Kaybedecek bir şeyim olmadığı için başımı omzuna yasladım. "On dokuz yaşındasın," dedim. "Ben on yedi yaşındayım." Bunu hatırlamak önemli gibi gelmişti. Başımı omzundan çektim çünkü o arkadaşımın erkek arkadaşıydı.

Drake gerindi, sol kolunu bana doladı ve başımı omzuna doğru çekti. Ona yaslandım, kolunun beni çepeçevre sardığını hissettim.

"Paige ve ben ayrıldık," dedi.

Yüzünü bana çevirdi, ben de yüzümü ona çevirdim. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda, bunun yapabileceğim tek şey olduğunu biliyordum.

Üstümüzde arabalar geçip gidiyordu. Dalgalar ayaklarımızın dibine çarpıp duruyordu. Drake'i öpüyordum. Onunla sonsuza dek bu kumsalda oturmak istiyordum. Bunun nasıl veya neden olduğunu bilmiyordum ama bunun tüm hayatım boyunca başıma gelen tek iyi şey olduğunun farkındaydım. Işıklar parladı. Dünyanın geri kalanı silinip gitti.

Kendimi gerçekliğe geri çekmeyi başardım. Bir dalga kıyıya çarptı ve rüzgâr saçlarımı darmadağın etti.

"Hey," dedi Drake. "Bak. Benimle bir yerlere gitmek ister misin? Şimdi? Geceyi geçirebiliriz..."

Ona bakakaldım. Geceyi beraber geçirebilirdik. İçimdeki her şey gerildi. Geceyi onunla geçirmek istiyordum.

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmazdı. Geceyi onunla geçirmemi istiyordu. Geceyi. Bu geceyi.

Eve gitmem gerekiyordu.

"Ama annem..." dedim. Birbirimize baktık ve cümlemi tamamlayamadım. Gözlerimi gözlerinden alamıyordum. Onu bir kez daha öpmek için yanaştım ama geri çekildi.

"Annen," dedi. "Ah, Tanrım. Özür dilerim. Berbat bir fikirdi. Demek istediğim. Ne düşünüyordum... ben..."

Durdu. Konuşamadığım için başımı salladım. Anlaşılması zor bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona.

"Ah, özür dilerim. Ben... ben asla..."

Saçlarımın bir buklesini alarak ağzıma soktum. Kafamın içindekileri söyleyemiyordum. Ona, bunun başıma gelmesini hiç beklemediğimi söylemek, bunu daha önce hiç yaşamadığımdan emin olduğumu, kafamın karışık olduğunu ve hâlâ kendimi o ana çekmeye çalıştığımı, beni normal hissettirdiği için onu sonsuza dek seveceğimi, geceyi onunla seve seve geçireceğimi söylemek istiyordum. Ama arkadaşımı aldatamazdım ve tüm geceyi dışarıda geçiremezdim, bunu yapamazdım.

Annemi düşünerek, "Polisi arardı," dedim.

"Polisi. Tanrım. Ben bir *salağım*. Dediklerimi unut."

Kolumdaki tüyler soğuktan diken diken oldu. Deniz dalgalıydı, oradan oraya savruluyordu, ay ve tüm yıldızlar bulutların ardında kaybolmuşlardı. Gökyüzü, deniz kadar boştu.

"Mesele şu ki," dedi Drake, " bunu söylememde bir mahsur yok zaten, ne olacak ki? Hatırlamayacaksın zaten. Sen ve Paige'le bara gittiğimde sana bakardım, güzeldin, sarışındın ve dünyanın tüm kızlarından farklıydın. Seninle

olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim. O kadar farklısın ki. Ve bana hep gülümserdin. Sana bakmak, söylediklerini dinlemek isterdim çünkü diğer insanların söylediklerinden farklıydılar." Yüzümü ellerine aldı. "İyi olacak mısın, Flora?"

Başımı yukarı aşağı salladım. Onu öptüğümü yazmak istiyordum, hemen şimdi. O konuşurken koluma bunları karalamam garip olurdu. Beni geceyi geçirmek için bir yerlere götürmek istediğini yazmak istiyordum. Bunu unutmak istemiyordum. Belki de bunu yapabilirdik. Bir yolunu bulabilirdim. Bir yetişkin gibi, normal bir gece geçirebilirdim.

"İyi olacağım," dedim. "Bak. Şimdi bir yere gidebilirsek bunu yapabilirim. Bundan eminim. Sorun olmaz."

"Hayır. Özür dilerim. Benim suçum. Yapamayız. Ama şey... belki irtibatı koparmayabiliriz? Yani... arada beni haberdar edersin? Bunu yapacaksın, değil mi?"

Haberleşelim." Onu bir kez daha öpmek istiyordum. Onun beni öpmeye devam etmesini istiyordum. Onu öpmüş olduğum için, etrafımızdaki her şeyi silmek istiyordum, ta ki Drake, ben ve bir kumsal dışında hiçbir şey kalmayana kadar.

Sular yaklaşıyordu, biz de kumsalın gittikçe küçülen bir şeridinde geri çekildik. Derin bir nefes alıp elimi daha sıkı tuttu.

"Flora Banks," dedi. "Kendine iyi bak. Paige'e bundan bahsetme. Annene söyleme. Eline yazma." Kumsaldan bir taş alarak açık avucuna koydu. Küçük, pürüzsüz bir taştı. Çakılların çoğu gri renkte olmasına karşın ay ışığında bile bu taşın kusursuz bir siyah olduğunu görebiliyordum.

"Al," dedi. "Bu taş senin için."

Taşı avucuma koyarak parmaklarımı üstüne kapadı.

"Sonsuza dek saklayacağım," dedim ona.

Ayağa kalktım. Donuyordum, her yerim tutulmuştu, kafam karışıktı. Yatağıma kıvrılarak bu anları tekrar tekrar yaşamak istiyordum. Drake de kalktı, gerindik ve birbirimize baktık.

"Eh," dedi. "Eh, ben... ah, bu gece Paige'in evine dönemem. Şimdi olmaz. Gideceğim ve sabah sessizce burayı terk edeceğim."

Beni bir kez daha dudaklarımdan öptü. Ona yaslandım ve kollarının beni sardığını hissettim. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi biliyordum.

"Seni evine bırakayım mı?" diye sordu ama başımı iki yana salladım. Kumsalda durup onun gitmesini izledim. Basamaklara ulaştı ve gerçek dünyaya çıktı. Durdu ve hayatımdan sonsuza dek yürüyüp gitmeden önce bana el salladı.

Düşlerimin erkeğini öptüm. Ve o soğuk, uzak, gece yarısı güneşinin açtığı bir yere taşındı. Karanlık göğe baktım.

Eve vardığımda annem beni bekliyordu, sabahlığını giymişti, saçları omzuna dökülüyordu, elinde bir fincan çay vardı. Beni yanağımdan öptü ve tepeden tırnağa süzdü.

"İyi vakit geçirdin mi?" dedi.

"Evet."

"İçmişsin."

"Birazcık."

"Elbisendeki şu lekeye bak. Neyse. Güzel miydi?"

Gözlerim parlayarak ona baktım. "Evet. Harikaydı aslında, teşekkürler. Müthişti, inanılmazdı."

"Güzel. Paige mi seni eve bıraktı?"

"Evet."

"Harika. Ayakkabılarımı geri alayım o zaman."

Sarı ayakkabıları fırlatıp attım ve yukarı çıktım. Yatak odamda pijamamı giydim ve Drake'le olan biten her şeyi yazdım. Annem oraya bakmayı akıl etmeyeceği için eski bir defterin arkasına yazdım ve defteri, yatağımın altındaki kutuya, diğer her şeyin altına sakladım. Bir not kağıdına defterin orada olduğunu yazdım ve sabah uyanınca yazdıklarımı tekrar tekrar okudum.

Okudum ama buna ihtiyacım yoktu çünkü hatırlayabiliyordum.

Siyah taş komodinimin üstünde duruyordu. Hatırlayabiliyordum. On yedi yaşındaydım.

İKİNCİ BÖLÜM

"Onu öptün!" Paige bağırmıyordu ama bağırsa daha iyi olurdu. Sessiz bir öfkeye kapılmıştı. Beni derin bakışlarla süzerek bir daha söyledi. "Onu öptün. Bunu yaptığını *biliyorum*. Bunu hatırlamayacaksın ama bunu yaptın ve yaptığını biliyorum çünkü..."

Kafam çınlıyordu ve kelimelerine odaklanamıyordum. Konuştuğunu, öfkeli olduğunu biliyordum. Öfkelenmeye hakkı olduğunu biliyordum. Söylediği kelimeleri duymuyordum. Kendimi ona bakmaya, yeniden dünyaya dönmeye zorladım.

Derin derin nefes alıyordu. "Ve bunları yazmışsın!" Yapışkan notlarımdan biri elimde, o yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranamıyordum. Kelimeler oradaydı, benim el yazımla yazılmışlardı ve Paige, notlarımın gerçekleri yazdığını bilirdi. Bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Ben de bunun gerçek olduğunu biliyordum. Hatırlayabiliyordum. Hasta olmadan önce olanları hatırlıyordum, şimdi de Drake'i öptüğümü hatırlıyorum. Artık küçük bir kız olmadığımı biliyordum çünkü bir kumsalda bir erkeği öptüm ve o benden geceyi onunla geçirmemi istedi. On yaşında değildim. On yedi yaşındaydım.

Hatırlayabiliyordum. Taş, Drake veya aşk hatırlamama yardımcı olmuştu. Belki de âşık olmak böyle bir şeydi.

Paige'e bunu inkâr edemiyordum. Drake'i öptüğümü hatırlıyordum. Bu öpücük hafızamı iyileştirmiş olabilirdi ama o anda halen on yaşından sonra olan hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Paige'in elindeki nota baktım ve kelimeleri, sarı bir not kâğıdının kenarına, mümkün olabildiği kadar küçük bir yazıyla yazdığımı gördüm. Kâğıdın ortasında, kalın bir tükenmezkalemle *süt al* diye yazılmıştı. Kâğıdın kenarında ise, minicik harflerle *Drake'i öptüm. Drake'i seviyorum* yazmıştım. Kendimi kelimelere uzun uzun bakarken buluyordum sürekli. Bunun olduğu gerçeği beni hayrete düşürüyordu. Beni mutlu ediyor ve beni ağlatıyordu.

Bunu unutmayı bekliyordum sürekli ama şimdiye dek halen hatırlayabiliyordum. Kumsalda oturuyordum, o geldi, yanıma oturdu ve öpüştük.

Bu, ben hastalanmadan önce hatırladıklarım dışında, zihnimdeki tek net hatıraydı. Bu hatıraya tutunuyordum, zihnimde kalmasını istiyor, mümkün olabildiğince o hatıranın içinde yaşıyordum. O hatıraya hayrandım. Sonsuza dek saklamam gerekiyordu. Bunu hatırlayabiliyorsam başka şeyleri de hatırlayabilirdim. Drake'in öpücüğü benim ilacım olacaktı. Yakında başka bir şeyi hatırlayacaktım ama bunun bu konuşma olmayacağını umut ediyordum.

Paige notu tutarak bana öyle bir nefretle baktı ki yere bakmak zorunda hissettim. Market Jew Sokağı'ndaki keyifli bir küçük "çayevindeydik" ve bir demlik çay bekliyorduk. Çay içtikten sonra gidip başka şeyler yapacaktık. Paige, notu ben oturup anneme mesaj atmak ve ona buraya vardığımı söylemek için telefonumu çıkarırken gördü. Sarı not kâğıtları

çantamdan düştü. Paige kâğıtları almak için eğildi ve ben, o notların içinde onun görmesini istemeyeceğim herhangi bir şey olabileceğini unutmuştum.

Unutmuştum. Tabii ki unutmuştum. Öpücüğü hatırlıyordum ama o öpücüğü bir kâğıda not ettiğimi unutmuştum.

Paige, onun ismini benim yerden aldığım bir not kâğıdının kenarında görmüş ve kâğıdı benden almıştı. Bana bakıyordu şimdi.

"Onu *seviyor* musun?" dedi. "Onu öpmen yetmiyor ve bunun kaç kez olduğuna dair hiçbir fikrim yok, tıpkı senin gibi; onu gerçekten *sevdiğini* düşünüyorsun. Bunu beklemiyordum işte."

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Drake'i sevdiğimi biliyordum ama Paige'in, o gecenin beni nasıl tutkulu hissettirdiğini bilmesini istemiyordum. Başımı salladım.

"Ve onu gerçekten öptün. İtiraf et. Onu öptüğünü *biliyorum*. Bundan kesinlikle, yüzde yüz eminim."

Ahşap gibi görünen ama öyle olmayan zemine baktım. Sonra da başımı Paige'den çevirerek, yakındaki daha büyük bir masada oturan insanlara baktım. Bir aileydiler: iki yetişkin ve iki çocuk. Büyükler gazete okurken çocuklar masanın altından birbirlerini tekmeliyordu, dördü de kot pantolon ve mavi polar kazak giymişti.

"Kumsala gitti," dedi Paige sessizce. "Geri dönmedi. Tüm geceyi onunla geçirdin."

"Hayır! Eve gittim. Anneme sorabilirsin. Paige... hatırlayabiliyorum!"

Geceyi onunla geçirmemi istediğini hatırlıyordum. Paige'e bu kısmı söylemeyecektim.

"Hayır, hatırlayamıyorsun. Annen sana arka çıkardı. Drake'i evine getirip tüm gece boyunca senin küçük yata-

ğında beraberce sarılıp yattıysanız ve Drake sabah erkenden oradan tüydüyse bunu bana söylemezdi çünkü senin bu koca dünyadaki tek arkadaşını kaybetmeni istemezdi. Bu arada, ona o küçük iyiliği hakkında fikrimi değiştirdiğimi söyleyebilirsin. Onu susturmak için kabul ettim sadece. Ona seni beraberinde götürebileceklerini söyle."

"Hayır!" Paniklediğimi hissedebiliyordum. "Hayır, cidden, Paige! Kumsalda oturduk. Öpüştük. Özür dilerim. Ben eve gittim ve o... bilmiyorum. Çok üzgünüm, Paige. Bunun olmasını istememiştim. Ama hatırlıyorum. Gerçekten hatırlıyorum. Zihnimde."

Küçük iyiliğin ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Sormanın zamanı değildi. Bana binlerce kez söylenmiş olmalıydı muhtemelen.

"İstememiş miydin? Tanrım. Ve Flora, hatırlıyorum deme bana. Hatırlamadığını biliyorum."

"Bunun *olmasını istememiştim*. Beklemiyordum. İstemedim değil. Ve gerçekten hatırlıyorum. Neden bilmiyorum, ama..."

Sözümü kesti. "Onu seviyorsun."

Utanarak omuz silktim.

"Düzeltiyorum: Küçük aşk hikâyeni yazdın ve birkaç saatte bir her şeyi unuttuğunda bu hikâyeyi okuyarak kendini onu sevdiğine ikna ettin. Acıyorum sana. En çok da ona. Bir erkek arkadaşın sana böyle davranmasını istiyorsan senin olsun. Seni son birkaç ay boyunca benim haberim olmadan, senin de haberin olmadan defalarca kafalamış olabilir. Güzel. Kuzey Kutbu'nda çok işine yarar senin. Erkek arkadaşımı alabilirsin, ama o gitti." Durup derin bir nefes aldı. "Ve bir şey daha var, biliyor musun? Yıllar boyunca seni kollayan tek kişiydim. Annen seni eve

hapsedecekken seni çıkardım. Sinemaya götürdüm. Zumba derslerine götürdüm. Bir yıl boyunca konserden konsere gittik. Sana, okula gittiğin günlerde terapistin yaptığından daha iyi baktım. Nerede olduğunu her unuttuğunda sana yardım ettim. Annem bunu yapmamdan hep nefret ederdi. Senin bakıcın olmamam gerektiğini söylerdi. Ama tabii... al erkek arkadaşım da senin olsun. Ne işine yarayacaksa tabii..."

Keyifsiz görünen bir garson çayımızı yuvarlak bir tepside getirirken sessizdi. Garsonun önümüze birer fincan, aramıza küçük bir süt sürahisi, şeker paketleriyle dolu bir kâse ve en sonunda, parlak mavi bir çaydanlık koyması epey zaman aldı.

Tüm bunları yaparken ikimiz ne konuşuyor ne de birbirimize bakıyorduk. Paige en sonunda gergin bir sesle teşekkür etti.

İkimize de çay döktüm, önce onun fincanını doldurdum. Paige beni izliyordu, elim titredi ve masaya çay damladı, köşesine doğru akmaya başladı. Paige bir şey yapmadı, ben de çay dökmeyi bitirdim ve sonra çay yere damlayarak göl olmasın diye tezgâha gidip bir tomar kâğıt mendil aldım.

Paige fincanını almadı. Dar, siyah bir pantolon ve tişört giymişti. Saçlarını geride bağlamış, parlak ruj sürmüştü. Elimde sinemaya gideceğimiz yazıyordu. Muhtemelen Drake'ten ve onu ne kadar özlediğinden bahsedecekti.

Artık bunların hiçbirini bir daha asla yapmayacaktık.

Paige derin bir nefes alarak kaldığı yerden devam etti.

"Ona zaafın olduğunu hep biliyordum. Bunu görebiliyordum. Kimse senden daha şeffaf değil, Flora. Onun bundan etkileneceğini hayal bile etmezdim ve bu kaç kez oldu, Tanrı bilir. Senin yarısını bile bilmediğin ilginç hastalık geçmişinin

ötesinde, farkına bile vardığından haberim yoktu. *Ne olursa olsun*, söyleyeceğin hiçbir şey beni onunla sevişmediğine ikna edemez. Hiçbir şey. *Ne olursa olsun*, bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Benim erkek arkadaşım. *Benim.* Drake'i unutacağını biliyorum çünkü onu sözde hastalığından önce tanımıyordun ama elinde ismi vardı ve benim erkek arkadaşım olduğu yazıyordu. Ona..." notu havada salladı, "âşık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Tüm bu zaman boyunca onu gizliden gizliye seviyor muydun?"

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama bunu yapamadım.

"Bilmiyorum," dedim. Sesim iyice kısılmış ve titriyordu. "Hatırlayamıyorum."

"Hey. Sorun değil." Gülümsüyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Kendine sürükleyici, harika bir aşk hikâyesi yazdın ve bu seni daha az çocuksu hissettiriyor. Bu artık bir sır değil, o yüzden o küçük aptal notunu güncelleyebilirsin. Ver. Senin için ben yaparım."

Elini uzattı. Boş not kâğıtlarını masanın diğer ucuna sürdüm. Çantasından bir tükenmezkalem çıkarıp yazdığım ilk notun üstüne, sonrada bir, iki, üç yeni not kâğıdına yazmaya koyuldu. Doldurduğu kâğıtları önümdeki masaya sertçe indirdi. Yazmayı bitirdiğinde de çantasını alarak çıkıp gitti. Çayına dokunmamıştı.

Duraksayıp açık kapıdan bana baktı. Ben de ona baktım. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ayağa kalkmaya davrandım ama başını salladı ve yürüyüp gitti. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Sarı kare dizisini okudum. Süt al yazısının üstü çizilmişti. Kâğıtlarda bunlar yazıyordu artık:

Drake'i öptüm. Drake'i seviyorum. Bu bir sır değil. Yeni bir en iyi arkadaş bulmam gerek.

İkincisinde: *Paige bir daha benimle asla konuşmayacak. Onunla bir daha asla temas kurmamayı aklından çıkarma.*

Üçüncüsünde: *Paige'i bir daha asla arama veya mesaj atma.*

Çayımı içerken kelimelere baktım. Taşım cebimdeydi, sinsice beni arıyordu.

Onun oturduğu yere, "Hatırlıyorum," dedim. "Hatırlıyorum."

Eve vardığımda ortalık karmakarışıktı ve Paige'le ettiğim kavga aklımdan çıkmıyordu. Kapının hemen gerisinde bir bavul vardı. Annem pencerede beni beklemiyordu. Yukarıdaki ayak seslerini duyabiliyordum. Eve bir telaş havası hâkimdi, garip bir şeyler vardı.

Ayakkabılarımı çıkarıp atarken, "Merhaba?" diye seslendim. Bavulun birinin geldiğine mi yoksa gittiğine mi işaretti, merak ediyordum. Belki Drake buradaydı. Belki de biz taşınıyorduk.

Paspasın üstündeki birkaç zarfı aldım. Bir pizza menüsü ve Flambards'ta yaz sezonuna ait bir broşür vardı. Flambards atlıkarıncalarla, hız trenleriyle ve kanatlı bisikletlerle dolu bir yerdi. Oraya gitmek istiyordum. O broşürü taşımla beraber arka cebime yerleştirdim.

Annem ile babama zihnime bir hatıranın yerleştiğini söylemeye can atıyordum ama onlara Paige'in erkek arkadaşını öptüğümü söyleyemezdim. Ama burada bir şeyler oluyordu ve Paige'in arayıp onlara sırrımı anlatmasından korkuyordum. Belki de her şeyi biliyorlardı ve beni evden atacaklardı.

Babam basamakları ikişer ikişer indi.

"Flora!" dedi. Basamaklara döndü. "Annie!" diye bağırdı. "Flora geldi!" Bana döndü. "Anneni alalım."

Babam esprili ve harika biriydi. Muhasebeciydi ama evde kapılar kapandığında kendi ördüğü desenli kazaklarını giyerdi. Annem saçlarını kafasına yapıştırmadığı zamanlarda saçları dimdik havaya bakardı. Komik şeyler söylerdi. Benim için her şeyi yapardı, bunu biliyordum ve ben de herhangi bir şey yapabilecek durumda olsam onun için her şeyi yapardım. Onu gördüğüm an, onunla ilgili her şey beni rahatlatırdı. O benim yuvamdı.

Şu anda endişeli görünüyordu. Hangi önemli şeyi unuttuğumu merak ederek ellerimle kollarıma baktım.

"Taşınıyor muyuz?" diye şansımı denedim.

Hafifçe gülümsedi. "Hayır. Hayır, canım, taşınmıyoruz. Annie!"

Annem merdivenden koşarak indi, az kalsın üstümüze devrilecekti. Uzun ceketi arkasında havalanıyordu, saçları darmadağınıktı.

"Flora, canım," dedi. "Ah, Flora. Canım. Paige nasıl? Tamam. Neden bir fincan çay içmiyoruz?"

Kollarıma baktı, ben de yeni bir şey olmadığını göstermek için kollarımı uzattım. Paige'den aldığım sarı not kâğıtları çantamdaydı ve Drake'le olanları bilmedikleri için son derece rahatlamıştım. Panikler, Paige'le konuşmak ister ve küçük bir çocukmuşum gibi aramızı yapmaya çalışırlardı. Küçük bir çocuk değildim artık. On yedi yaşındaydım.

Drake bana hatırlattı. Tüm bunları onlara anlatmak için ağzımı açtım, sonra vazgeçip ağzımı kapadım. Kumsalda bir oğlanla öpüştüğümü bilmelerini istemiyordum. Bu evde küçük bir kızdım ben. Bir oğlanla öpüşmek yanlış olurdu.

Ne yaptığımı biliyordum. O gerçeğe tutunuyordum. Bunu yapmam hoş olmamıştı ama o öpücük benimdi ve gerçekti. Oradaydı hâlâ. Zihnimdeydi. Hatırlayabiliyordum çünkü Drake'i seviyordum. Taşı cebimde tutuyordum, o taşı kaybedersem hafızamı da kaybedeceğimden emindim.

"Çay demleyeceğim," dedim anneme.

"Teşekkürler, canım."

Çaydanlığı ocağa koydum, ufacık olduğum zamandan beri bizde olan benekli çaydanlığı kullandım. Masaya koydum, buzdolabındaki plastik süt şişesini ve herkesin en sevdiği fincanları çıkardım. Buzdolabı kapısının üstünde, herkesin en sevdiği fincanı gösteren bir afiş vardı: Basılı bir A4 kâğıdıydı, üstünde fotoğraflar ve altında isimler vardı. Sanırım bu kâğıdı ben yapmıştım. En sevdiğim fincan görünüşe göre pembe benekli, dünyanın en sıkıcı fincanıydı. Annemin en sevdiğinin üstünde önlük giymiş, karikatürize bir kadın resmi vardı ve "DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ!" yazıyordu, babamın fincanının üstündeyse "WILLIAM SHAKESPEARE" yazıyordu ve üstünde sakallı bir adamın resmi vardı. O fincanların en sevdikleri olmadığına bahse girebilirdim ama yine de çıkardım.

Çantamda Paige'in kelimelerini hissedebiliyordum. Tam olarak ne dediklerini bilmek için onlara bakmam gerekmiyordu. Henüz değil. Kelimeler çantanın kumaşını yakarak tenimi dağlıyordu.

Masaya geçtiğimizde, "Flora," dedi babam. Onun bir konuşmayı başlatması pek sık rastlanır bir şey değildi. "Bak. Bir şey oldu, zor bir şey."

Önümde defterim, tükenmezkalemim ve telefonum vardı, bunun hatırlamam gereken bir şey olacağını hissettim.

Annem çayını iki eliyle tutuyor ve konuşmuyordu. Bir bisküvi bile istememişti.

"Jacob'ı tanıyor musun?" diye sordu annem.

"Jacob'ı seviyorum! O benim ağabeyim. Nerede o?"

Annem ile babamın bakışlarını takip ederek duvardaki fotoğraflara baktım.

Duvarlarda benim, annemin ve babamın, tamamı seloteyple yapıştırılmış fotoğraflarımız vardı. Bunların yanında da bir oğlanın çerçeveli fotoğrafı vardı. Tüm fotoğrafların altında isimlerimiz yazılıydı, oğlanın fotoğrafının altında "Jacob (ağabey)" yazıyordu.

Jacob'ı tanıyordum. Dünyada en çok sevdiğim kişiydi. Benden daha büyüktü. Eskiden beni kaldırıp oradan oraya götürür, televizyon izlemek için kucağına oturmama izin verirdi ve ayak tırnaklarını boyamama izin verdiği bir zamanı açıkça hatırlayabiliyordum.

Annem hızla, "O Fransa'da," dedi. "Jacob'ın senden daha büyük olduğunu biliyorsun. Değil mi? Yirmi dört yaşında. Artık Fransa'da yaşıyor ve onu pek sık görmüyoruz ama seni gerçekten çok seviyor. Bizi sevdiğinden daha fazla."

"Yirmi dört mü?" Kaşlarımı çatarak fotoğrafa baktım. Oğlan sıskaydı, koyu renk saçları ve kemikli yüz hattıyla yakışıklıydı. Yirmi dört yaşından daha genç görünüyordu.

"Eski bir fotoğraf bu," dedi babam. "Evet. Yirmi dört yaşında artık. Onu bir süredir görmedik." Bana bakıp yüzümü inceledi, sonra da devam etti. "Dün bizi aradı, bu sabah da hastaneden bir telefon geldi. Çok hasta. Ona gitmemiz gerek, Flora."

Söylediklerine yetişmeye çalışıyordum.

"Onu bu kadar uzun zamandır görmediysek, beni sevdiğini nereden biliyorsunuz? Onu sevdiğimi biliyorum çünkü hatırlıyorum."

"Biliyoruz işte," dedi annem. "Önemli olan bu değil. Onu hastanede ziyaret etmeliyiz."

"Fransa'ya mı gidiyoruz? O yüzden mi bir bavul var? Evden ayrılıyor muyuz? Jacob'ı mı göreceğiz?" Evden hiç uzaklaşmamıştım daha önce. Eiffel Kulesi'nin belli belirsiz bir resmi dışında, Fransa'nın nasıl bir yer olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Hayır," dedi babam ve annem çayının yarısını bir yudumda içti. Gergindi. "Sen gelmiyorsun. Biz gidiyoruz ama senin burada kalman gerek. Burası senin için en iyi yer. Fransa sana çok fazla gelirdi ve Jacob'a odaklanmamız gerek. Yolculuk çok zor olurdu ve yeni bir yerde olmakla uğraşman gerekirdi. Burada çok daha iyi olacaksın."

"Ama Jacob'ı görmek istiyorum! Sizinle gelmek istiyorum!"

"Pasaportun yok," dedi annem. Sesi garip geliyordu. "Burada kalırsan güvende olacaksın. Dün Paige'le konuştum, sen onun partisine gitmeden hemen önce. Gelip seninle kalacak. Boş odayı düzenledim. Sana bakacak. Bir şeye ihtiyacın olursa yan komşuya gitmemeyi unutma çünkü Bayan Rowe'un kafası bugünlerde seninkinden daha karışık ve ikiniz ne işler çevirirdiniz, Tanrı bilir. Paige'e güven, iyi olacaksın. Sana bir miktar para bırakacağız. Buzdolabını yemekle dolduracağım ve orada uzun kalmayacağız. Her gün haplarını alma zamanın geldiğinde sana mesaj atacağım. Uyumana yardımcı olması ve seni sakinleştirmesi için akşamları fazladan bir hap alabilirsin. Nerede olduğunu her unuttuğunda Paige sana söyleyecek."

"Ah." Bu beklenmedik öneriyi düşündüm. Paige burada kalmayacak ve nerede olduğumu söylemeyecekti çünkü erkek arkadaşını öptüğüm için Paige benimle konuşmuyordu. Konuşmamız hâlâ aklımdaydı ama annem ile babama bundan bahsetmezsem evde tek başıma kalabilecektim.

Bana söyledikleri her şeyi bir kâğıda çiziktirdim, sonra da telefonumla kâğıdın fotoğrafını çektim. Jacob hastaydı ve onu görmek istiyordum ama pasaportum olmadığı için bunu yapamazdım. Evde tek başıma kalırsam gün boyunca Drake'i düşünebilecektim. Bu evde otururak öpücüğümüzü hatırlayabilecektim. Kimse bana nereye gittiğimi sormadan kumsala gidebilecektim. Öpücük sanki hafızamda beliren bir ada gibiydi ve bu hatıra solup gitmeden önce bununla mümkün olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum.

Bu fikir beni heyecanlandırıyordu.

"Orada ne kadar kalacaksınız?"

Annemin hafifçe gevşemesini izledim.

"Beş günlük rezervasyonumuz var. Orada her ne oluyorsa çözüp vaktinde geri dönebileceğiz. İkimizden birinin geri gitmesi gerekiyorsa bunu yapacağız. Seni bırakmaktan nefret ediyorum ama bu sefer bunu yapmamız gerekiyor sanırım, canım."

Başımı yukarı aşağı sallayıp çayımı içtim.

"Geri döndüğünüzde," dedim, "Flambards'a gidebilir miyiz?"

Annem, şoke edici bir şey söylemişim gibi geriye yaslandı. Gözlerini kapadı. Babam uzanıp elini elinin üstüne koydu.

"Eğlenceli bir şeyler yapacağız," dedi. "Söz veriyorum."

Masada, tanıdığım bu evde, annem ile babama benzeyen ama fazla yaşlı olan insanlarla beraber oturuyordum. Elime

baktım: Ben Flora'ydım. Cesur olmalıydım. Neler olduğunu, kimin ne dediğini veya bir saniye önce ne yaptığımı bilmiyorum.

Kumsalda Drake'le öpüştüğümü biliyorum. Geceyi onunla geçirmemi istemişti. Küçük bir kız değildim. Dalgalar kayalara çarpıyordu. Karanlıktı, ay ışığı suya yansıyordu. Onu seviyordum.

Kot pantolonumun arka cebine uzandım ve hatırlamama yardımcı olan sihirli taşı buldum. Oradaydı. Taşı çıkarmadım. Annem ile babama bir hatıramın olduğunu söylemek istedim ve ağzımı açtım ama sonra bir erkekle öpüştüğümü bilmemeleri gerektiğine karar verip yine ağzımı kapadım.

Cebimde bir de broşür vardı. Çıkarıp masaya koydum. Babam uzanıp broşürü aldı ve çöpe attı. Üstünde ne yazdığını görmedim bile.

Önümde bir kâğıt parçası vardı. Alıp okudum. Kimse bir şey söylemedi. Annem kolunu boynuma dolamıştı.

"Her şey yolunda," dedi. "Evdesin. Sana Paris'e, Jacob'ı görmeye gideceğimizi söyledik. O çok hasta ve bize ihtiyacı var. Birkaç günlüğüne burada kalacaksın ve Paige sana eşlik etmek için buraya gelecek."

Jacob benim ağabeyimdi. Onu seviyordum. Onu hatırlıyordum. Ben küçükken bana iyi davranırdı. Şimdi hastaydı ve onu görmeye gideceklerdi. Paige gelecek, burada kalacak ve bana bakacaktı.

Harika olacaktı.

"Tamam mı?" diye sordu annem. "Anlıyor musun? Exeter'dan Paris'e sabah on birde uçacağımız için yarın sabah erkenden ayrılacağız. Yaz bunu veya istersen ben yazayım. Havalimanına arabayla gideceğiz." Arabamız olmasına

rağmen araba kullanmaktan hoşlanmazlardı. Araba evin arkasındaki yolda öylece durur, hiç kullanılmazdı. Bunu nasıl bildiğimi, bilmiyorum ama biliyordum. Onlara araba kullandırtacak bir şey önemli olmalıydı. "Paige'den dokuzda gelmesini istedim. Bunu bir kez daha kontrol etsek iyi olur. Onu aramalısın. Veya istersen ben arayayım?"

"Hayır, sorun değil," dedim. "Ben onunla konuşurum. Onun burada kalması harika olur."

Paige'in erkek arkadaşını öptüm. Paige'e söylememeliydim. Anneme söylememeliydim.

"İrtibatta kalacağına söz ver."

"Evet," dedim. "Evet. Söz veriyorum."

"Mesaj at bize," dedi babam. "Sadece uçaktayken cevap yazmayacağız, o da uçakta telefonları kapattırdıkları için."

"Veya şebeke yoksa," diye ekledi annem. "Ama uluslararası çekim hattına baktım, telefonlarımız Fransa'da çekecek. Ve doğum günün gelmeden geri döneceğiz. Bunu asla kaçırmayız. Telefonun şarjlı olsun. Mesajlarını kontrol et."

Kalkıp iskemlemi geriye ittim. Kayıp gümbürtüyle yere düştü, tuhaf bir hareket yaparak iskemleyi kaldırıp yerine koymam gerekti.

"İyi olacağım," dedim onlara. "İyi olacağım tabii. Burada tek başıma gayet iyi olacağım. Paige'le birlikte. Benim için iyi olacak. Ve," diye ekledim. "Onu şimdi arayacağım. Benim için endişelenmeyin. Paige ve ben iyi olacağız."

Annem gülümsedi. "Tabii ki, canım. Biz gitmeden önce evin her yanına notlar bırakacağım, tamam mı? Her şeyle ilgili. Paige burada seninle beraberse o kadar çok endişelenmem gerekmeyecek."

"Siz Jacob için endişelenin," dedim ona. "Benim için değil. Onun nesi var?"

"Bilmiyoruz," dedi babam.

Paige'i aradığımda cevap vermedi.

Yatak odamın duvarında Jacob'ın başka bir fotoğrafını buldum. Hatırladığım çocuk bir bahçede duruyordu, üstünde ARIZONA GRAND CANYON STATE yazan bir tişört giymişti ve mavi elbiseli, sarışın küçük bir kızın elini tutuyordu. Fotoğrafın altındaki yazıya bakılacak olursa, o kız bendim.

O fotoğrafta bir bahçedeydik. Bu evin bahçesiydi ve bir salıncağı vardı. Keşke hâlâ bir salıncağı olsaydı. Onlardan bana bir tane almalarını isteyebilirdim. Bakmak için fotoğrafı duvardan indirdim. Yüzüne parmağımın ucuyla dokundum. O benim ağabeyimdi. İsmi Jacob'dı, büyümüştü, hastaydı. Fotoğrafı çevirdim ve arkasında yazılar olduğunu gördüm. Orada bir şey yazmasını beklemiyordum.

"Ara beni. Seni seviyorum." Bir dizi telefon numarası vardı.

Numaralara baktım, sonra da fotoğrafı yerine astım.

Kendi kendimi besleyebiliyor olmam gerekmesine karşın, annem günün geri kalanını yemek pişirerek geçirdi. Fırını açık unutacağımdan, nasıl olacaksa eve gaz sızdıracağımdan, ardından da bir kibrit çakacağımdan endişeleniyordu. Pişirdiği tüm yemekleri kaplara ve alüminyum folyo kaplı kutulara koydu, sonra da her birine, Paige ve benim onları yemem gereken günlerin yazılı olduğu etiketler yapıştırdı. Yarına lazanya, salı günü yahni, çarşamba günü balıklı börek, perşembe günü için peynirli makarna ve cuma günü pizza vardı. Cumartesi günü evde olacaklardı. Dolap ekmek ve ekmeğe sürmelik şeylerle doluydu ve annem, öğle

yemeklerinde ocağa koymam için kocaman bir kazan dolusu çorba yapıyordu.

Paige'i aramaya çalıştım ama sonra onu daha önce beş kez aramayı denediğimi fark ettim. Cevap vermiyordu. Sonra ondan bir cevap geldi.

> **Flora, aramayı bırak. Seninle konuşmak istemiyorum. Erkek arkadaşımı öptün. Beni rahat bırak.**

Annem ve babama söylemedim.

O hatırada kendimi kaybettim. Drake'i o kadar çok seviyordum ki beynimi yeniden çalışır hale getirmişti. Kumsalda oturdum. Dalgalar vardı. Gelip yanıma oturdu. Barda oturduğunu ve yanlış kızla mı beraber olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Benim güzel ve ilginç olduğumu söyledi. Konuşmamızı hatırlayabiliyordum. Ona tutundum. Hatırlayabiliyordum. Her kelimenin üstünden tekrar, tekrar, tekrar geçtim.

Çantamda Paige'in sarı not kâğıtlarını buldum, onu aramamamı bana hatırlatması için onların sıralandığı bir fotoğraf çektim. Annem ile babam gitmeden, onları istediğim gibi kalın kalemle koluma yazamazdım.

En sonunda akşam oldu, her şey hazırdı. Beş günlük yemeğim masadaydı. Mutfakta, küçük kutulara haplar dizilmişti, her kutunun üstünde büyük harflerle, hapların alınacağı günler yazıyordu. Annemle babam kapının yanına bir bavul koymuşlardı, pasaportlarını tekrar tekrar kontrol ettiler. Rezervasyonu internet üzerinden yaptıkları için biletleri yoktu ama onların Exeter'dan Paris'e uçacaklarını ve yarın sabah

saat beşte evden ayrılacaklarını biliyordum. Bunu biliyordum çünkü mutfağın her yanına, koridorlara, oturma odasına ve muhtemelen diğer her yere konmuş notlarda yazılıydılar. Beni mutfağa götürdüler.

Annem önlüğünü astı, saç bandını çıkardı ve bana yorgun bir gülümsemeyle baktı.

"Kumsala inelim mi, canım?" diye sordu. "Temiz Cornwall havasından bir nefes çok iyi gelir. Gitmeden önce bu hoşuma giderdi."

Ayakkabılarımla yağmurluğumu giyerek girişte, orada yığılmış alakasız şeylerin arasında (tenis topları, gayet eski görünen bir kriket sopası, köşede, ilkokul kitaplarımla dolu bir koli) durdum. Paige'e rastlamayacağımızı ümit ediyordum. Kendi başıma iyi olacaktım ama gerçeği öğrenirlerse annem ile babamın beni asla bırakmayacaklarını biliyordum. Onların Jacob'a gitmelerini istiyordum. Kendi başıma nasıl var olabileceğimi görmek istiyordum. Hatıramın içinde yaşamama izin verilmesini istiyordum.

Arkamdaki kapı aralıktı ve annemle babamın, benim onları duymamı istemedikleri zaman yaptıkları gibi kısık sesle konuştuklarını duyabiliyordum. İç kapıyı biraz daha açıp onları iyice duyabilmek istedim ama kapıya yanaşır yanaşmaz annem, "Hayır, en ufak bir fikri yok ve böyle devam edelim," dedi ve donakaldım.

En ufak bir fikrim yok. Bu değişecekti artık çünkü bir şeyler hatırlayacaktım. Annemle babamın benden sakladıkları bir şey vardı. Bunu bir nota yazarak cebime tıktım. A&B benden bir şey saklıyor. Gittiklerinde evi arayabilir, bunun ne olduğunu anlamaya çalışabilirdim.

Girişten çıkarak bahçe yoluna girdim ve bir zamanlar bir salıncağımız olduğuna emin olduğum yere baktım.

Annem arkamda, girişte duruyor ve derin derin nefes alıyordu. Onun orada olduğunun farkında değilmişim gibi davrandım, yarım dakika kadar durup en neşeli sesiyle, "Flora! Tamam. İnip denize bakalım," dedi.

En ufak bir fikri yok. Bu, Drake gelene dek, hayatımın özetiydi.

"Evet," dedim, etrafıma bakıp duraksadım. Ne hakkında en ufak bir fikrim olmadığını ona sorsam bana söylemezdi, o yüzden şimdilik oluruna bırakacaktım. Bunu daha sonra öğrenecektim.

"Jacob'ın nesi var?" diye sordum.

"Bilmiyoruz." Bu soruyu daha önce milyonlarca kez sormuş olmalıydım çünkü sesi sinirliydi.

Annem benden daha kısaydı, daha genişti ve koyu renk saçları gür ve kıvırcıktı, benim sinir bozucu ölçüde hacimsiz, cansız, solgun saçlarımdan tamamen farklıydı. Jacob için ne kadar üzüldüğünü görebiliyordum ve onunla ilgilenmek istiyordum. Buna başlayamazdım bile: O benimle ilgilenirdi, bizde işler böyle yürürdü.

Deniz sokağın ucunda, düz bir ufuk çizgisi çekiyordu ama doğrudan oraya gitmek yerine, öbür taraftaki bahçelerin içinden geçtik. Yemyeşil, muhteşem bahçelerdi bunlar, beni bir battaniye gibi saran, mutlu bir yerdi.

"Neden onu görmeyi bıraktınız?" diye sordum.

İrkilip bana baktı. "Kimi görmeyi?" diye sordu ama kimi kastettiğimin gayet farkındaydı.

"Ağabeyimi." İsmini hatırlamaya çalıştım. "Jacob," diye ekledim.

"Ah, Flora," dedi. "Karmaşık bir durumdu. Ve çok uzun zaman önceydi. O gençti, inatçıydı, her şeyin en iyisini bildiğini düşünüyordu. Ve..." Gözlerini kaçırdı.

"Benimle bir ilgisi var mıydı?" diye sordum, bundan emindim. Yüzünde garip bir ifade belirdi.

"Ah. Tam olarak değil."

Seri adımlarla uzaklaştı, hızla çıkış kapılarına doğru yürüdü. Kapıda, "Yangın çıkarmak suçtur" yazan bir afiş vardı. Annemin arkasından yürüdüm. Başka soru sormamam gerektiğini biliyordum. Bana söylese unuturdum. Şimdiye dek bana milyon kez söylemişti muhtemelen. Benimle yaşamak sinir bozucu bir şey olmalıydı.

Yolun karşısına geçerek tırabzanlara dayandık ve denizi izledik. Hava serindi ama akşam güneşi her şeyin tüm ayrıntısını ortaya çıkarıyordu. Kumsaldaki her kaya kendi gölgesini yayıyordu. Deniz bir ayna gibi parlıyordu, gökyüzü açık ve soğuktu.

Solumuzda açık yüzme havuzu vardı. Çok güzel görünüyordu ama küçükken yüzme dersleri aldığımı hatırlasam bile oraya girmeye cesaret edemezdim. Havuzun ötesinde, suyun içinde bir şato vardı, gerisindeki arazi orayı kendine ait bir dünya, güvenli, kapalı bir liman gibi gösteriyordu. Bu benim dünyamdı, her zaman da benim dünyam olmuştu.

Sağımda, yer bükülüyordu yine.

Drake, on yaşından beri gitmek istediği soğuk bir yerde, çok uzaktaydı. Dersleri İngilizce görüyorlardı, yabancı dil konusunda berbat olduğundan bu onun için iyi bir şeydi.

Sağ elime baktım. FLORA *cesur ol* diyordu. Bir gün bir şey yapacaktım. Bir gün.

"Seni özleyeceğim," dedi annem.

Kendimi, "Geri dönecek misiniz?" diye sorarken buldum, bunu neden sorduğumu bilmiyorum.

Bana baktığını hissettim ama denizi izlemeye devam ettim. Drake ve ben buraya yakın bir yerde, aşağıda öpüşmüştük.

Deniz yükseliyordu. Bize kadar gelmişti. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi, yosun kokusunu hatırlıyordum. O anda arkadaşlığımı feda etmiştim ve utanç verici gerçek şuydu ki şimdi olsa bunu yüzlerce defa daha yapardım. Kot pantolonumun cebine uzandım. Taş hâlâ oradaydı.

"Tabii ki geri geleceğiz," dedi annem. "Flora. Bana bak."

Bunu yavaşça, istemeye istemeye yaptım. Gözlerimin içine bakıyordu ama bakışlarını anlayamıyordum.

"Geri döneceğimize söz veriyorum," dedi, konuşurken gözlerini benden ayırmıyordu. "Yapmamız gerekeni yapacak ve sonra eve döneceğiz. Tamam mı? Yerinden ayrılma, geri döneceğiz. Bir yere gitme. Aklından tuhaf şeyler geçirme."

Bir espri yapmaya çalıştım. "Siz eve dönene kadar çok şişman olacağım. Beni tanıyamayacaksınız. Evde o kadar çok yemek var ki."

Yemekleri hatırlayabildiğimi bilmesini istiyordum. Memnun olduğunu görebiliyordum.

"Evet. Bunu yaptığından emin ol. Günde üç öğün yemek ye, haplarını her sabah ve akşam al ve bana sürekli mesaj at."

"Tabii."

"Kendine dikkat et. *Bir yere gitmek yok.*"

Ben denize doğru dönene dek yüzüme baktı. Yan yana durup Atlas Okyanusu'nu izledik. Drake'ten başka bir şey düşünemiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yatak odamın zemininde oturuyor, bir defterde yazanları okuyordum.

Defter sert kapaklıydı, siyah renkteydi ve kapağında beyaz bir yapışkan vardı, üstünde şunlar yazıyordu:

FLORA'NIN HİKÂYESİ. KAFANIN KARIŞTIĞINI HİSSEDİYORSAN BUNU OKU.

Bu benim el yazım değildi. Annemin el yazısı olduğundan neredeyse emindim.

Sen Flora Banks'sin, diyordu.

16-17 yaşındasın ve Penzance, Cornwall'da yaşıyorsun. On yaşındayken beynine bir tümör yerleşti ve on bir yaşındayken cerrahlar o tümörü aldılar. Hafızanın bir kısmı onunla birlikte gitti. Bir şeylerin nasıl yapılacağını (bir fincan çay yapmak, duş almak) ve hayatının hastalıktan önceki kısmını hatırlıyorsun ama ameliyattan bu yana hafızana yeni anılar ekleyemiyorsun.

İLERİYE DÖNÜK AMNEZİ hastasısın. Bir şeyleri zihninde birkaç saat boyunca tutabiliyorsun, sonra unutuyorsun.

Unuttuğunda ani bir kafa karışıklığı hissediyorsun. Bu kötü bir şey değil, senin için normal.

Kafanın karıştığını hissettiğinde eline, notlarına, telefonuna ve bu kitaba bakmalısın. Bunlar sana nerede olduğunu ve ne olduğunu hatırlamana yardımcı oluyor. Bir şeyleri yazmakta çok, çok iyi oldun. Elinde yazan ismin ayakların yere basıyormuş gibi hissettiriyor, ip uçlarını takip ederek kendine neler olduğunu hatırlatıyorsun.

Bizi, en iyi arkadaşın Paige'i ve on yaşına kadar tanıdığın diğer insanları hatırlıyorsun. Diğer insanları unutuyorsun ama bu sorun değil çünkü buradakiler seni tanıyor ve anlıyorlar.

Penzance dışındaki hiçbir yerde asla yaşamayacaksın çünkü burası senin güvende olduğun tek yer. Bu şehrin haritası zihnine işlenmiş ve burası senin evin. Her zaman bizimle yaşayacaksın, her zaman sana bakacağız ve iyi olacaksın.

Sen harikasın ve güçlüsün. Tuhaf değilsin.

Okuma ve yazmada çok iyisin, bir şeylerin farkına varmakta da tıbbi açıdan ilginç olmayan pek çok kişiye kıyasla daha iyisin.

İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan her zaman emin olacağız. Günde iki kez ilaç alıyorsun ve hep alacaksın.

Annen xx

Defteri kapadım. Amnezi hastası olduğumu nasıl unutmuştum? Ama nasıl hatırlayabilirdim ki?

On yedi yaşında olduğumu biliyordum. Drake'i öptüm. O öpücüğün her ayrıntısı aklımdaydı hâlâ. Kumsalda oturuyordum. Gelip yanıma oturdu. O zaman on yedi yaşındaydım, şimdi de on yedi yaşındayım.

• • •

Odam ben on yaşındayken nasılsa hâlâ öyleydi. Pembe ve beyaz döşenmişti, fiyonklar, bebekler ve oyuncaklarla doluydu. Barbie bebekler, oyuncak ayılar ve Lego parçaları vardı.

Kitapta yazan kelimeler doğru değildi artık. Bir şeyi hatırlayabiliyordum ve on yaşımdan önceki bir zamana ait değildi. Bana daha dün gibi gelen bir güne aitti. Bir deneme yapmaya karar verdim.

Yatağa oyuncaklarımı dizdim. Kahverengi saçlı bir Barbie, Lego ambulans, ismi Phyllis olan yumuşak, pelüş bir bebek, gri hipogrif Şahgaga. Onlara uzun uzun baktım. Barbie, Lego, bebek, hipogrif. İnce pembe battaniyemi üstlerine attım ve defterime yazdım:

Barbie, Lego ambulans, Phyllis bebek, Şahgaga. Battaniyemi alıp kontrol ettim ama doğru cevap verdiğimi biliyordum çünkü zaten doğru cevap verecektim. Odadan çıkmam, saatler sonra gelmem ve onları o zaman hatırlayabiliyor muyum diye bakmam gerekiyordu.

Yeniden oyuncakların üstünü örttüm ve defterimin arka sayfalarından birini kopardım.

Yatakta hangi oyuncaklar var? diye yazdım ve kâğıdı yere, kapının hemen girişine bıraktım, geri geldiğimde cevabı yazabilmek için yanına bir tükenmezkalem koydum.

Bir erkeği öpmüştüm ve âşıktım. On yedi yaşındaydım ve çocuk tuvaletine gitmem gerekmiyordu. Bu çok saçmaydı. Oyuncak ayılarımı topladım, Lego kutusuna tıkıştırdım ve tüm bunları odanın köşesine ittim. Kutuyu, çamaşır sepetinden aldığım bir çarşafla örttüm. O oyuncaklar bir çocuğa aitti ve ben bir çocuk değildim.

Bu odayı boyayabilirdim. Odayı boyayacaksam beyaza boyardım. Normal bir oda gibi düz beyaz olurdu ve içinde her şey olabilirdi.

• • •

Yerde oturdum, üstünü örttüğüm yumruya, Lego kutusuna baktım ve anılarımı yeniden ziyaret ettim.

Yerde (muhtemelen burada) oturuyor, bir Lego ambulansla oynuyordum. Normal bir küçük kızdım. Benimle beraber yerde oturan, büyük biriyle gevezelik yapıyordum. Hastaneye gizlice küçük bir Lego kız sokmama yardımcı oluyordu. Mutluydum. O benim ağabeyim Jacob'du.

Okulun ilk günüydü. Korkuyordum, heyecanlıydım, uyandığımda hava hâlâ karanlıktı, üniformamı giydim, çantamı sırtıma aldım ve annem, babamı ve ağabeyimi uyandırmak için bekleyebildiğim kadar bekledim. Saat erken olduğu için huysuzlardı hâlâ.

Gezmeye gitmek için hazırlandım. Heyecan vericiydi çünkü bir karnavala gidecektik. Sabırsızlanıyordum. Sabırsızca ortalıkta dans ediyor, herkese arabaya henüz binip binemeyeceğimi soruyordum. Oraya varmayı dört gözle bekliyordum. Bana gülmüş ve önce kahvaltı yapmamız gerektiğini söylemişlerdi. Oyunların olduğu o yerde geçirdiğim günü hatırlayamıyordum. Keşke hatırlayabilseydim... Flambards. O yerin ismi Flambards'tı.

"Anne?" diye bağırdım, nerede olduğunu, bir fincan çay içme vaktinin gelip gelmediğini merak ettim. Cevap vermedi. Çay demliğine su koymak için mutfağa kadar koştum ve duvarları kaplayan notlara baktığımda bunun sebebini keşfettim. İlk hatıram olan o yaşı benden büyük olan kişiyi, hasta olan ağabeyim Jacob'ı görmeye gitmişlerdi.

Paniklemeye başladım. Burada tek başıma kalamazdım. Yalnız kalmak istemiyordum. Birine ihtiyacım vardı. Anneme ihtiyacım vardı. Babama ihtiyacım vardı. Etrafımda insanlara ihtiyacım vardı. Jacob hastaysa kendine bakılması için eve dönmeliydi.

Kumsalda Drake'i öptüğümü hatırlayabiliyordum ama başka hiçbir şey hatırlayamıyordum. Merdivenden koşarak çıkıp yatak odama gittim, annem ile babamın odasının kapısından içeri bakmadım çünkü orada olmadıklarını görmek istemiyordum.

Benim el yazımla yazılmış bir not vardı: Yatakta hangi oyuncaklar var? Battaniyeyi kaldırdım ve altında bir Barbie, bir Lego ambulans, Phyllis adında pelüş bir bebek ve bir hipogrif olduğunu gördüm. Kâğıdın yanında bir tükenmezkalem olduğu için bunları yazdım ama bunu neden yazmam gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Bu öyle sinir bozucuydu ki ağlıyordum.

Kendi başımın çaresine bakacaksam kendime bundan daha iyi notlar bırakmam gerekiyordu. Defterde bir sayfayı çevirdim ve Flora'nın Hayat Kuralları diye yazdım. Altını çizdim. Bir kural düşünmeye çalıştım ama şu anda tek aklıma gelebilen şuydu: paniğe kapılma. Yazdım.

> Paniğe kapılma çünkü her şey muhtemelen yolunda ve değilse bile paniğe kapılmak durumu daha kötü hale getirir.

Yazdıklarıma baktım. Mantıklı geliyordu.

Bir odadan diğerine girerek eşyalara baktım. Gittikçe uzayan notlar yazarak tuhaf yerlere yapıştırdım, kendime neden

yalnız olduğumu ve bunun ne kadar süreceğini yazdım, bunu neden hatırlamadığımı merak ettim. Jacob'ın fotoğrafının etrafına notlar yapıştırdım: *Annem ile babam Jacob'la beraberler çünkü o hasta*, diye yazdım. *Onun ne kadar hasta olduğunu bilmiyorum ama durum ciddi*. Ailemden aldığım bütün mesajlara baktım ve onları yapışkan not kâğıtlarına kopyalayarak mutfak duvarına bir sıra halinde yapıştırdım. Bana mesaj atıp haplarımı almamı söyledikleri zaman haplarımı aldım.

Annem mesaj attı: **Haplarını al, canım.**

Cevap yazdım: **Döndüğünüzde Flambards'a gidebilir miyiz?**

Cevap vermedi.

Paige'e bir mesaj atmaya karar verdim çünkü burada benimle beraber olması gerekiyordu ve onu evde bulamıyordum. Ama telefonumda ismini arattığımda ondan gelen bir dizi mesajı gördüm. Tümü birden bana onu aramayı bırakmamı çünkü erkek arkadaşını öptüğümü söylüyorlardı. Mesajlara bakakaldım. Yeniden korkmuş hissettim. Annem ile babam evde değilse, Jacob hastaysa, Paige benden nefret ediyorsa ve Drake Svalbard'daysa, kimsem yoktu.

Paige arkadaşım değildi artık. Kumsalda onun erkek arkadaşını öpmüştüm. Hatırlıyordum. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Tabii ki de beni görmek istemeyecekti. Yazdıklarına uzun uzun baktım. Paige'le okulun ilk gününde, biz dört yaşındayken tanışmıştım. İkimizin de saçları örgülüydü.

Yatağımın yanında, üstünde Drake yazan bir nota baktım. İsmini yazmış, etrafına bir kalp çizmiştim. Siyah taşı buldum. Yatak odamın penceresinin yanında durdum ve taşı dudaklarıma bastırdım. Taşı bana o vermişti. Bana bu taşı verdiğini hatırlıyordum. Hatırlıyordum.

Pazartesi geçip gitti, evden dışarı çıkmadım. Öpücüğü hatırlıyordum. Aklımdan her an silinip gidebilirdi, o yüzden bu anıya kendimi yine, yine, yine kaptırdım, ta ki bu anı içinde bulunduğum evden daha gerçek olana dek. Kafam karıştığında, neden yalnız olduğumu anlayamadığımda, hatıram benimleydi ve geri kalanları, her yere yapıştırılmış notlarla kendime hatırlatıyordum.

Jacob hasta, diyordu notlar. Annem ile babam onunla birlikte, Paris'teler. PAIGE'İN BURADA OLDUĞUNU SANIYORLAR AMA O BURADA DEĞİL ÇÜNKÜ BANA ÇOK KIZGIN. PAIGE ARTIK ARKADAŞIM DEĞİL. Bu gerçeklik baktığım her yerdeydi, kafamı dolduruyordu ve ağladım. Paige arkadaşım değildi. Annem ile babamın endişelenmeyi bırakmaları için onların Paige'in burada olduğunu düşünmelerine izin vermeliydim ama o burada değildi çünkü artık arkadaşım değildi. Ve bunu hak ediyordum.

Drake'i ve öpücüğü düşünmediğim zamanlarda, piyanoda *Daha Dün Annemizin* şarkısını çaldım. Melodiyi alfabe şarkısına, sonra da *Meleyen Kara Koyun* şarkısına uyarladım. Banyo yaptım, oradayken kitap okumaya çalıştım. Odaların orta yerinde hareketsiz durdum ve sessizliği dinledim.

Merdivenin altındaki dolapta beyaz boya dolu bir kap buldum ve yatak odamı boyamaya başladım. Odamın beyaz olmasını istiyordum çünkü bu normal, yetişkinliğin rengiydi ve ben normal bir yetişkin olmak istiyordum. Yatağı ve oyuncak kutusunu odanın ortasına çektim, parkeler boyanmasın diye üstlerine bir çarşaf ve ince, pembe bir battaniye serdim. Tepeden tırnağa boyaya battım ve odanın sadece yarısını boyadım ama bu hali de hoşuma gitmişti.

Annem ile babamın havalimanından, sonra da Fransa'dan attıkları mesajlara dikkatle cevap verdim, varış saatlerini ve söylediklerini not ettim. Paige'in benle beraber olduğunu söylemem gerektiğini hatırladım. Televizyon izliyormuşuz gibi yaptım. Duyunca mutlu oldular. Haplarımı aldım. Akşamları fazladan aldığım hap gerçekten de uykumu getiriyordu.

Üstünde A&B *benden bir şey saklıyor* yazan bir not buldum. Bundan hoşlanmamıştım. Notu duvara yapıştırıp bir süre ona baktım. Sonra odalarına girdim ve sırlarının ne olduğunu öğrenebilirim diye eşyalarını karıştırdım ama görebildiğim kadarıyla ilginç hiçbir şeyleri yoktu. İçinde bir şeyler gizlenmiş olabilir diye kitaplarının sayfalarını çevirdim. Çekmecelerine baktım. Annemin giysi dolaplarından birinin dibinde bir deste kart buldum, lastik bantla bağlanmışlardı. Kartların, tümü benim tarafımdan gönderilmiş on yedi Anneler Günü kartı olduğu ortaya çıktı. İlk kartın üstünde benim baskılı ayak izim vardı. Dördüncüsünün üstünde kocaman, çocuksu bir yazıyla ismim yazıyordu, ben yazmıştım. Sonraki altı kartı, gitgide daha anlaşılır olan bir el yazısıyla yazmıştım. *Anneme, Sevgiler, Flora.* Bir sonraki kartı babam yazmıştı. Sonrakiler yine benim yazımdı.

Sır bu olamazdı. Bakmaya devam edecektim.

Öğle yemeğinde çorba içtim ve akşam yemeği için lazanyanın yarısını yedim, iki öğünden sonra da lavaboyu sıcak, sabunlu suyla doldurarak bulaşıkları yıkadım ve kaldırdım. Kahve, sonra çay, sonra da su içtim ve yarı-beyaz odamda yatmaya gittim, öylesine meşguldüm ki dışarı çıkmaya vaktim kalmadığını hissettim, boya kokusu hoşuma gitmişti. Bu işi tamamlamayı hatırlamalıydım.

Kendi başımın çaresine bakarak iyi olacaktım.

Yatakta yatarken Drake hakkında yazdığım her şeyi okudum. Ülkeyi terk etmişti. Kuzey Kutbu'ndaydı. Onu orada hayal etmeye çalıştım, ama kardan başka bir şey göremiyordum. Orada dükkânlar olup olmadığını merak ettim. Zihnimde, Kuzey Kutbu'nda dükkânlar veya herhangi bir bina yoktu ama Drake tam olarak Kuzey Kutbu'nda değildi. İsmi Svalbard olan bir yerde, bir üniversitedeydi ve bir üniversitede yiyecek ve yataklar olmalıydı.

Dersleri İngilizceydi. Bunu biliyordum çünkü bana söylemişti ve hatırlıyordum.

Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederek uykuya daldım. Zihnimin, gerçekte olan şeylerin net resimleriyle dolu olduğunu, dilediğim zaman bakabilmem için dosyalara ayrılıp saklandığını hayal ettim. Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu hayal bile edemiyordum, kaçırdığım her şey için ağlayarak uyudum. Uyandığımda hâlâ hatırlayabileceğimi ümit ettim.

Geceleyin irkilerek uyandım. Kalbim küt küt atıyordu ve yatakta doğrularak etrafıma baktım. Ev öylesine sessizdi ki bu sessizlik boğucu bir şeydi, canlı gibiydi.

Komodinin üstündeki lambaya uzanırken elim titriyordu. Kumsalda Drake'i öpmüştüm ve on yedi yaşındaydım ama bir şey daha vardı. Işığın düğmesini bulmak için elimle yokladım. Bir sorun vardı. Işığın düğmesini bulamayınca yataktan indim, karanlıkta bir saniye daha duramayacak kadar korkmuştum. Yatağım odanın tam ortasındaydı, düğmeyi bulamama sebebim buydu. Oda boya kokuyordu. Ayaklarım yatak odasının parkelerine yapıştı. Koridordaydım, ayaklarımın altındaki eski halıyı hissettim, sonra koştum, sıçrayarak basamaklardan indim ve annemle babamın odasının

kapısını açtım. İkisinden birini görmenin beni rahatlatacağını biliyordum. Odaya yavaşça girdim, onları uyandırmak istemiyordum. İnce bir ışık huzmesi perdelerin arasından sızarak yataklarının üstüne düşüyordu; yatak özenle toparlanmıştı, pürüzsüzdü.

Burada değildiler. Bir panik dalgası yükseliyordu ve bana çarpmak üzereydi. Odadaki ışığın düğmesine koştum, ani parlaklıkta gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım. Burada değildiler. Gece yarısıydı ama annemle babam yatakta değildiler. Onlar bana bakan insanlar ve burada değildiler. Geceleri hep yatakta olurlardı ve burada değillerse ne yapacağımı bilmiyordum. Onlar benim her şeyimdi. Onlarsız yapamazdım. Nefes alışlarım hızlandı. Babamın yastığının üstünde bir not vardı. Yavaşça yatağa doğru yürüyüp notu aldım. Bir defterden koparılmış bir çizgili kâğıda, babamın el yazısıyla yazılmıştı.

Sevgili Flora, diyordu. *Jacob hasta olduğu için evde değiliz. Paige seninle beraber. Her şey mutfaktaki notlarda yazıyor xxx*

Mutfakta her şeyi bir araya getiriyorum. Paige burada değildi çünkü erkek arkadaşını öpmüştüm ve bunu yaptığımı hatırlıyordum. Evde yalnızdım. Yeniden uykuya dalmam mümkün değildi. Tek başınaydım ve bu ülkede beni tanıyan veya umursayan kimse yoktu.

Ne istersem yapabilirdim.

Bir fincan çay yapmaya, yatağa götürmeye ve bir kitap okumaya çalışmaya karar verdim. Ne istersem yapabilirdim ama aklıma bir fincan çayla beraber bir kitaba bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Evden çıkabilir ve nereye istersem gidebilirdim. Bunu yapabilirdim ama yapmayacaktım.

Gidip annemle babamın etrafta bıraktığı notlara bakarken ışıkları açtım. Onların talimatıyla önce giriş kapısı kilitli mi diye (kilitliydi ve sürgülenmişti), sonra da arka kapı kilitli mi diye baktım (bu kapı da kilitliydi). Çaydanlığı ocağa koydum ve suyun kaynamasını beklerken gidip notları okudum. Çoğu benim el yazımdı ve Drake'le ilgiliydi. Drake'i öptüğümü biliyordum. Kafamda açıkça, net ve gerçek olarak parıldıyor, diğer her şeyin bulanıklığının önüne geçiyordu.

Saat ikiyi çeyrek vardı. Penzance halkının büyük kısmı uykudaydı. Ev ve dünya bana kalmıştı. Annem ile babamın kullandığı büyük bilgisayarın başına geçtim ve neredeyse bir trans halinde ekrana baktım, yapacak bir şey aradım.

Dalıp gitmiş olmalıydım çünkü sarsılarak uyandım, bilgisayar başında oturuyordum ve her şeyi baştan hatırlamam gerekiyordu. Yatağa dönme vakti gelmiş gibi hissettim, ben de üstünde Flora'nın bilgisayarı yazan bir etiket olduğu için küçük dizüstü bilgisayarı aldım ve bir kolumun altında yukarı götürdüm, diğer elimde ılık çayla dolu fincanım vardı.

Yatak odamın duvarlarının bir kısmı pembe, bir kısmı beyazdı, zemin parkeydi, bir çarşaf ve battaniyeyle örtülmüş, üstüne boya sıçramıştı. Etiketlenmiş fotoğraflarla dolu bir tahta, halen pembe renkte olan bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Yatağın yanında garip, yamru yumru bir şekil vardı, üstüne bir battaniye örtülmüştü. Battaniyeyi kaldırınca altında bir oyuncak kutusu gördüm. Oyuncaklarla dolu bir kutu istemiyordum: Kumsalda bir erkekle öpüşmüştüm ve on yedi yaşındaydım. Kutuyu kaldırıp koridora bıraktım. Yarın bu yatak odasının geri kalanını boyayacaktım. Normal odalar gibi beyaz olmasını istiyordum. Bunu başlatanın

ben olduğumu varsayarak, geçmişteki ben'in yaptıklarını onaylamıştım.

Wikipedia'da Svalbard sayfasına bakarken bir e-posta geldiğini fark ettim. E-posta aldığımı bilmiyordum. Zarf ikonunun yanındaki kırmızı 1'i görünce tıkladım ve gönderenin ismini görünce zorlukla nefes aldım.

Drake'den bir mesaj vardı. Tek söylediği şuydu:

Flora, seni düşünmeden duramıyorum.

Tekrar tekrar okudum. Dört kelimeden ibaretti ama dünyanın en iyi dört kelimesiydi bunlar. Tekrar tekrar kopyaladım ve yatak odasında, her yanıma notlar yapıştırdım.

Drake hatırlamama yardımcı olmuştu, belki bunu da hatırlardım artık.

Yalnız olduğum için seviniyordum çünkü annem ile babam burada olsalardı her şey güvenli ve kısıtlı gelirdi ve gece saat üçe yirmi kala asla bilgisayar başında olmazdım.

Dört kelimeyi tekrar tekrar okudum. Drake'i seviyordum ve bana bu mesajı yazmıştı. Beni düşünmeden duramıyordu. Ben de onu düşünmeden duramıyordum. Hatırlamamı sağladığını ona söylemeye öyle istekliydim ki cevabımı zar zor yazabildim.

Doğru kelimeleri yazmayı başardığımda, sabahı beklemem gerektiğini bilmeme rağmen cevap gönderdim. E-posta gider gitmez yatağıma uzandım ve yeni, acayip evindeki Drake'i düşledim. Kar ve buzdan yapılmış evlerle, basit, soğuk bir hayatın olduğu karlı, ıssız bir yerde olduğunu hayal ettim ve ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey gönderip gön-

deremeyeceğimi merak ettim. Belki de ona, Cornwall'dan ihtiyaç duyabileceği şeylerle dolu bir kutu hazırlardım.

Sabah olunca kumsala gidecek, ikinci bir siyah taş bulacak ve bunu ona gönderecektim.

Geç uyandım, günışığı ince perdelerden sızarak doğrudan yatağımın üstüne vuruyordu. Pembe battaniyeme sarılı bir halde yan dönüp esnedim. Duvarlar yarı-boyanmış beyazdı ve yatağım odanın ortasındaydı. Saat on bire çeyrek vardı.

Tamamen karmakarışıktım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Neden odanın orta yerindeki bir yatakta olduğumu bilmiyordum. Elimi okudum. Yatağımın yanındaki defteri okudum. Hâlâ pembe renkli olan duvarlarda yazan her şeyi okudum. Ben Flora'ydım. On yedi yaşındaydım. On yaşındayken hastalanmıştım ve ileriye dönük amnezi hastasıydım. Kumsalda Drake'i öpmüştüm. Paige benden nefret ediyordu. Tek başınaydım.

Drake bana yazmıştı. *Flora, seni düşünmeden duramıyorum.*

Dizüstü bilgisayarım yerdeydi. Saniyeler içinde yatakta doğruldum ve bilgisayarıma baktım. Gecenin bir yarısı ona yazdığım cevabı yeniden okudum. Kısa bir cevaptı, sanırım bu iyiydi ama yine de bana yazdıklarımdan çok daha uzundu. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atarak okumaya başladım.

Gecenin üçündeki ben Sevgili Drake, diye yazmıştım.

Sesini duyduğum için o kadar mutluyum ki. Bunun olacağını hiç düşünmezdim. Ben de seni düşünmeden duramıyorum! Ve inanılmaz olan da bu; hatırlayabiliyorum! Kumsalda yan yana oturduğumuzu, gelgitin yükseldiğini hatırlıyorum. İkimizin söylediği her kelimeyi hatırlayabiliyorum. Seni

öptüğümü hatırlayabiliyorum. Hepsini. Diğer her şey kafamdan uçup gidiyor ama öpücük orada hâlâ. Seni düşünmeden duramıyorum.

Gece boyunca seninle olmalıydım. Keşke zamanı geri alıp bunu değiştirebilsem (Gördün mü? Gerçekten de hatırlıyorum).

Paige bunu bildiği için artık arkadaşım olmak istemiyor. Bunu unuttum ama bir kenara yazdım. Bu beni üzdü ama onu suçlamıyorum.

Annem ile babam Fransa'ya gittiler çünkü orada yaşayan ağabeyim Jacob hastalandı. Evde tek başımayım. Cumartesi gününe dek yalnızım. Gecenin bir yarısı bilgisayar başında olmamın sebebi bu.

Bana Svalbard'ı anlat. Gece yarısı güneşini görmek için on yaşındayken oraya nasıl gittiğini anlattığını hatırlıyorum ve on dokuz yaşındayken orada en sonunda yaşama fırsatını yakaladın. Bana her şeyi anlat.

Flora

Keşke bana geceleyin cevap yazsaydı. Gelen kutusuna gözümü diktim, cevap yazmasını istiyordum. Onu korkutmuş olabilirdim. Kuzey Kutbu'nda saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki de ona sorardım. Saat kaç olduysa olsun, ben o mesajı gönderdikten bu yana dokuz saat geçmişti, o yüzden şimdiye dek görmüş olmalıydı ve bir yanıt yazmamıştı.

Kendime kahve ve kızarmış ekmek yapmak için bilgisayarımı aşağıya taşıdım. Bir e-posta gelirse mümkün olduğu

kadar yüksek bir ses çıkarması için sesin sonuna kadar açık olduğundan emin oldum. Annemle babam evde olmadığı için istediğim müziği dinleyebiliyor olmama rağmen radyoyu açmadım.

Müziğin sesini istediğim kadar açabilirdim ve şu anda bunu yapmak istiyordum. Sesi açmak ve mutfakta dans etmek. O Kuzey Kutbu'nda olsa ve cevap vermese de hiçbir şey Drake'in bana beni düşünmeden duramadığını söylediği gerçeğini geri alamazdı.

Drake şu anda dünyadaki tek kişiydi. Drake'in Kuzey Kutbu'ndaki sınıfı belki bir yıl sürecekti, belki iki, belki de üç. Bilmiyordum... Sonra geri gelecekti. Veya onunla birlikte başka bir yere gidebilirdik. Beraber yaşayabilirdik. Evlenebilirdik. Onun karısı olabilirdim. Bayan Flora Andreasson. O on dokuz ve ben on yedi yaşındaydım, yeterince büyüktük. Bana bakabilirdi, ben de kendi çapımda ona bakabilirdim. Drake'le berabersem her şeyi hatırlayabilirdim.

Drake hatırlamamı sağlamıştı. Onun sayesinde normal biri olacaktım. Hafızamı çalıştırdığı için, hayatımı onunla geçirmem gerekiyordu.

Kendimi bir çocuk gibi hissetmiyordum.

Kahve yaptım, ekmek kızartma makinesine birkaç dilim ekmek koydum ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarak, irade gücümle yeni bir e-posta uyarısı vermeye zorladım.

Annem bana, **Günaydın, canım. Sen ve Paige nasılsınız? Haplarını unutma,** diye bir mesaj attı. Haplarımı aldım. Ev telefonu çaldı, ahizeyi kaldırdığımda bir kız sesi, "Gazdan zehirlenerek ölüp ölmediğini kontrol ediyordum," dedi.

"Paige!" dedim ama gitmişti.

Başka bir şey olmadı. Bir süre sonra kanepeye uzandım ve televizyonu açarak uykuya daldım.

Ayağa fırlayarak bir saatten uzun bir sürenin geçtiğini fark ettim. Saniyeler içinde bilgisayarıma koştum. Drake cevap yazmıştı. Yeni bir e-posta beni bekliyordu.

Bir an için kendime bu e-postayı okumaya izin vermedim. Sonra da bilgisayarımın başına geçerek yazanları içime işledim.

Flora,

Ciddi misin? Hatırlıyor musun? Bu inanılmaz ve harika bir şey!

Bir doktorla görüştün mü? Bu iyileşmeye başlıyor olabileceğin anlamına mı geliyor?

Tek başına iyi misin? Bu şaşırtıcı; annen sana karşı her zaman çok korumacı davranmıştır. Seni yalnız mı bıraktı? Umarım ağabeyin iyileşir.

Yolladığın mesaj, aramızda olabilecek ama olmayan şeyleri hayal etmeme sebep oldu. Keşke o gece senden benimle gelmeni bir kez daha isteyebilseydim. Yürütebilirdik. Sen çıplakken nasıl göründüğünü düşünmek için, hayal ettiğinden daha çok zaman harcıyorum.

Bunu söylemek rezilce bir şey mi? Öyle, değil mi? Çok özür dilerim. Devamlı seni düşünüyorum ve seni göremiyorum bile. Bunun olmasını hiç beklemiyordum. Ve hafızan geri geliyorsa... her şey olabilir.

Annen ile baban eve ne zaman dönecekler? Kendine dikkat et. Yemek yemeyi falan unutma. Hatırlamaya devam et!

Drake

Tekrar tekrar okudum ve her seferinde, beni çıplak görmek istediği gerçeği beni bir kez daha şoke etti. Yalnız olmama rağmen tüm vücudum kıpkırmızı kesildi. O böyle bir şey derken onunla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Bu e-postayı hafızama işlemeye çalıştım (mümkün görünüyordu), çıktısını aldım ve dikkatle bir dosyaya koydum.

Ben çıplakken nasıl göründüğümü düşünmek için hayal ettiğimden daha çok zaman harcıyor. Gözlerimi kapayıp bunu sindirmeye çalıştım. Korkutucuydu. Artık on yaşında değildim.

Ev değişmişti. Artık boğucu bir sessizlik dışında hiçbir şeyin olmadığı, boş bir yer değildi. Büyülü bir yere dönüşmüştü. Her yüzey parıldıyor gibiydi. Havada bir sihir vardı. Gün geceye, gece güne dönüşürken Drake'le mesajlaştım. Drake'in uydu istasyonunda çalışması gerekiyordu ama bunu ne zaman yapabilirse bilgisayarına koşup bana yazıyordu. Ona tekrar tekrar cevap yazdım, okumaya fırsatı olduğu zamanlarda bir yığın mesajının olmasını sağladım.

Cevapları altındandı, parıldıyorlardı.

Mesajlarımızın dozu artmıştı. Bir tanesinde, beni çıplakken düşünüyordu. Bir sonrakinde, çıplak vücuduma neler yapmak istediğini söylüyordu. Ben de doğru cevaplar yazabilmek için elimden geleni yapıyordum. Bu tür bir konuşmanın nereye varması gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu, o yüzden sadece düşündüklerimi yazıyor ve iyi olduklarını

umuyordum. Söylediği şeyler tuhaf geliyordu ve yeniydi ama onları sevmiştim. Yazdıklarım o karlı yerde onun ekranında beliriyordu ve Drake mümkün olan en kısa zamanda bana cevap yazıyordu. Sarhoş edici bir şeydi bu. Bir şekilde bunu yapmayı beceriyordum.

Kendimi, Sen istersen, seninle diğer insanların baş başayken yaptıkları ve seninle yapmayacağım hiçbir şey yok, diye yazarken buldum.

Bunu yazar yazmaz da ne demek istediğimi açıklamak istedim çünkü anında insanları birbirlerine korkunç şeyler yaptıklarını hayal etmeye başlamıştım ve kastettiğim kesinlikle bu değildi. Ama bunun peşinden, "Şey dışında..." diye başlayan bir e-posta göndermek romantik olmazdı ve yazmaya başlamışsam bile durup sildim. Drake'in ne demek istediğimi anlayacağını umuyordum.

Bazen kendimi annemle babamın büyük bilgisayarında oturmuş, rastgele internet sitelerine bakarken ve burada ne yaptığımı merak ederken buluyordum. E-postalarım dizüstü bilgisayarımdaydı. Sanırım annem ile babamı her merak ettiğimde, farkına varmadan büyük bilgisayara geçiyordum. Bana arada bir mesaj yolluyor ve iyi olduklarını ama Jacob'ın çok hasta ve herkes için zor bir zaman olduğunu söylüyorlardı. Cevap yazıyor, benim için endişelenmemelerini neşeli bir tavırla gösteriyordum. Paige'i soruyorlardı ama bu her yere yazılmış olduğu için Paige'in nefret ettiğini biliyordum, o yüzden onun telefonunu kaybettiğini söyledim ve ondan mesajlar ilettim.

Üstünde, *Anneme Paige'in telefonunu kaybettiğini söyledim. Onu aramasınlar diye,* yazan bir not buldum. Bunu onlara en az iki kez söylemiş olmalıydım o zaman. Muhtemelen birçok kez söylemiş olmalıydım.

Hafızam iyileşmemişti ama öpücüğü hatırlıyordum. Ona tutunuyordum.

Salı günü, buzdolabındaki bir saklama kabında duran ve *"BUNU SALI GÜNÜ YE"* diye işaretlenmiş yahniyi yemedim. Birkaç dilim ekmek ile bir muz yedim ve evden çıkmadım çünkü evden çıkmak, bilgisayarı bırakmamı gerektirirdi. Oturup ekranına bakıyordum, ekrana bakmadığım zamanlarda da koşarak tuvalete gidiyor veya çay suyu koyuyordum. Annem mesaj gönderdiğinde haplarımı aldım. Paige beni sabit hattan aradı ve "Evi yakmadın demek? Harika," dedi.

Çarşamba olmuştu. Duş almalıydım. Ama duş almak, bilgisayarı kuru bir yerde bırakmam anlamına geliyordu. Onu bırakamazdım. Bir odadan diğerine taşıdım, tüm gün pijamalarımla oturup ekrana baktım. Uzun uzun mesajlar yazdım ve düzenleyip gönderdim, içimden geldiği gibi kısa mesajlar da yazdım. Drake'i seviyordum ve ona onu sevdiğimi söyledim, bana onun da beni sevdiğini söyledi. *Ben de seni seviyorum.* Soyunup aynada kendime baktım ve kendimi onun gözlerinde resmetmeye çalıştım.

Öpücüğü hatırlıyordum. Oradaydı, kafamın içindeydi. Orada kalmıştı. Gitmiyordu. Başka şeyler de gelip gidiyordu ama öpücük orada kalmıştı.

Cinsellik hakkında konuşmayı sürdürdük. O anı hafızama yerleşene dek, diğer insanların yaşadıkları türden bir ilişki yaşamam mümkün olamazdı. Drake benden geceyi onunla geçirmemi istemiş, ben de annem yüzünden anında hayır

demiştim. Bundan pişmanlık duyuyordum. Pişmanlık garip bir duyguydu.

Seni yeniden öpebilmek için, diye yazdım ve sana dokunmak ve ellerini vücudumda hissetmek için her şeyi verirdim.

Bu sözcükler içimden sansürsüz, neşeli bir dalga gibi akıp gitti. İçimde olduğunu hayal bile edemediğim bir şey salıverilmişti.

Keşke, dedim ona, benden geceyi seninle geçirmemi istediğinde sana doğru cevabı vermiş olsaydım. Senin burada, şu anda benimle beraber yatağımda olman için her şeyi verirdim. Her şeyi.

Ben de orada olmak için her şeyi verirdim, diye cevapladı. Yanında uyanıp sana uzanmak. Kusursuz bir vücudun var. Öyle olduğunu biliyorum. Bu sapıkça bir şey olmasa senden bana bir fotoğraf göndermeni isterdim.

Bunu yapamazdım: Çıplak fotoğrafımı çekme fikri bile gerçek dışıydı ve bunu ona söyledim. Fotoğrafımı çekip bir e-postaya ekleyemezdim, asla bunu yapamazdım.

Hayal etmen gerek, diye ekledim. Belki bir gün... bilirsin.

Umarım, dedi. Annenle baban eve ne zaman dönüyorlar? Cumartesi mi?

Öyle diyor. Bugün günlerden ne? Çarşamba mı?

Perşembe. Biri sana sürekli bilgisayar başında ne yaptığını sormadan önce iki günün daha var.

Bilgisayar başında olmamı seviyorlar. Bu onlara güvende olduğumu gösteriyor.

Bana cevap yazarken bunu komik bulduğunu hissedebiliyorum: İnternetin ne olduğunu biliyorlar mı? Anne babaların çoğu, kızlarının nette erkeklerle konuşmasını istemezler.

On yaşındaki çocukların, diye hatırlattım. Ve ben on yedi yaşındayım.

Geç uyandım, "Drake'i öptüm" sözcükleri kafamın içindeydi. Drake'i öpmüştüm. Bunu zihnimde tutuyordum. Onu dün gece kumsalda öpmüştüm ve o zamandan beri uykuda olsam da bunun tüm ayrıntıları zihnimde tazeydi ve bu anıda kalıp sonsuza dek orada yaşamak istedim. Her yerim ısınmıştı ve parlıyordu sanki. Drake'i seviyordum.

Bana, "Geceyi beraber geçirebiliriz," demişti.

Bense, "Annem," demiştim.

Bu kaybolup gitmeden önce yazmak için bir tükenmez-kaleme uzandım. Drake'i öptüm: Bunu asla kaybetmeyecektim. Yatağım odanın ortasındaydı ve duvarlar kısmen beyaza boyanmıştı.

Yatağın yanına bıraktığım notlara baktım.

Şunları keşfettim:

Öpücüğü hatırlasam bile, o zamandan beri olup biten birçok şeyin hiçbirini hatırlamıyordum. Çok üzücü bir şeydi bu.

Annem ile babam Fransa'daydılar.

Ağabeyim Jacob çok hastaydı.

Yatak odamı beyaza boyamaya karar vermiştim.

Paige artık arkadaşım değildi. Drake'i öptüğümü biliyordu.

Drake Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydi. Birbirimize e-postalar gönderiyorduk.

Telefonumdaki fotoğraflara baktım. Her şeyi yeniden okudum. Drake'in bana gönderdiği e-postaları okudum. Onlara bakarken bir yenisi geldi.

Üzgünüm, Flora ❀, diye yazmıştı Drake.

Buradan çıkmam, Kuzey Kutbu uydu üssüne gitmem ve araştırma yapmam gerek yoksa kurs başlamadan atılacağım. Uydular kentin çok uzağında ve Wi-Fi şöyle dursun, telefonum bile çekmeyecek. Annenle baban için hazırlanman gerek zaten. Yarın sana mesaj yazarım, senin saatinle gece yarısı?

Tamam, dedim ona, sözcüklerimi dikkatle seçiyor ve doğru şeyleri söylediğimi umuyordum. Dikkatli ol. Seni seviyorum.

Bilgisayarı kapatıp etrafıma bakındım. Tüm okuduklarıma göre, bu ev günlerdir sihirli bir aşk limanı gibiydi. Müthiş bir yerdi, parıldayan yeni bir evrendi. Her şey kusursuzdu, mükemmeldi.

Günler önce Drake'i öpmüştüm ama hâlâ zihnimdeydi. Bunun nedenini bilmiyordum ama bilmek istiyordum. Onu sevdiğim için olmalıydı. Taş yüzünden olabilirdi. Bir doktora sormam gerekiyordu: belki de iyileşmeye başlıyordum. Bir doktor bulup ona sormaya çalışacaktım. Kendime bununla ilgili bir not yazdım.

Yaşadıklarımın mantığını çözmeye çalışarak aşağı indim. Âşıktım. Bilgisayarda aşk mektupları yazıyor ve aşk mektupları alıyordum. Burası büyülü bir yerdi. On yedi

yaşındaydım ve bir erkeği seviyordum. Bundan önce on yaşındaydım ve büyüdüm artık.

Mutfağa girerken bunları düşünüyordum. Sonra durdum, hareket edemiyor, nefes alamıyordum.

Soyulmuştuk. Ben uyurken evime hırsız girmişti. Birisi benim mükemmel, mutlu hayal dünyama girip altüst etmişti.

Zihnimden düşünceler geçiyordu ama onlara tutunamadan silinip gidiyorlardı. Bu oda, olması gerektiği gibi görünmüyordu. Mutfak berbat haldeydi, her şey birbirine girmişti. Kokuyordu. Tabakların tümü dışarıdaydı ve yerde kırıntılar vardı. Kullanılmış tabaklar mutfağın her yerine dağılmıştı, lavaboda üst üste dizilmemişlerdi bile, rastgele yerlere öylece konmuşlardı.

Her yerde kahve lekeleriyle doluydu: Minik, kurumuş birikintiler ve neredeyse her yüzeyin üstünde kahverengi halkalar vardı.

Tüm bunlar bir hırsızın işi değildi muhtemelen. Ayrıntıları incelerken kalbimin atışı giderek yavaşladı. Bunu ben yapmıştım. Ben. Buranın büyülü bir yer olduğunu yazmıştım ama aslında öyle değildi.

Asla doğru olmayan şeyler yazmamalıydım.

Görünüşe göre annemle kumsala gittiğim pazar gününden bu yana, evden ayrıldığımı gösteren hiçbir kanıt bulamıyordum. Koşarak koridora dönüp büyük aynada kendime baktım. Aynadaki kız, ona bakan bakımsız yabancıya ağzı açık bakakaldı: Saçlarım sandığımdan daha cansızdı ve kafama yapışıyordu. Bu pijamaları oldukça uzun bir süredir giyiyor olabilirdim. Kokumu alabiliyordum: Muhtemelen komşular

da koktuğumu hissedebiliyorlardı. Annem ile babam kokumu (duvara baktım) Fransa'dan alabiliyor olmalıydılar.

Mutfak duvarına yapıştırılmış not kâğıtlarına baktım ve buzdolabındaki yemekleri kontrol ettim. Salı, çarşamba, perşembe ve cuma gününün yemekleri hâlâ oradaydı ama bunun bugünün pazartesi olduğu anlamına gelmediğini biliyordum. Aşağı yukarı doğru miktarda hap almıştım. Bugünün hangi gün olduğundan emin olmam gerekiyordu ve dizüstü bilgisayarımı yeniden açamazdım çünkü bu Drake'e yazacağım anlamına geliyordu ve bunu yapmamaya çalıştığımın farkındaydım. "Bugün günlerden ne?" Bir sohbete başlamak için çok kötü bir soruydu. Ayrıca onun çalıştığını ve çevrimdışı olduğunu henüz okumuştum. Bana cevap yazamayabilirdi, bu da beni üzerdi.

Öpücüğü hatırlıyordum. Konuşmalarımızı hatırlıyordum. Çakıllara çarpan dalgaları, denizin kokusunu ve ay ışığını hatırlıyordum. Taşı hatırlıyordum. Aşağı baktım ve taşın elimde olduğunu gördüm.

Ev iğrençti, pislik içindeydi. Paspasın üstüne zarflar yığılmıştı, bir de postacının bıraktığı "evde yoktunuz" kartı vardı. Tüm bunları unutmamak için her şeyin, karmaşanın, yıkım manzarasının ve kendimin fotoğrafını çektim.

Pencerelerin tümü kapalıydı ama birinin yanında durduğumda dışarıda güneşin parladığını görebiliyordum. Evin temiz havaya ihtiyacı vardı. Bütün pencereleri açtım.

Her yer yapışkan not kâğıtlarıyla doluydu ve birçoğunun üstünde "ONU SEVİYORUM" ve "beni çıplak görmek istiyor" türü şeyler yazıyordu. Tümünü toplayıp bir zarfa yerleştirdim, zarfı da yatağımın altına koydum.

Mutfaktaki panoya takılmış bir kartvizitin üstünde yazan bir numarayı aradım.

Bir erkek sesi, "Efendim," dedi. "Pete Taksi?"

"Merhaba," dedim. "Cuma mı?"

"Bugün mü?" diye sordu. "Evet, tatlım. Bugün cuma. Taksi mi lazım, canım?"

"Hayır, teşekkürler. Hoşça kal."

Ahizeyi indirdim. Annem ile babam yarın eve döneceklerdi ve yapacak çok işim vardı.

Önce kendimi halletmem gerekiyordu. Küveti doldurmaya ve suya muazzam miktarda sabun köpüğü boşaltmaya başladım. Oda buharla dolarken aynaya baktım, parmaklarımı saçlarımdan geçirdim ve gözlerimin içine baktım.

Farklı biriydim.

Ayna buğulandı. Parmağımın ucuyla ismini yazdım. DRAKE. Sonra da FLORA *cesur ol* diye yazdım. Tüm bunların etrafına bir kalp çizdim.

Çıplak vücuduma uzunca bir süre baktım, görse hayal kırıklığına uğrar mı diye merak ettim. Ellerimi vücudumda gezdirdim, belimden aşağı kaydırdım, onun parmak uçlarından kendi tenimi hissetmeye çalıştım.

Havayı kokladığımda fırının neden açık olduğunu merak ettim ama üstümde sadece bir havluyla aşağı indiğimde fırının düğmesini bir noktada açtığımı ama içine herhangi bir şey koymadığımı fark ettim. Koku, önceden fırında pişmiş şeylerden dökülmüş, yanmış kırıntılardan geliyordu.

Fırını kapayıp banyoya döndüm. Su sıcak ve derindi, küveti taşırmadığımı görünce sevindim.

Drake e-postalarından birinde benden çıplak fotoğrafımı istemişti. Hayır demiştim. Kaynar suya girerken bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. Drake'in zihninde yabancı, güzel bir kız vardı: Gerçek beni görecek olsa hayal kırıklığına uğrardı. Kumsaldayken hava karanlıktı.

Küvette uzanıp ellerimle kollarımı inceledim. Bu önemliydi çünkü hayati öneme haiz birçok şeyi silmek üzere olabilirdim ve elime, ellerime yazdığım notlara bakmamı hatırlatacak bir not yazamazdım. O anda ellerimde, şu anda kafamın içinde olmayan hiçbir şey yoktu.

Saçlarımı şampuan ve saç kremiyle yıkadım. İyice keselendim ve koltuk altlarımla bacaklarımı aldım. Küvetten çıktığımda bir ıstakoz gibi pespembeydim ve bir ıstakozdan veya biraz önceki halimden çok daha güzel kokuyordum.

Pencereler açıkken ev bir kez daha nefes almaya başladı. Havada asılı kalmış koku dağıldı ve dış dünyadan yayılan hava, bana dışarıda bir dünya olduğunu hatırlattı. Atlas Okyanusu'nda esen temiz hava deniz kokuyordu.

Bir havluya sarınmış halde ayağa kalkıp pencereden baktım ve ağladığımı fark ettim. Drake'le birbirimize gerçekten e-postalar gönderip göndermediğimizden, ağabeyim Jacob'ın Fransa'da, beni geride bırakıp koşa koşa onu görmeye gidecekleri kadar hasta olup olmadığından emin değildim. Paige'in benimle konuşmadığına inanmıyordum çünkü o en iyi arkadaşımdı ve onunla okulun ilk gününde, dört yaşındayken tanışmıştık. Tüm bunları okuduğum için biliyordum ama herhangi bir şey yazmış da olabilirdim. Kuzey Kutbu'nda, beni onu sevdiğim kadar çok seven bir erkek var mıydı? Ben gerçekten bir erkekle mi öpüşmüştüm? Geceyi onunla geçirmemi mi istemişti?

Evet. Evet, istemişti. Bunu biliyordum çünkü hatırlayabiliyordum. Kumsalda Drake'i öpmüştüm: Bildiğim tek şey buydu.

Dünyanın kenarları beyazlaşmaya başladı. Sallanarak yatak odama gidip yatağa oturdum. Uzanıp gözlerimi kapadım.

• • •

Yeniden uyandığımda hava kararmıştı. Bütün pencereler açıktı ve yüzüme vuran akşam rüzgârı soğuktu.

Perdeleri kapatmamıştım. Yatak odamın ışığı açıktı. Yatak odanın ortasındaydı ve duvarların bir kısmı beyazdı. Notları okuyarak olanları çözdüm. Annemle babam

cumartesi günü evde olacaklardı. Çekmecemde temiz pijama buldum. Beyaz renkti ve pamukluydu, üşüyünce üstüme bir de kalın kazak ve bir çift yün çorap geçirdim. Ev sessizdi.

Kumsalda, ay ışığında bir erkekle öpüştüm. Kolumdaki bütün tüyler diken diken oldu.

Bütün pencereler ardına kadar açıktı ve gidip her birini kapatırken titriyordum. Sahilde uzaktan gelen bağırışları duyabiliyordum ama farklı bir evrene ait seslerdi bunlar. Oturma odasına bir ölüm sessizliği hâkimdi, televizyonun gri ekranı sessizce bana bakıyor, bana söylendiği gibi izlemediğim için beni suçluyordu. Kanepe tertemizdi, yastıklardan biri çökmüştü ama onun dışında kimse dokunmamış gibiydi. Sırf oradaymışım gibi görünmesi için kanepeye oturdum.

Mutfağı toparladım, saatin gece iki olduğunu fark ettim. O vakte kadar tabakları bulaşık makinesine koymuş, yeri süpürmüş ama silmemiş, süngerle muazzam miktarda kırıntıyı elime doldurarak çöp kutusuna atmıştım.

Yatağa dönmeliydim ama onun yerine bir fincan nane çayı yaptım ve ne bulacağım hakkında en ufak fikrim olmadan dizüstü bilgisayarımın kapağını açtım. Ben ve Drake arasına nefes kesici bir e-posta trafiği olabilirdi veya olmayabilirdi: Bunun olduğunu yazan Flora'ya tam olarak inanmıyordum. Sadece benim attığım mesajları görmekten korkuyordum.

Zavallı, küçük, hastalıklı bir kız gibi onu e-posta yağmuruna tutuyor olmak istemiyordum. Bu dayanılmaz olurdu.

Ama hayır, her şey buradaydı, ekrandaydı. Gitgide artan bir heyecan ve hayretle okudum.

Mesajlar on iki saat önce, ikimizin de gidip yapacağı şeyleri söylemesiyle son bulmuştu.

Drake muhtemelen uzaktan kumandalı uydu antenlerinin yanında uyuyordu. Ben de yukarı çıkıp uzandım ve uykuya daldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Pete Taksi?"

"Bugün günlerden ne acaba?"

"Cumartesi. Taksi lazım mı, tatlım?"

Ev temiz ve düzenliydi. Yerleri silmiş, spreylemiş, ovalamış ve toz almıştım. Yemeğin büyük bir kısmını çöpe atmış ve çöpteki gayet taze yemekleri görmesinler diye çöpü dışarı çıkarmıştım. Ev temizken fotoğrafını çekmiştim, o yüzden bunu yaptığımı biliyordum. Cumartesi öğleden sonra iniş yapacaklardı ve cumartesi sabahındaydım, o yüzden dış dünyaya çıkmaya ve yediğim tüm ekmeklerin yerine başka bir şeyler yemeye karar verdim.

Yüzüme çarpan hava bana tuhaf geliyordu: Uzunca bir süredir dışarı çıktığımı sanmıyordum. Ilık bir gündü, bacaklarımı açıkta bırakan pamuklu bir elbise, örgü ceket ve parmak arası terlikler giymiştim. Ön kapıdan çıkarken kendimi dünyanın işine burnumu sokuyormuş gibi hissediyordum: Yolda yürüdüm, büyük bir iş hanının önünden geçtim ve bacaklarımın beni Chapel Sokağı'na götürmelerine izin verdim, orada küçük bir market vardı. Temiz hava ciğerlerimi yakıyordu. Yanaklarıma rengin geri döndüğünü

hissedebiliyordum. Soğuk, karla kaplı yerinde duran Drake'i düşündüm ve adımlarım hızlandı.

Bilgisayardan uzaktaydım. Eve döndüğümde bir e-posta beni bekliyor olabilirdi. Bu arada, bana harika şeyler söyleyen diğer e-postalarını okumuştum. Bana hayran olduğunu söylüyordu. Yüzlerce kilometre ötede, beni seven bir erkek vardı. Beni istiyordu. Mesajlarıma cevap yazıyordu. Öpücüğü hatırlamamı sağlamıştı.

Onu bulmak için Kuzey Kutbu'na gitmek istiyordum.

Elime baktım. FLORA cesur ol.

Üç somun ekmek, biraz bisküvi ve bir yumuşak, zencefilli kek aldım. İhtiyacımız olup olmadığını bilmesem de süt aldım çünkü marketten süt almak insanların yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyordu. Küçükken annemin oradan süt aldığını hatırlıyordum. Şarap içmeyi sevdikleri için annem ile babama şarap almaya çalıştım ama on yedi yaşında olduğum için buna iznim olmadığını söylediler. Bunun yerine büyük bir kutu çikolata aldım.

İnsanlara gülümsediğimde bana gülümseyerek karşılık verdiler. Bu o kadar umut vericiydi ki tenimde günışığını hissetmek, daha çok insana gülümsemek, market poşetini sallamak, kendimi mutlu, normal ve arzulanmış hissetmek için yürüyerek kentin içinden de geçmeye karar verdim. Drake beni arzuluyordu. Kumsalda beni öpmüştü.

Etrafta dolandım ve Penzance beni çevreledi. Dükkânlara girdim, tezgâhlara baktım; satışta olan muazzam miktarda ikinci el eşya vardı. Kendime baktım. On yedi yaşındaydım. Küçük bir kız elbisesiyle parmak arası terlikler giyiyordum ve on yaşında olduğum gibi ama daha büyük görünüyordum. Sokakta, bana doğru yürüyen bir kıza baktım. Etekleri uçuşan, kırmızı beyaz bir elbise giyiyordu, fiyonkları bilekten

bağlanmış güzel ayakkabıları vardı. Kendim gibi değil, onun gibi görünmek isterdim. Yolun karşısında yakası kürklü, uzun bir manto giyen bir kadın vardı. Kuzey Kutbu'na gidebilecek biri gibi görünüyordu. Ben öyle görünmüyordum.

Mağarayı andıran bir ikinci el dükkânında kocaman, sahte kürklü bir palto buldum ve sıkıcı elbisemin üstüne geçirdim. Bir battaniye giymiş kadar ısıtıyordu beni, ama bir casus gibi görünüyordum. Biraz fazla boldu. Aynada bana bakan kadın gizem doluydu, maceraya hazırdı: Muhtemelen bir cebinde gizli bir tabanca vardı ve altına kesinlikle bir küçük kız elbisesi giymezdi.

Bir erkek arkadaşı olurdu.

Daha önce görmediğim, dedektif filmlerinden fırlamış gibi duran gizemli bir düzeneğin üstündeki bir düğmeye tekrar tekrar basmakta olan tezgâhtara, "Bu ne kadar?" diye sordum.

Bana, "Etikette yazması lazım," diye seslendi ve etikete baktım. Otuz beş pound.

Kendi cesaretimle yüzümün kızardığını bilerek, "Otuz beşten daha ucuza olabilir mi?" diye sormayı başardım.

Genç kadın omuz silkti. Minyondu, kahverengi saçları vardı ve dikkati dağılmış gibi görünüyordu. "Otuz? Yaz geliyor. Tabii."

Kocaman paltoyu çıkarıp tezgâha koydum, eski bir daktilo da alsam mı diye düşünmek için duraksadım. Sonra da cüzdanımdan çıkardığım üç onluk banknotu düzelttim, kadın yeni paltomu mümkün olabildiğince katladı ve kocaman, buruşuk, tutamakları olan bir kesekâğıdına soktu.

Bana uzatırken, "Harika bir kesekâğıdı değil," dedi, "ama *bu* harika bir palto. Gerçekten güzel. Görüşürüz, Flora."

Kötü bir poşetteki harika bir paltoyu bunun tam tersine tercih edeceğimle ilgili bir cevap vermek için kelimeleri bir araya getirmeye uğraştım ama kadının adımı bilmesiyle afallamıştım. Ona baktım. Yuvarlak bir yüzü, kısa, koyu renk saçları vardı ve onu kesinlikle anımsamamıştım. Kendi geçmişimi bilmemekten nefret ediyordum. Onun beni tanımasından ama benim onu tanımamamdan nefret ediyordum.

"Sağ olun," dedim ve gittim.

Köşede durdum ve yeni paltomu giysem mi giymesem mi diye düşündüm. Çok ısınacaktım ama paltoyu yırtık bir kesekâğıdı poşette taşımaktansa giymek daha hoş olurdu. Aldıklarımı düzenledim ve cebime uzanarak anahtarlarımı aradım.

Bunun yerine defalarca kez katlanmış bir kâğıt parçası buldum, açınca bir haritaya dönüştü. Elle çizilmiş bir harita değildi bu, baskıydı, sarı sokakların üstüne isimleri işaretlenmişti. Birisi Morrab Gardens'ın üstüne bir çarpı çizmiş ve yanına "EV" diye yazmıştı ve orası gerçekten de yaşadığım yerdi. Ben Morrab Gardens, 3 numarada oturuyordum. Ayrıca kentin öbür ucunda da bir çarpı vardı ve yanına "DRAKE" yazılmıştı.

Kollarımdaki notlara baktım ve el yazısını karşılaştırmaya çalıştım. Bu haritanın üstündeki notları benim yazıp yazmadığımı anlayamıyordum.

Sokak isimlerine bakmak ve o anda nerede duruyor olduğumu anlamak biraz zaman aldı ama bunu anladığımda haritada işaretledim ve buradan ismi "DRAKE" olan yere bir çizgi çektim çünkü orası gitmek istediğim tek yerdi. Drake Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydi ve bu bir Penzance haritasıydı, o yüzden yazmayı unuttuğum başka bir şey yoksa onu orada

bulacağımı sanmıyordum ama gidip görmem gerekiyordu çünkü geri dönmüş olabilirdi.

Drake geri dönmüş olabilirdi. İsmi bu haritadaydı.

Yolum düzdü ve kolayca izleyebiliyordum. Harita elimde, bir sürü dükkânın, sonra da durağın yanından geçtim. Yoldan sapıp dik bir yokuşu tırmanmaya başlarken tuttuğum poşetler ağırlaştı, zorlukla yürüyordum ve ismi "DRAKE" olan bu yere giden yola çıkmadan önce aldıklarımı eve bırakmadığım için pişmandım. İçinde palto olan poşet öyle yırtık pırtıktı ki durup gördüğüm ilk çöp sepetine atabilir ve paltoyu giyebilirdim. İçinde süt, çikolata, ekmek ve kek olan poşet olması gerektiğinden çok daha ağırdı ama zorlukla tırmanmayı sürdürdüm çünkü burada ne olduğunu ve haritanın neden bende olduğunu bilmek istiyordum. Evrenden gönderilmiş bir mesaj gibiydi. Bir görev misali. Bir macera yaşamak istiyordum ve bana bir macera verilmişti.

Drake'e doğru yürüyor olabilirdim. O burada olabilirdi.

Tepenin zirvesinde, üç katlı, gri taştan bir evdi. Kapıya gidip zili çaldım.

Drake'in nasıl göründüğünü biliyordum. Kahverengi saçları vardı ve gözlüklüydü. Öpücüklerinin nasıl hissettirdiğini biliyordum. O buradaysa beni öpecekti, ben de onu öperek karşılık verecektim.

Bir süre boyunca hiçbir şey olmadı, sonra içeriden ayak sesleri duyuldu; biri kapının diğer yüzüyle oynadı, sonra da kapı açıldı ve bir adam girişte duruyordu. Tamamen saçsızdı ama güleç gözleri vardı ve bana bakarak başını yukarı aşağı salladı.

O Drake değildi. Ama ben farkına varmadan otuz yıl geçmişse belki Drake olabilirdi. Bu düşünce beni korkuttu

ve hâlâ on yedi yaşında olup olmadığımı kontrol etmek için kendime baktım. Kıyafetlerimden bunu anlamak zordu, o yüzden hafifçe yana doğru eğilip girişteki aynada kendime baktım.

Hâlâ on yedi yaşındaydım ve o adam Drake değildi.

"Merhaba, Flora," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Güleç gözlerle bakmaya çalıştım. Onu tanımıyordum, ama o beni tanıyordu.

"Seni Drake mi gönderdi?" diye sordu ve başımı yukarı aşağı salladım.

"Mükemmel," dedi. "Eşyalarını alması için birinin buraya geleceğini söylüyordu. Bu kişinin sen olmasını beklemiyordum ama içeri gel."

Kuvvetle yutkundum. Drake burada değildi. Bu fazla mükemmel olurdu. Ama bu Drake'i tanıyan bir adamdı, beni tanıyordu ve bana "eşyalar" vermek istiyordu.

"Teşekkürler."

"İçeri gel, Flora. Yükün ağır gibi. Tüm bu ıvır zıvırın hepsini bugün alamayacaksın, değil mi? Seni alacak kimsen yok, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bugün alamam. Özür dilerim."

Bu adam bana Drake'in eşyalarını verecekti. Drake'e ait olan şeyler alacaktım. Buradan en azından bir şeyi götürdüğümden emin olacaktım.

Adam iç çekti. "Kuzey Kutbu'na gitmeden önce çocuğun odasını toplamasını istemek çok olurdu sanırım. Parmağını bile kımıldatmadı. Hoş bir kız arkadaşı gelip bunu onun için yapabilecekken neden uğraşacaktı ki, değil mi?"

"Doğru." "Hoş kız arkadaş" sözlerini hafızama saklamaya çalıştım. Hoşuma gitmişti.

Ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. O yüzden adamı izleyerek, yemek ve parfüm gibi ağır şeyler kokan eve girdim ve basamakları çıktım. Onun peşinden bir kapıya geldim ama sadece köşesinden başını uzattı ve "Kate? Drake'in arkadaşı burada. Onun eşyalarını toparlayacak ama bugün sadece hasar tespiti yapmak için buraya geldi," dedi.

Odanın içini göremesem de söyledikleri mantıklı geldiği için başımı onaylarcasına salladım. Bir kedi bacaklarıma süründü. Beyazdı, çok uzun tüyleri vardı. Kulaklarına baktım ama yerli yerinde duruyorlardı. Öyle olacaktı tabii. Neden kulaksız olabileceğini düşündüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

İçeride biri, "Harika," dedi ve önüme bir kadın çıktı. Çenesine kadar uzanan kır saçları vardı, pembe dar bir elbise ve leopar desenli bir şal giymişti.

"Ah," dedi. "Merhaba, Flora. Paige'in geleceğini sanıyordum." Kalbim küt küt atıyordu. Nefesimi tuttum ve gitmemin istenmesini bekledim. Eh, sen de işe yararsın, değil mi? Yukarı gel."

"Siz Drake'in halası mısınız?" diye şansımı denedim.

"Öyleyim, tatlım," dedi. "Kate Apperley. Bu da kocam Jon, kendini sana bir kez daha tanıtmayı düşünmediğinden eminim, değil mi?"

Bir diğer merdivenin en üst basamağındayken, kendimi Drake'in yatak odasında dururken buldum.

Bir mucizeydi bu. Paige burada olmalıydı. Ben burada olabilirdim. Geceyi onla geçirme önerisini kabul etsem beni getireceği yer burasıydı. İçinde uyuyacağımız yatak buydu. Bizim yerimizdi burası.

"Hey. Baksana. Benimle bir yere gitmek ister misin? Hemen şimdi? Geceyi geçirebiliriz," dedi.

"Ama annem," dedim.

Söyleyebileceğim en saçma iki kelime.

Drake'in odasının eğimli bir tavanı ve penceresi vardı; ikiz yatak, çekmeceli dolap ve içinde birkaç boş askının durduğu bir askılık vardı. Drake gitmeden önce verdiği nefesi içime çektim. Bir masanın üstünde kitaplar vardı ve çoğu tişörtlerden oluşan kıyafetler yere saçılmıştı. Her şey her yerdeydi. Yatak, üstü çıplak olan tek şeydi: Beyaz bir yorgan ve iki yastık, örtüsüz şiltenin üstüne yığılmıştı. Çarşaflarının hâlâ orada olmasını umdum. Orada olsalar yatağına girerdim. Geç kalmış olurdum ama en sonunda oraya varmış olurdum.

Kate bana baktı. "Biliyorum!" dedi. "Zamane gençleri! Şaka yapıyorum tabii ama keşke gitmeden önce kontrol etseydim. Gitmeden önce etrafı toparlar sanıyordum. Ne aptalım."

"Vay canına."

"Eğer bir kız olsa biraz daha evcilleşmiş olurdu tabii. Evi böyle bırakıp çıkmazdın, değil mi tatlım? Burada yaşarken o kadar da kötü değildi. Demek istediğim, bulaşıkları makineye koyar, yemek yapardı. Onu hâlâ özlüyoruz. Bize tüm bu hoş hatıraları bırakmış olsa bile."

"Ben de onu özlüyorum."

"Eh, etrafına bir bak. İstersen istif yap. Bir iki kutu getir. Önemli bir şey yok. Uğraşma zahmetine girmediği çerçöp var sadece."

Ona, "Tamam," dedim ve odadan çıktı, Drake'in eşyalarıyla baş başa kaldım.

Kırmızı bir tişörtü alıp kokladım. O anda kumsala geri döndüm.

"Annen. Ah, Tanrım. Özür dilerim. Berbat bir fikirdi. Demek istediğim. Ben ne... ben..." dedi.

"Ben iyiyim," dedim. "Ah, özür dilerim. Ben... ben... ben asla..." Sonra, "Polisi arardı," dedim.

"Polis. Tanrım. Ben bir *aptalım*. Dediğimi unut."

Her şeyi mahvetmiştim.

Tişörtü burnuma tuttum. Drake kumsalda böyle kokuyordu. Hayatımın geri kalanı boyunca bundan başka bir şey solumak istemiyordum. İstediğim tek şey buydu. Ona o kadar yakındım ki Drake dışında hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum.

Bunu önce elime yazdım. Drake'in odasındayım. Sonra yerdeki bütün giysileri alıp teker teker kokladım. Kırmızı tişörtü özenle katladım ve süt ve çikolatalarla beraber poşete soktum. Çekmece dolabının üstünde eşyalar vardı; üstünde bir numara yazan bir kâğıt parçası, ebadına göre sıralanmış taşlar, içinde birkaç deniz kabuğu olan bir kâse. Sevimli kadının benden istediği gibi hepsini düzenledim ve poşetime yerleştirebileceğim kadarını aldım. Taşlarla kabukların tümünü ve kâğıt parçasını aldım.

Gerisini almak için geri gelecektim. Bir bavulla gelip hepsini alıp götürecektim. Bunları sonsuza dek saklayacaktım. Hatırama tutunmama yardımcı olacaktı.

Pencerede durup dışarı baktım. Penzance'a baktığımın farkındaydım ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ben Penzance'da yaşıyordum ve orası böyle görünmüyordu. Bunu, ağaçların tepelerini, parkın öte yanındaki binaların çatılarını gördüğüm penceremden biliyordum. Penceremden gördüklerim bunlardı hep. Önümde serili duran manzara güzeldi ve Penzance sıradan bir yerdi. Solumda engin okyanusa, sıra sıra evlere,

palmiye ağaçlarına bakıyordum, tüm bunlar her şeyin üzerinde parlayan ve her şeyi beyaza boyayan parlak güneşle aydınlatılmıştı. Görünüşü Batman'i andıran bir kilise vardı.

Pervazı sımsıkı tuttum. Penzance'da değildim. Başka bir yere gitmiştim. Aynı yer değildi burası. Yeni bir yerdeydim. Buraya nasıl vardığımı hatırlamıyordum ama gelmiştim.

Elimde, Drake'in odasında olduğum yazıyordu. Bu soğuk yerde olduğum anlamına mı geliyordu? Svalbard'da? Ama burası soğuk bir yere benzemiyordu.

Tüm bunları çözmeye çalışarak durup bakakaldım.

Kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi. "İyi misin, tatlım?" diye sordu ve ona öylece baktım.

Ona nerede olduğumu, onun kim olduğunu, Drake'in nerede olduğunu sormak istiyordum. Hangi ülkede olduğumuzu, annem ile babamın nerede olduğunu, neler olduğunu ve eve nasıl gidebileceğimi sormak istiyordum.

Bunun yerine, "Evet," dedim zorlukla. "Evet, iyiyim, teşekkürler. Sanırım gitmem gerekiyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yemek masasında oturdum, telefonum yanımdaydı. Beni arayacak veya mesaj atacaklardı çünkü saat ikiyi yirmi geçiyordu ve okuduğum her şeye göre, tam da şu anda inmesi gereken bir uçak vardı, o uçağın içinde de annem ile babam vardı. Ağabeyim hasta olduğu için Fransa'ya gitmişlerdi. Şimdi geri geliyorlardı, o yüzden belki durumu daha iyiydi.

Ev tertemizdi. Kimse bir an için bile, bu hafta boyunca evimi temiz tuttuğumdan ve gayret etmediğimden şüphelenmezdi. Telefonumdaki, evin halinin ne kadar kötü olduğunu gösteren birkaç fotoğraf olmasa buna ben bile inanmazdım. Her şey derlenip toplanmıştı: Yerleri süpürüp silmiştim, bulaşıkları yıkayıp kaldırmıştım. Arka kapı açıktı ve büyüyen, filizlenen, yeşeren şeylerin kokusunu taşıyan bahar havası evde dolaşıyordu.

Ev tam olarak görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. Yazdıklarım ve notlarım olmasaydı hiçbir şeyden şüphelenmezdim.

Kumsalda Drake'i öptüm. O anıda canlıydım. O anıya tüm netliğiyle sahip olmak, tenimde değil de zihnimde taşımak; tüm bunlar bana insan olduğumu hissettiriyordu. Bu anı-

nın içinde mümkün olabildiğince yaşıyordum ve geri kalan zamanda ilişkimizin devam ettiğini (sanırım tekrar tekrar) keşfediyordum. Birbirimize e-postalar göndermiştik ve harika şeylerdi. Onu seviyordum, beni seviyordu. Hatırlamamı sağlamıştı ve zihnimin yeniden çalışması için onunla yeniden buluşmam gerekiyordu.

Bu hafta olanlarla ilgili yazdığım notların tümünü topladım: Bir dosyaya dizdim, dosyayı yatağımın altındaki bir kutuya sakladım. Sol bileğimin iç yüzüne yazdığım Dosya yatağın altında bunun tek kanıtıydı. Annem ile babam eve geldiklerinde normallikten başka bir şey görmeyeceklerdi. Her şeyi okumuştum: Şu anda, okuduklarımın büyük kısmını bildiğimden neredeyse emindim.

Bir CD takıp bekledim, telefonuma bakıyordum hâlâ. David Bowie'nin *Hunky Dory* albümüydü ve bunu nasıl bildiğimi bilmeden tüm şarkıların sözlerini bildiğimi keşfettim. Beni aradıklarında fonda bu müziği duyacaklardı.

Bana çok büyük gelen, kırmızı bir tişört giyiyordum. Üstünde Drake'in kokusu vardı.

Albüm bitti. Öylesine bir Beatles CD'si taktım ve buna bayıldığımı keşfettim. Albümün ismi *Abbey Road*'dı ve bu albümü daha önce dinleyip dinlemediğimi merak ettim. Bir yapışkan not kâğıdına yazdım: Abbey Road'ı seviyorum.

Onları aradım. Cevap veren olmadı. Şimdiye kadar inmiş olmalıydılar. Muhtemelen daha önce hiç uçağa binmemiştim ama uçakta cep telefonu kullanılmasına izin verilmediğini biliyordum çünkü yazmıştım.

Robot ses, "Üzgünüm," dedi. "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor. Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın. Mesajınızı yeniden kaydetmek için bire basın."

Onlara bir mesaj bırakmaya karar verdim. "Selam," dedim. "Benim. Flora. Arayabildiğiniz zaman beni arayın. Yakında görüşürüz!" Bire bastım ve tekrarladım.

Telefonun yanındaki çizgili bir kâğıda *Telefonlarına mesaj bıraktım* diye yazdım. Bunu bu kâğıt parçasına kaç kez yazmış olduğuma baktım ve onlara otuz dört mesaj bıraktığımı fark ettim. Onları düşündüğümü kesinlikle bileceklerdi.

Telefonların şarjı bitebilirdi. Bozulabilirlerdi, kaybolabilirlerdi, koltukların yanından düşerek geride bırakılabilirlerdi.

Havalimanından eve arabayla dönmeleri gerekiyordu ama araba kullanmaktan nefret ederlerdi.

Küçük bir telefonun başına birçok şey gelebilirdi. Onların dönüşü için hazırlıklarımı yeniledim, su ısıtıcıyı bir kez daha ocağa koydum, çaydanlığı çıkarıp içine çay poşetleri attım, zencefilli keki dilimleyerek beyaz bir tabağa, tabağı da masanın ortasına koydum, üçümüz için tabaklar ile bardaklar çıkardım. Telefona bakıp bekledim.

Kekin kenarları sertleşiyordu. Annem ile babam eve gelmemişlerdi. Yanlış bir şey yapmış olmalıydım.

Haplarımı alıp esnemeye başladım. Eve dönmemişlerdi hâlâ.

Bana rehberlik edebilecek bir not yoktu. Elimde ilginç hiçbir şey yoktu: Yazdığım notların tümü aradığım kişiler, kontrol ettiğim zaman çizelgeleri ve gönderdiğim mesajlarla ilgiliydi. Exeter Havalimanı'nın telefon numarasını buldum ve uçak güvenle inmiş mi diye kontrol ettim çünkü internet siteleri yanılabilirdi ve robot kadına mesaj üstüne mesaj

bıraktıktan sonra uçağın denize çakılması fikri korkudan titrememe yol açıyordu.

Konuşacak gerçek bir insan bulamıyordum ama Fransa'dan kalkan bütün uçakların normal iniş yaptığına dair beni temin eden bir ses kaydı buldum. Bir uçak kaza yapsa diğer insanların bunu bilmek isteyeceğini düşündüm, o yüzden televizyona ve bir kez daha internete baktım ve herhangi bir uçakla ilgili haber bulamadım.

Exeter Havalimanı'nı daha önce aramıştım sanırım. Bunu tekrar tekrar yapıyor olmalıydım.

Bileğimde Dosya yatağın altında yazıyordu. Yatağımın altına baktım ve dikkatim dağıldı, Drake'in halasının evine yaptığım ziyarette kayboldum. Telefonumu alıp orada çektiğim bütün fotoğraflara, sonra da temiz evin ve pis evin fotoğraflarına baktım. Kayıp kedinin afişinin ve iskemlenin üstünde ayakta duran Drake'in fotoğraflarına baktım.

Bu fotoğrafı çektiğimi hatırlamıyordum, ama oradaydı. Telefonumda Drake'in bir fotoğrafı vardı, ve bu fotoğrafı bulunca uzun uzun baktım.

Onun yatak odasından aldığım her şeyi çıkarıp sıraladım. Taşları boyutlarına göre dizerek, tıpkı halasının evinde çektiğim fotoğrafta olduğu gibi yan yana koydum. Deniz kabuklarını yatak odamın penceresinin pervazına uzun bir sıra halinde dizdim, bu şekilde her birine bakabiliyordum. Kırmızı tişörtü çıkarıp yüzüme bastırdım, hatırlıyordum.

Şimdiki zamana döndüğümde, annemle babam hâlâ geri gelmemişlerdi.

Yolculuk esnasında başlarına kötü bir şey gelmiş olabilirdi. Benden bir sır sakladıklarını söyleyen bir not buldum. Belki de bu sır, onların bir daha eve dönmeyeceklerini içeriyordu.

Paige'in burada olmasını umdum. İpleri eline almayı bilen birine ihtiyacım vardı. Atladığım, çok bariz, her şeyi anında yoluna sokacak bir şey olmalıydı. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım, sonra da bana kaç kez onu rahat bırakmamı söylediğini gördüm. Bu beni ağlattı.

Annemden gelen son mesajda şöyle diyordu: **Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Flora, canım. Kendine iyi bak! Unutma, bugün pizza günü. Anne & Baba**

Ben de ona şu cevabı vermiştim: **Evet, pizza! Paige ve ben iyiyiz.** Son mesaj buydu. Bana yardım edecek birini bulmam gerekiyordu.

Jacob'ın bir fotoğrafının arkasında bazı numaralar buldum. Üstünde, "Ara beni. Seni seviyorum," yazıyordu, ben de ne olacağını görmek için sabit hatta bu numaraları tuşladım. Birisi tuhaf, yabancı bir sesle karşılık verdi. Bu Jacob olamazdı, ben de telefonu kapadım.

Bayan Rowe yan dairede yaşıyordu. Onun bana şeker verdiğini ve kullanılmış reçel kavanozlarımızı çikolata paketleriyle değiş tokuş ettiğini hatırlıyordum. Duvara tırmandığımı ve arka bahçemizin duvarının üstünde karın üstü dengede dururken onunla konuştuğumu. Onun biri erkek öbürü kız olan, yetişkin ikiz çocukları olduğunu, erkek ikizin de ikiz çocukları olduğunu hatırlıyordum. O hatıralarda daha küçüktüm. Orada yaşıyor olabilirdi, olmayabilirdi de. İkizlerin ikizleri bu zamana dek daha çok ikiz doğurmuş olabilirlerdi.

Çıkış kapısını dikkatle aralık bırakarak çıktım, bahçemizde yürüyüp Bayan Rowe'un avlusuna girdim. Zilini çaldığımda, hatırladığım bir vızıltı çıkardı. Ses kesilmeden kapı açılmıştı.

"İşte buradasın!" dedi. "Sonunda. Bana şeyi getirdin mi?.." Duraksadı. Bana baktı. Gözleri buğuluydu ve eskiden olduğundan çok daha yaşlıydı. Öylesine yaşlı görünüyordu ki ölmek üzere olmalıydı. "Bana bir şey getirdin mi?" dedi sonunda.

"Hayır," dedim. "Annem ile babamın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Çilek reçeli sever misin?"

"Eskiden reçel kavanozları toplardınız."

"İçeri gel!"

Kendimi bir tür sınavdan geçmiş gibi hissederek, bizimkiyle tıpatıp aynı olan ama tersten giden evine girdim. Duvarlarda çocuklarının, bebeklikten başlayan fotoğrafları vardı. Duvarın tamamı fotoğraflarla kaplıydı. Birinin önünde durdum.

"Bakın!" dedim. "Bakın, Bayan Rowe. Bu benim! Bu da ağabeyim Jacob. Bunlar ikizleriniz. Erkek ve kız ikiz çocuklarınız. Bunlar da diğer ikizleriniz. İkiz torunlarınız."

İkiz torunları aşağı yukarı Jacob'la yaşıttılar. İkisi de erkekti. Üç büyük oğlan çocuğuna, sonra da kendime baktım. Turuncu şort ve sarı yelek giymiştim, hep birlikte arka bahçemizdeydik. Fotoğrafın çekildiği zamanı hatırlamaya çalıştım. Bu adil değildi çünkü o fotoğraf çekildiğinde sadece yedi yaşındaydım, o yüzden bunu hatırlıyor olabilmem gerekiyordu ama hatırlayamıyordum.

"Evet, evet," dedi ama beni dinlemediğini biliyordum.

Evde tuhaf bir koku vardı.

"Al bakalım," dedi. "Reçel."

Mutfak kapısının eşiğinde durup bakakaldım. Masa, tezgâhlar ve yerin büyük bir kısmı reçel kavanozlarıyla kaplıydı. Yüzlerce olmalıydılar.

"Vay canına," dedim.

"Biraz reçel al, canım," dedi.

"Flora," dedim ona. "İsmim Flora. Annem ve babamı gördünüz mü?"

Cevap vermedi. Beni duyduğundan bile emin değildim. Reçeli aldım, bunun nasıl bir duygu olduğunu bildiğim için onu yanağından öptüm ve eve gittim.

Reçelin üstü küflüydü ama çöpe atmak istemiyordum, o yüzden dolabın gerisine koydum.

Drake'e bir e-posta gönderdim ve her şeyi elimden gelebildiğince anlattım, nelerin ne zaman olması gerektiğini ve gerçekte neler olduğunu (hiçbir şey) aktarmaya çalıştım. Ona Bayan Rowe'un reçelinden bahsettim. Bunu gönderir göndermez de bunun tuhaf bir mesaj olabileceğini fark ettim. Gelen kutusuna gözlerimi dikmeme, birkaç saniyede bir yeni mesaj var mı diye bakmama rağmen cevap vermedi. Ne ondan ne de ailemden haber vardı.

Bir fotoğrafın arkasında bir telefon numarası buldum. Aradım ama çalmıyordu: "Numara engelli" diyordu.

Sanırım unuttuğum bir şey vardı. Ne olduğunu hatırlayamıyordum. Öfkeyle saçlarımı çekiştirdim ve hissettiğim ani acı hoşuma gitti. Bir daha çektim. Kafamı bu aptal yarı-pembe yatak odasının beyaz duvarına vurdum. Pencereye bakakaldım, camı tuzla buz etmek, derimi kesmek, kendimi aşağı atmak istiyordum. Hatırlayabileceğim kadar yoğun bir şey hissettirmek istiyordum kendime.

Pencerenin yanında duruyordum. Bu kolay olurdu. Beni kimse durduramazdı.

Drake beni geri çekti. Drake'i hatırlıyordum. Geceyi onunla geçirmemi istemesini hatırlıyordum, yatağıma yattım ve o hatıraya sığındım. Tekrar tekrar yaşadım. Fazladan bir hayali varlık gibi kumsala döndüm, parmak uçlarında yürüyerek yan yana duran ikimizi izledim.

"Soğuk," dedi. "Daha önce oraya bir kez gitmiştim."

"Şanslısın."

"Geceyi bende geçir."

"Annem."

Yatak odası penceresinin önüne bir iskemle çektim, karşıdaki ağaçlara bakıyordum. Evin önündeki sokak arabaların girebileceği kadar geniş olmadığı için arabalar geçmiyordu. Birkaç kişi yürüyüp gitti. Evin öbür yanında da komşularımız olmalıydı ama kapılarını çalmaya cesaret edemezdim. Onları tanıdığımdan emin değildim.

Hiçbir şey olmadı. Kimse gelmedi. Ev sessizdi. Midem bulanmaya başladı. Gözden kaçırdığım bir şey olmalıydı. Bugün dışarı çıktığımı bilmesem, sorunun annemle babamda değil, tüm dünyada olduğunu düşünürdüm. Ama görebildiğim kadarıyla kıyamet falan kopmamıştı.

Her şeyi yeniden gözden geçirmek için dizüstü bilgisayarımı açtım ve ilk kez Drake'den bir e-posta gelmesini beklemediğim için, ondan gelen iki mesajın varlığı beni şaşırttı, onları okumaya bile başlamadan nefesimi tutup gözyaşlarına boğuldum.

İsmi orada, ekranın tepesindeydi: Drake Andreasson. Mesajları en eskiden başlayarak okumak için oturdum, kalbim küt küt atıyordu.

Yazdıklarına bakarken ev üstüme kapanıyordu sanki.

Flora,

Bugün cumartesi ve işten döndüm, annenle baban eve dönmüş olmalılar. Umarım ağabeyin iyidir.
Burası büyülü bir yer ama seni özlüyorum. Uydu antenleriyle çalışmak müthişti ama seni düşünmeden edemedim.

Evini toparladın mı? Annenle baban etkilendiler mi? Keşke seni görebilseydim. Konuştuğumuz onca şeyi düşünmeden duramıyorum. Tatilde seni görmeye gelsem ne düşünürdün?

Drake

İkinci mesajında şöyle diyordu:

F – O mesajı internet kesildiğinde, çevrimdışı olarak yazdım. Sonra da senin bir sonraki mesajını indirdim. Döndüler mi? Onlardan bir haber gelip gelmediğini kontrol ettin mi? Belki de ağabeyinle olması gerektiğinden daha uzun kalmışlardır? Seni aramamaları çok tuhaf. Kaç gün oldu?

Umarım sen o mesajı yazdıktan bu yana geri dönmüşlerdir. Haber ver lütfen.

D

Geri dönmemişlerdi. Bunu yazıp ona söyledim. Sonra tekrar, tekrar, tekrar yazdım.

ALTINCI BÖLÜM

"Geri geleceklerini söylediler," dedim polise, "ama gelmediler. Ve ne derlerse yaparlar. Defterimde onları altmış yedi kez aradığım yazıyor."

Karakol çatısı turuncu kiremitten, gri bir binaydı. Dış görünüşüyle sıkıcı bir yerdi, içerisi de öyle. Kabul alanı küçüktü, pencere kenarında üç mavi iskemle sıralanmıştı.

Orada oturan adam yeterince nazikti ama sorunumun o gün başına gelecek en ilginç şey olduğunu düşünmüyordu. Kel kafası lambanın altında parlıyordu. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve okumaya çalışıp duruyordu. Kâğıdın benimle hiç alakası olmadığını biliyordum.

"Altmış yedi kez mi?" diye tekrarladı. Kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. "Ciddi misin?"

"Bana ne yaptıklarını her zaman söylerler. Her zaman."

"Annen ile baban ağabeyini ziyaret ediyorlardı ve döneceklerini düşündüğün saatte eve dönmediler, değil mi?"

"Evet."

"Ağabeyinle temasa geçtin mi?"

"Hayır."

"Ve onlar akli dengesi tamamen yerinde yetişkinler mi?"

"Evet."

"Senin gibi?"

Elimdeki kelimelere baktığını, okumaya çalıştığını görebiliyordum. Yüzüme baktı. Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve tavrı değişti. Kâğıtlarını bir kenara itti.

"Ah. Seni tanıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilmediğim için bir şey söylemedim.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu. "On altı falan mı?"

"On yedi yaşındayım ve kumsalda bir erkekle öpüştüm. Ondan önce on yaşındaydım ve panayıra gidiyordum. Paige'le dört yaşındayken tanıştım."

Sadece ilk üç kelimeyi yüksek sesle söylemeye niyetliydim. Gerisi kafamın içinde kalmalıydı. Bana gülmek ister gibi bakıyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Evet. Daha önce buraya gelmiştin. Meslektaşlarımla tanışmıştın. Tamam. Senin için birini çağıracağım. Otur. Bir arkadaşın var mı? Komşun? Başka bir aile üyesi?"

"Paige benim arkadaşım."

"Paige'in numarasını alalım o zaman. Onun buraya gelip seni almasını sağlayacağım. Belki onun evinde kalabilirsin."

Telefonuma bakıp Paige'in numarasını aradım. Paige beni alıp bana bakacaktı. Ama bu kelimeleri kafamın içinde söylediğim anda bunun doğru olmadığını biliyordum.

Telefonumda mesajlar vardı ama tümünü ben göndermiştim. Hepsinde, "Merhaba Paige. Yakında geri dönecek misin?" gibi şeyler yazıyordu. Cevap vermemişti. Onun iyi olduğunu umuyordum. Onun bana attığı son mesajı bulana dek yukarı tuşuna bastım. Birkaç gün öncesine aitti ve şöyle diyordu:

Flora. Bu sana son cevabım. Erkek
arkadaşımı öptüğünden beri
arkadaşın değilim artık. ARKADAŞ DEĞİLİZ BİZ.
Beni rahat bırak.

Kelimelere bakakaldım. Onun erkek arkadaşını gerçekten de öpmüştüm. Bu olmuştu: Hatırlayabiliyordum. Kumsalda bir erkekle öpüşmüştüm. İsmi Drake'ti. Onu seviyordum. Bu da Paige ile benim arkadaş olmadığımız anlamına geliyordu.

Başımı kaldırıp baktım. Karakoldaydım çünkü annem ve babam eve dönmemişlerdi, karşımda, keli parlayan bir adam vardı, önünde bir tükenmezkalem ve sarı bir not kâğıdı duruyordu. Benim ona Paige'in telefon numarasını vermemi bekliyordu, böylece onu arayıp beni buradan almasını isteyebilecekti.

Ayağa kalktım.

"Sorun değil aslında," dedim, kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıktım. Sonra da yolda, eve varana kadar koştum. Tek başımaydım. Aniden heyecanlanmıştım. Yolda seke seke yürüdüm. Dans ettim. Ne istersem yapabilirdim.

Koluma birtakım şeyler yazdım. Jacob'la temas kur. Belki Jacob bana yardım edebilirdi.

Polis Paige'i ararsa her şeye rağmen bana yardım etmeye çalışabilirdi. Gidip kapısını çalabilirdim, beni muhtemelen içeri alabilirdi. Ama bunu yapamazdım çünkü ona Drake'le birbirimize gönderdiğimiz e-postalardan bahsedemezdim ve onun ismi dünyamın her yerinde olduğu için bunu anında öğrenirdi. Drake'in ismi ellerimdeydi, kollarımdaydı, evde kelebekler gibi oraya buraya tünemiş yüzlerce yeni küçük not kâğıdındaydı.

Annem ile babamın geri dönme ihtimaline karşı bu yeni notları duvardan sökmem gerekiyordu. Bunu yapmayı hatırlamalıydım.

Hatırlayacak çok fazla şey vardı.

Boş bir evin içinde, "Merhaba?" diye seslendim. Girişte fazladan ayakkabılar, paltolar, bavullar, sesler yoktu. Annem ile babamın burada olmasını istiyordum. "Evdeyim!" diye ekledim ve öylece durdum.

Jacob'la temas kur.

Annemle babam evraklarını bir dosya dolabında ve içinde tek kişilik, çarşafsız bir yatağın olduğu bir yatak odasında sallanan yığınlar halinde saklarlardı. Sallanan yığınlardan başladım.

Jacob'ın telefon numarasını arıyorum diye bir not yazdım ve seloteyple masanın kenarına yapıştırdım.

Annem ile babamın yolculuğuna dair bir şey yoktu. Yolculuğun detayları, otel rezervasyonu veya mektup yoktu. Büyük bilgisayarda daha ayrıntılı aransam bu bilgileri muhtemelen bulacaktım.

Dosya dolaplarını açtım ve ağabeyimden izler aramak için oturdum. Bir sürü sıkıcı, eski kâğıt parçasını tek tek okuyarak her birinde onun ismini aramam gerekiyordu. Ön yüzünde "Flora" yazan bir zarf buldum ve içinden bir tomar kâğıt çıkardım ama "temporal lop", "ilintili konfabülasyon", "GCS 8" gibi kelimeler gözüme çarpıyor ve beni tedirgin ediyordu. Bu garip kelimelerden bazılarını yazdım ve kâğıt parçasını cebime koydum. Sonra her şeyi zarfına tıkıştırdım ve zarfı çekmecenin dibine ittim.

Üstünde Eyfel Kulesi'nin resmi olan bir kartpostal vardı. Orası Paris'teydi. Kartpostalı çevirdim ve dağınık bir el yazısıyla bana gönderildiğini gördüm. Şunlar yazıyordu:

Şu anda buna bakıyor ve seni düşünüyorum.
Sen harikasın. Jacob xx

Kartpostala bakakaldım. Fotoğrafını çektim. Üstünde onun telefon numarası veya adresi yoktu. Dosya dolabının üstüne koydum. Jacob Paris'te beni düşünüyordu. Bu kartı daha önce görmüş olmalıydım. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve ona benim de onu düşündüğümü söyledim. Bunu bildiğini umuyordum.

Bir pasaport buldum ve garip bir şekilde bu pasaportun bana ait olduğu ortaya çıktı. İki yıl önce düzenlenmişti ve sekiz yıl daha geçerliydi. Ne olur ne olmaz diye pasaportu bir kenara ayırdım, sol kolumun iç yüzüne büyük harflerle PASAPORTUM VAR! diye yazdım.

Drake'i düşündüm. Hatırlamamı sağlıyordu. Onu öptüğümü, denizin kokusunu hatırlayabiliyordum.

Siyah taşı.

"Geceyi beraber geçirebiliriz."

"Annem..."

Uzaktaydı. Pasaportu kot pantolonumun arka cebine koydum.

Uzun bir zaman sonra, üstüne el yazısıyla bir adres, tepesinde de Jacob yazan bir kâğıt parçası buldum. Üzerinde Paris yazıyordu ve telefon numarası yoktu.

Yeni bir kâğıt parçasına benzemiyordu. Eski bir kitabın içinden düşebilecek bir kâğıt parçası gibi görünüyordu.

Üstünde Jacob, apt 3, Rue Charlot, 75003, Paris, FRANSA yazıyordu.

Adresi bilgisayara girdiğimde bir haritada göründü: Fransa'nın başkenti Paris'teydi ve onun şu anda yaşadığı yer veya eskiden yaşadığı yer olabilirdi. Ona ulaşmanın daha iyi bir yolu olmalıydı ama bu yolu bulamadığım için kim olduğumu, annem ile babam eve gelmediği için endişelendiğimi söyleyen bir kart yazdım, bu kartı alır almaz, kendini yeterince iyi hissediyorsa beni aramasını veya anne babama beni aratmasını söyledim. Ne olur ne olmaz diye e-posta adresimi ekledim.

Bir daha okudum. Sanırım iyiydi. Normal görünüyordu.

Çekmecede seloteyp ve yazıp yazmadığı belli olmayan tükenmezkalemlerle birlikte üç birinci sınıf posta pulu buldum, koşa koşa gidip postaladım.

Her şeyi Drake'e rapor ettim ve defterime yazdım. Bir süre sonra Drake cevap yazdı.

Muhtemelen Facebook'tadır, dedi. Baktın mı? Gerçi bir sürü Jacob Banks olmalı.

Onu aramaya çalıştım ama siteye giremiyordum çünkü hesabım yoktu. Bir hesap açmak için talimatları izledim ama e-posta adresimi girdiğimde bir hesabımın olduğunu söyledi. Bilgisayarım şifremi otomatik olarak, bir dizi nokta halinde girdi ve "TAMAM" tuşuna bastım, sonra da var olduğundan haberimin bile olmadığı bir parçama baktım.

Ben ve Paige'in bir fotoğrafı vardı. Yanak yanağaydık, kameraya gülümsüyorduk. Paige'i özlüyordum. Artık arkadaşım değildi ama Facebook arkadaşlarımdan biri olarak görünüyordu. Burada sadece beş arkadaşım vardı ve onlar ilkokuldan hatırladığım insanlardı. Sayfam bomboştu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben küçükken Jacob'ın Face-

book'ta olduğunu, onu bilgisayarın başından kalkması ve gelip benimle oynaması için rahatsız ettiğimi hatırlıyordum. Sayfa o zamanlar maviydi, şimdi de öyle.

Bir kutuya "Jacob Banks" yazdım ama sonra bunun benim "durumum" olduğu ortaya çıktı. Jacob şu anda gerçekten de benim hayatımda olsa da bunu yanlış yere yazdığımı biliyordum. Başka bir kutuya yazdım ve neler olacağına baktım.

Bir sürü Jacob Banks, uzun bir liste halinde önüme döküldü. Listedeki insanların pek çoğu hakkında herhangi bir şey görmek mümkün değildi ve şu anda ağabeyimin nasıl göründüğüne dair en ufak fikrim yoktu. Hatıralarımda iri yapılı, harika biriydi. Bu evdeki fotoğraflarda hâlâ ergenlik çağındaydı ama şu anda onun bundan çok daha yaşlı olduğunu düşünüyordum. Profillerin bazılarında "San Diego" tarzı şeyler yazıyordu ve onların başka Jacob Banks'lar olduğunu anlıyordum, bazılarının profil fotoğraflarında da (bendeki fotoğraflara benzemeyen) gençlerin fotoğrafları vardı, onların da aradığım Jacob Banks olmadığını görebiliyordum. Yüzünün bir yanında kocaman, kıpkırmızı bir yara izi olan bir adamın fotoğrafı vardı. Ona tıklamadım, çünkü o benim ağabeyim değildi ve artık orası her neresiyse neşeli Paree'de yaşadığını söylüyordu.

Ona benzeyebilecek bir fotoğrafa her tıkladığımda "Jacob'ı tanıyor musun? Arkadaşlarıyla paylaştıklarını görmek için ona bir arkadaşlık isteği gönder" diye bir mesaj ve "arkadaş ekle" diye bir öneri alıyordum. Ağabeyim olabileceğini düşündüğüm herkeste bunu yaptım ve ben beklemekten başka bir şey yapamayana kadar, "arkadaşlık isteği gönderildi" mesajları birikip durdu.

İnternette, insanların başka nerede bulunabileceğini araştırdım. İsmi Twitter olan bir sayfaya ulaştım. Orada da aynı isimde bir sürü insan vardı ama çok azının profili gizlenmişti. Bu daha kolaydı ve her birini tek tek eleyene dek uğraştım. Aynısını birkaç internet sitesinde daha yapmaya çalıştım ama her şey birdenbire çok zorlaşmıştı. Drake'e döndüğümde, bütün Jacob Banks'lara arkadaşım olmalarını söylemem komiğine gitti ve bariz sosyal medya bağlantılarını elden geçirdiğimiz konusunda hemfikir olduk.

Beklemekten başka bir şey yapamazdık. Uyumaya karar verdim.

Daha gece olmamışsa da anne babamın yorganının altından çıkarak kapının sürgüsünü indirdim çünkü sabaha kadar uyuyabilirdim. Kanepede kıvrılıp gözlerimi kapadım.

Uyandığımda hava aydınlıktı ve korkuyordum. Defterimde yazan her şeyi ve bulduğum bütün notları okuyup zihnime işledim ve bu daha da korkmama yol açtı ama hayatımın tek kuralı paniklememem gerektiğiydi. Odama gidip yatağın altında bulabildiğim her şeyi okudum.

Jacob'a bir mektup göndermiştim. Annemle babam eve dönmemişlerdi. Drake Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydi ve onu seviyordum.

Annemle babamın yatak odasının kapısı aralıktı ve kapıyı açmadan önce nazik bir şekilde hafifçe vurdum. Yatak bozulmamıştı.

Yardıma ihtiyacım vardı. Koşarak bahçeye çıkıp Bayan Rowe'un bahçesine girdim. Kapıyı hemen açtı. "Sonunda buradasın. Bana şeyi getirdin mi?" Duraksadı. Gözleri buğuluydu ve çok daha yaşlı görünüyordu. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Hayır," dedim. "Ailemin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Çilek reçeli sever misin?"

"Eskiden reçel kavanozları toplardınız."

"İçeri gel!"

Evde tuhaf bir koku vardı.

"Sana biraz reçel vermeliyim."

Mutfak kapısının eşiğinde durarak tüm o reçellere baktım.

"Flora," dedim ona. "İsmim Flora. Ailemi gördünüz mü?"

Cevap vermedi. Reçeli aldım, bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için onu yanağından öptüm. Reçelin üstü küflüydü ama çöpe atmak istemiyordum, o yüzden dolabımın dibine koydum. Aynısından iki tane daha vardı.

Penzance'da bana yardım edebilecek kimse yoktu. Bütün iletişim gereçlerimi açtım. Drake'ten gelen yeni bir e-posta ve Facebook'ta bir dizi mesaj beni bekliyordu. On bir "arkadaşım" vardı, altısının ismi Jacob Banks'ti, gerisi de eskiden tanıştığım kişilerdi.

Notlarıma göre, yirmiden fazla Jacob'a arkadaşlık isteği göndermiştim. Bunlardan biri doğru Jacob'sa, kim olduğumu bilecekti. Buzdolabına yapıştırılmış bir notta yazanlara göre annemin en sevdiği kupada ("DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ") çay yaptım ve karmakarışık olmuş masada oturdum. Sarı not kâğıtları her yerdeydi. Üstlerine Jacob, Anne, Baba, Fransa ve Drake, Drake, Drake yazıları çiziktirilmişti. Artık bana açık olan altı Jacob profilini incelemeye başlarken, telefonuma bir mesaj geldi.

Okudum. Sonra tekrar okudum. Bunu daha gerçeğe dönüştürmek için kopyasını çıkardım, sonra bir daha okudum.

Canım, diyordu mesaj. **Geciktiğimiz için çok üzgünüz! Sen iyi misin? Lütfen hemen cevap yaz. Burada telefonlarımızı kullanamıyoruz. Uçağımızı kaçırdık. Çağrılarının hiçbirini alamadık. Hastanede acil durum vardı ve hiçbir yere gidemiyorduk. Jacob berbat haldeydi ve birkaç gün boyunca senin Paige'le iyi olduğuna güvenmek ve ona odaklanmak zorunda kaldık. O ölümden döndü ve zamanın akıp gittiğini gördük. Paige'le kal. Acil durumlar için babanın çorap çekmecesinin dibindeki bir kutuda para ve kredi kartı var, şifresi 5827. Lütfen cevap yaz. Jacob çok hasta ama en azından bir süre için, eve en kısa zamanda döneceğiz. Hep seni düşünüyoruz. ÇOK sevgiler, Annen ve Baban xxxxxxx**

Mesajı tekrar tekrar okudum. İyilerdi. Bir açıklama vardı. Beni unutmak onların yapacağı bir şey değildi (bir şeyleri unutan bendim, onlar değil). Beni bir evcil hayvan gibi yanlarından ayırmazlardı. Benden uzakta olmanın keyfini çıkardıklarına bahse girebilirdim.

Keyfini çıkarmıyorlardı. Bu bir acil durumdu. Jacob çok hastaydı. Muhtemelen ölmek üzereydi. Ölmüş bile olabilirdi. Annem bunu bir mesajda söylemek istememiş olabilirdi.

Bileğimin iç kısmına 5827 diye yazdım, gidip parayla kredi kartını buldum ve hepsini masanın ortasına koydum.

Drake'e yazdım ve annemle babamın uçağı kaçırdığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Benim için her şey yolundaydı. Ailem hâlâ hayattaydılar ve hâlâ Fransa'daydılar. Ne Jacob için ne de annemle babam için işler yolunda gidiyordu.

Jacob benim ağabeyimdi ve onun şu anda nasıl göründüğünü, neden gittiğini ve hiç geri dönmediğini bilmiyordum. Bu evdeki her bir kâğıt parçasına bakmıştım ve hâlâ bilmiyordum. O öldüğünde onu özleyemeyecektim bile çünkü onunla ilgili hatıralarım küçüklüğümden ibaretti.

Onu özlüyordum. Ayak tırnaklarını boyamama izin vermişti. Ağladığımda beni kollarına alırdı. Onu seviyordum.

Oğullarının ölüm döşeğinin yanı başında oturan annemle babam için üzülüyordum. Beni unutmalarında şaşılacak bir şey yoktu.

Etrafta dolandım, farklı farklı yerlerde oturdum, çay suyu koydum. Tüm bunları yaparken Drake'in cevabını bekliyordum. Cevap geldi. Drake hayatımdaki en güvenilir şeydi. Onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Kumsalda beni öpmüştü. Bana bir anı vermişti. Bana bir taş vermişti.

> Hey, diye yazdı. Bir şeyi fark ettin mi? Bağımsız yaşıyorsun. Çok uzun zamandır o evde tek başınasın. Polise gittin, araştırma yaptın, bir Facebook hesabı açtın ve ismi Jacob Banks olan kişilerle arkadaşlık kurdun. Her şeyi yapabilirsin. Cesursun.

Cesurdum. Bunu düşünmek bile baş döndürücüydü.

Annemi aradım. Telesekretere gitti ve ona bir mesaj bıraktım. "Acele etmeyin," dedim. "Jacob'la kalın, onun size ihtiyacı var. Ben iyiyim. Paige ve ben burada iyiyiz. Gerçekten."

Ev üstüme üstüme gelmeye başlıyordu, ben de ayakkabılarımı ve kot ceketimi giydim, hava etiketine ismim yazılmış bir şekilde asılı duran güzel, kürklü palto için fazla sıcaktı. Sahile yürüdüm. Deniz kocamandı, çalkalanıyordu, bulutlar alçalmıştı ve parça parçaydılar: Batıdan, Newlyn'in ötesinden bir fırtınanın yaklaştığını görebiliyordum. Sırtımı dönüp yürüyüp gittim, açık olan ve içinde birkaç kişinin olduğu Jubilee Pool'a vardım. Birkaç kişi ciddi bir şekilde

yüzme antrenmanı yaparak suda gidip gelirlerken, diğerleri de kuru saçlarla birbirlerine su sıçratıyorlardı.

Kafede oturup kahvelerini içen insanlar vardı, bazıları pasta veya tost yiyordu. Durup parmaklıkların arasından baktım. Drake'i özlüyordum. Onun burada benimle yürümesine, elimi tutmasına ihtiyacım vardı.

İstediğim her şeyi yapabileceğimi düşünüyordu.

Okulu yüzünden bana gelemiyordu.

Koluma yazılmış bir nota baktım. PASAPORTUM VAR! diyordu.

Eve döndüğümde, annem bana bir sesli mesaj bırakmıştı.

"Canım," diyordu. "İyi misin? Lütfen bizi ara. Sen ve Paige gerçekten iyiyseniz, burada birkaç gün daha kalacağız. Ama bunu, seninle konuşmadan yapmayacağım. Seni seviyoruz. Sesini duymayı o kadar çok istiyordum ki." Sonlara doğru sesi çatladı ve telefonu aniden kapadı.

Cep telefonuma baktım ve ondan gelmiş bir cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Onunla konuşma fırsatını kaçırdığıma inanamıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve bir an aileme sarılabilmek için Fransa'ya gitmek istedim.

Fransa'ya gitmek istiyordum ama "Svalbard"a gitmeyi daha çok istiyordum.

Drake orada benimle buluşurdu. Pasaportum vardı ve burada beni durdurabilecek kimse yoktu.

Annemi aradım ve doğru sözleri dikkatle söyledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Taşı çıkarıp baktım. Her şeyi unutuyordum ama bu taşın öyküsünü unutmayacaktım. Elimde küçüktü, pürüzsüzdü.

Drake'i şu anda, Kuzey Kutup Bölgesi'nde öpebilsem, bu öpücük farklı olurdu. Tutkulu, vahşi bir öpücük olurdu. Sadece bir öpücükten ibaret olmazdı. Sabah akşam bunun hayalini kuruyordum. Bunu yeniden hatırlardım. Hatırlayacağımdan emindim. Bir kez hatırlamıştım, ikinci kez de hatırlardım. Üç kez de. Sonsuza dek unutmazdım.

Evi topladım. Süpürecek bir şey olmamasına rağmen ortalığı süpürdüm. Dışarıda yağan yağmur pencereleri dövüyordu. Müzik açtım, Beatles'ın *Abbey Road* albümüydü, hoşuma gittiğini keşfettim.

Annem ve babam güvendeydi, geri geleceklerdi ve Jacob'a bağlı olarak her şey yeniden normale dönecekti.

İnternette Svalbard'ın fotoğraflarını buldum. Oraya, o gerçek yere, onun yaşadığı yere bakakaldım...

Telefonumdaki fotoğraflara baktım ve partide Drake'in bir fotoğrafını çektiğimi gördüm. Bu fotoğrafı bulur bulmaz telefonunun fon resmi olarak ayarladım ve uzun uzun resme

baktım, bu yüzde tüylerimi diken diken edenin, vücudumu pelteye çevirenin, yanaklarımı alev alev yakanın ne olduğunu merak ettim. Koyu renk saçlarına, çıkık elmacıkkemiklerine, kalın çerçeveli gözlüklerine baktım.

Beni öpmüştü ve hatırlamamı sağlamıştı. Her şeyi hatırlıyordum. Kokusunu hatırlıyordum. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi hatırlıyordum. Fotoğrafını çektiğimde, öpüşmek üzere olduğumuzu bilmiyor olabilirdim. Kayıp kedi afişinin de fotoğrafını çekmiştim ama zavallı, kulaksız kayıp kediyi aramaya çıkmayı unutmuş olmalıydım.

Ayakkabılarımı giyerek dışarı çıktım, kapıyı arkamdan çarpıp kapatmadan önce anahtarların elimde olup olmadıklarını kontrol ettim. Sonra denize giden yolda koşmaya başladım. Anayoldan karşıya geçtim, aralarında uygun bir mesafe olana kadar bekleyemediğim için hızla gelen iki arabanın arasından sıvıştım. Sinirle kornaya bastılar ama kimsenin beni ezeceği yoktu. Kulaksız bir kediymişim gibi arabalarını bana doğrultup hızlanmadılar.

Sular yükselmek üzereydi. Toprağın kenarındaki düz su hattı benim ufuk çizgimdi. Ötesinde hiçbir şeyin olduğunu hayal edemiyordum. On yaşındayken bir lunaparka arabayla gittiğimizi hatırlıyordum: Buradan uzakta olduğumu tek hissettiğim an buydu.

Sol elime baktım. Üstünde TAŞ yazıyordu ama bunu zaten biliyordum. Koşarak kumsala indim. Siyah bir taş bulmam uzun sürmedi. Benimkinin tıpatıp aynısı değildi ama yeterince benzerdi. Pürüzsüzdü ve avucuma sığıyordu. Yeni taşı, Drake'in taşını dudaklarıma bastırdım, tekrar tekrar öptüm. Ilık rüzgâr saçlarımdan esip gitti. Köpekli bir adam bana baktı ama bu umurumda değildi.

Kedilere bakarak yürüdüm ama tümünün kulakları yerli yerindeydi. Kayıp kedi için daha çok afiş asılmıştı. Daha çok fotoğraf çektim.

Eve vardığımda Drake'den bir e-posta gelmişti. Bilgisayarı mutfak masasına, taşını da bilgisayarın yanına koydum ve çay suyu ısıttım: E-postayı okumadan önce kendimi bir fincan çay yapmaya zorladım. En sevdiğim fincanı alıp içine bir çay poşeti koyarken hoplayıp duruyordum. Birlikte planlar yapmaya başlayabilirdik.

Çayımı alıp oturduğumda ve kendime en sonunda e-postayı açmak için izin verdiğimde her yanım karıncalanıyordu, kelimelerini yalayıp yutmaya hazırdım.

Hey Flora, diye yazmıştı.

Bak... özür dilerim. Burada olsan her şey farklı olurdu ama burada değilsin. İkimiz de kendimizi kaptırdık ve sanırım uzaklaşmamız gerek çünkü bu ilişki bu mesafeden yürümez ve buraya gelemezsin, değil mi?

Beraber geçirdiğimiz zamanı hatırladığın için mutluyum. Bu benim için her şey demek. Orada bırakalım. Her şey için özür dilerim.

Sevgiler, Drake

Emin olmak için bir daha okudum ama hâlâ aynı şeyleri söylüyordu.

Svalbard'ın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum ama çok uzakta olduğundan emindim.

Elimde iki taşla oturdum. Drake'i kaybetmeyecektim.

Parmaklarımı bilgisayar klavyesine koydum. Bir uçuş buldum ve hemen yer ayırttım.

Svalbard'da kalacak yerlere baktım ve en ucuzuna rezervasyon yaptım. Beş gün için bir oda tuttum, bu bana her şeyi çözüp Drake'i bulmak için zaman tanırdı.

Bunu yapmak kolaydı. Ödemeyi masada bulduğum bir kutunun içindeki kredi kartıyla yaptım, pasaportumu alıp yeniden kontrol ettim. Pasaportumun olduğuna inanamıyordum. İçinde fotoğrafım vardı. Sekiz yıl geçerliydi. Bu bir sihir gibi geliyordu ama gerçek olduğuna inanmak zorundaydım.

Buraya gelemezsin, değil mi? demişti. Bu bir soruydu ve cevabım *aslında gelebilirim*'di ve ona sürpriz yapacaktım.

Taşı eline koyacaktım, sonra öpüşecektik ve onun yaşadığı yere gidecek, konuşacak ve biraz daha öpüşecektik, yapmak istediğimizi söylediğimiz her şeyi yapacaktık. Kafamın içindeki dünya gerçeğe dönüşecekti. Her şeyi hatırlamaya başlayacaktım.

Burada olsan her şey farklı olurdu.

Bunu düşününce midem düğüm düğüm oldu. Drake'e gitmem gerekiyordu çünkü o hatırlamamı sağlamıştı. Ona gitmem gerekiyordu çünkü ona hayrandım. Gönderdiği e-postada bu ilişkinin yürümesi için beraber olmamız gerektiği yazıyordu ve bu doğruydu. O haklıydı.

Bavulumu düzenlerken içine koyduklarımı listeledim. İki kot pantolon, tüm kazaklarım, birkaç pijama ve yeni, yapay kürklü paltom. Çamaşır, diş fırçası ve güzel görünebilmek için makyaj malzemeleri de ekledim. Bana fazlasıyla büyük gelen, kırmızı bir tişört buldum, bir kenara itmek üzereydim ki etiketine baktım ve üstüne BU DRAKE'İN TİŞÖRTÜ yazan bir not kâğıdı iliştirdiğimi gördüm, alıp kokladım, kokuyu

hatırladım ve tişörtü dikkatle katlayıp bavula koydum. Diğer bütün kıyafetlerimin etiketlerinin üstüne ismim yazılmıştı ve bavula koyduğum her şeyin anneme değil, bana ait olduklarını kontrol ettim. Bu yolculukta kendim olacaktım.

Bana kim olduğumu hatırlatacak defterleri bavula koydum ve gelecekteki kendime, nereye gittiğimi, neden gittiğimi ve oraya gittiğimde yapmam gerekenleri anlatan uzun bir yazı yazdım. Drake'in halası ile amcasının evine gitmem ve onun bir sürü eşyasını almamla ilgili yazdığım bir yazıyı okudum. Tüm o eşyaları bulup her birini bavula koydum. Taşları ve deniz kabuklarını yerleştirdim, kendime bunun sebebini anlatan bir not yazdım.

Nerede olursam olayım okuyabilmem için e-postaların çıktısını aldım.

Henüz gelen e-postayı basmadım.

Uçuş numarasını ve saatini, pasaport numaramı yazdım.

E-postalarımı tekrar tekrar kontrol ettim ama bir şey değişmedi. Paige'e, bir süreliğine gideceğimi anlatan bir mesaj yazdım ve "Gidiyorum" kelimesinin ekranımdaki görüntüsü hoşuma gitti. Paige'le ben dört yaşındayken tanışmıştım. Artık arkadaşım değildi. Mesajı göndermedim ve sildim.

Annem ve babama iyi olduğumu söyleyen bir not bıraktım. Onlara mesaj attım ve Paige'le beraber sinemaya gideceğimizi söyledim.

Yan binaya gidip Bayan Rowe'a evin boş olacağını ama annemle babamın birkaç güne kadar eve döneceklerini söyledim. Bayan Rowe'un yetişkin ikizleri vardı, ikizlerinden birinin de ikiz çocukları vardı. Bana biraz reçel verdi ama küflüydü. Dolaba koydum. Dolapta buna benzer üç kavanoz daha vardı.

• • •

Bavulumu alarak evden çıktım ve her şeyi arkamdan kilitledim. Bayan Rowe üst kat penceresinden bana el salladı, ben de ona karşılık verdim. Bavulun tekerlekleri çekerken gümbürdüyordu. Başka kimse dönüp bana bakmadı. Çok önemli bir şey yapıyor, hatırlamamı sağlayan adamı bulmak için Kuzey Kutup Bölgesi'ne yolculuğa çıkıyordum ve kimsenin bundan haberi yoktu.

Pamuklu bir elbise, yün yelek, tozluklar, spor ayakkabılar, görünüşe göre Drake'in halasının evine gittiğim gün Penzance'da aldığım büyük, kürklü paltoyu giyiyordum. Paltoyu bavula koysam başka hiçbir şey içine sığmayacaktı. Çok saçma görünüyordum ama paltoyu yanımda götürmenin başka bir yolu yoktu. Sıcak basmıştı ve kendimi aptal gibi hissediyordum ama bu paltoyu bu yolculuk için almış olmalıydım, Kuzey Kutbu soğuk bir yerdi ve bu paltoyu yanıma almam gerekiyordu.

Kentin içinden, dükkânların ve alışverişe çıkan insanların yanından geçtim. İstasyona inen yokuşun başında, yaya geçidinde beklerken biri omzuma dokundu.

Havaya zıplayıp olduğum yerde döndüm.

"Merhaba, Flora," dedi ve koyu renk gözlerine baktım.

"Selam." Yeşil yandı ve bavulumu çekerek yaya geçidinden geçmeye koyuldum.

Paige benimle beraber yürüyordu. Keşke bunu yapmasaydı. Adımlarımı hızlandırdım.

"Palton güzelmiş," dedi. "Bir yere mi gidiyorsun?" Bana yetişti ve benden daha kısa boylu olsa da adımlarını kolayca bana uydurdu. Ona baktım, benden ne kadar nefret ettiğini hesap etmeye, mesajıma cevap verip vermediğini hatırlamaya çalıştım.

"Paltoyu beğendim, ben de aldım."

"Nereye gidiyorsun?"

Doğruyu söyleyemezdim. "Annemle babam Fransa'ya gitti," dedim, "ağabeyim yüzünden. Jacob. Bilirsin. Orada yaşıyor, çok hasta ve onu ziyaret etmeye gittiler. Çok uzun kalacaklarını sanmıyorlardı ama durumu zannettiklerinden ciddi. O yüzden orada kaldılar."

"Bunu biliyorum. Onu görmeye gittiklerini biliyorum. Gelip sana dadılık yapacaktım ama erkek arkadaşımı öptüğün için bunu yapmadım. Hatırladın mı? Her gün sen iyi misin diye baktım. Fransa'ya gidiyorsan susacağım. Fransa'ya mı gidiyorsun?"

"Svalbard," demek istiyordum ama bunun yerine, "Evet. Paris'e," dedim.

"Tek başına mı? Annen ve baban seninle buluşacaklar mı?"

"Evet," dedim.

"İyi. Kendine dikkat et. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Evet."

Paige bir dakika boyunca gözlerini dikip bana baktı, sonra da dönüp gitti. Kentten ayrılan arabalar köşeleri hızla dönerek geçip gidiyorlardı. Paige'in gitmesini izledim. Dönüp bakmadı.

Ellerim notlarla kaplıydı. Keçeli kalemle yazılmış "Spitsbergen" kelimesi açıkça görülebiliyordu ve Paige'in bu kelimenin Drake'in yaşadığı adanın ismi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Biliyordu tabii. Buna karşın, bana Paris konusunda inandığını düşünüyordum.

Arkasından yürüdüm, onu takip ediyormuşum gibi hissetmeyeceği kadar geriden gittim. Orada olduğumu bilmesine rağmen dönüp bakmadı. İstasyona girdim, otoparkın yanından geçip gitti.

Tren, istasyon binasının dışındaki bir peronda bekliyordu. Uzun ve korkutucu görünüyordu. Talimat kâğıdıma bir kez daha baktım. Bu trene binmem ve son durak Londra Paddington istasyonuna gelene kadar trende kalmam gerekiyordu. Yolculuğum böyle başlayacaktı. Adım adım.

İKİNCİ KISIM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pencereden bakıyordum ve her şey bembeyazdı çünkü aşağıda her ne varsa karla kaplanmıştı. Karın ne olduğuna dair gerçek bir fikrim yoktu. Beyaz ve soğuk olduğunu biliyordum ama yakından nasıl göründüğünü, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu veya karın nasıl yere indiğini bilmiyordum.

Elime baktım. FLORA, diyordu, *cesur ol.*

Bu kar gözlerimin görebildiği her yeri kaplamıştı ve kendi içinde uzanıyor, bükülüyor, tepecikler ve vadiler oluşturuyordu, tümü bembeyazdı. Bu manzarada bir uçağın gölgesi hariç insan yapımı hiçbir şey yoktu ve ben o uçaktaydım, burnumu pencereye yaslamış, aşağı bakıyordum.

Her zaman pencere kenarına bilet almalısınız, bu şekilde nerede olduğunuzu anlayabilirsiniz. Bunu defterime yazdım ve hayatımın ikinci kuralı haline geldiğini gördüm.

Dışarıdaki dünyaya baktım. Yaklaşmış olmalıydık çünkü aşağıdaki karla kaplı vahşi doğa Spitsbergen'in yüzeyiydi ve Spitsbergen, Svalbard takımadalarındaki en büyük adaydı. Bu ada gittiğim yerdi ve Drake buradaydı, altımdaki adada yaşıyordu.

Hayatımın en cesurca hareketini yapıyordum. Notlarımı durmak bilmeden okuyordum, o yüzden şu anda ne yap-

tığımı biliyormuş gibi hissediyordum. Bir uçakta oturmuş, Drake'i bulmak için Svalbard'a gidiyordum. Bana *buraya gelemezsin, değil mi?* diye sormuştu. Bir davetti bu. Cevabım *evet, gelebilirim*'di.

Beni bu uçağa bindiren kâğıt parçasına baktım. Üstünde bir tarih vardı ama yakından baktığımda bir yanlışlık olması gerektiğini gördüm. Bu kâğıt parçasına göre bugün günlerden pazardı. Bu, annemle babamın eve dün dönmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Onları bundan daha çok beklediğimden emindim. Belki de zamanın genişleyerek gerçekte olduğundan daha uzun olmasına izin vermiştim.

Belki de paniklemiş ve polise sebepsiz yere gitmiştim.

Bazen karın yüzeyinde minicik bir hareketlenme görür gibi oluyordum ve bunu bir hayvanın yapmış olabileceğini düşünüyordum ama herhangi bir boyut anlayışım olmadığı için, bu yükseklikten bir hayvanı veya koşan bir şeyi ayırt edebileceğimden emin değildim.

Buraya kadar (Drake'in yakınındaki Longyearbyen kentinin yakınlarına kadar) gelmiştim. Başarmıştım. Londra'daki havalimanına nasıl vardığıma dair en ufak fikrim yoktu ama orada duruyordum, etrafım insanlarla çevrilmişti. Derin derin nefes aldım, yere oturdum ve annemi bulmaya çalıştım, ama sonra her şeyi okudum ve Drake'i Kuzey Kutbu'nda ziyaret etmek için yola düşmüş olduğumu keşfettim. Bu kocaman, pis kokan, penceresiz, televizyon ekranlarıyla dolu, insan yığınlarının yanımdan sürünüp geçtiği yerden Drake'in olduğu yere nasıl varacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ağlamaya başladım ama beni yok saymaya devam ediyorlardı. Annemle babamı istiyordum, ama orada değildiler.

Drake'i istiyordum ama o da orada değildi. Başının üstünde "Danışma" yazan bir kadın buldum, bana bütün kâğıt parçalarımı uzattırdı ve tam olarak nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyledi, ben de doğru yerlere gidip doğru şeyleri gösterdiğimde bir uçağa bindiğimi fark ettim ve uçak beni Oslo denen bir yere götürdü.

Yolculuk yapmak, söylenenleri harfiyen yerine getirdiğiniz sürece, heyecan verici bir şeydir.

Oslo havalimanında saatler boyunca beklemem gerektiğini fark ettiğimde bir an için panikledim. Birine öylece oturup bekleyebilir miyim diye sormak istiyordum ama kimsenin umursamadığını fark ettiğimde oturup beklemeye karar verdim. Havalimanı temizdi ve içinde dolaşması kolaydı, ben de İngilizce olduğu ve içinde Svalbard'la ilgili uzun bir bölüm yer aldığı için bir *Lonely Planet Norveç Rehberi* aldım, bir süre kafelerde oturdum ve içinde balık ve otlar olan tuhaf yiyecekler yedim. Birkaç kişi bana Norveççe bir şeyler söyledi ama konuşmadığımı fark edince şaşırmış göründüler ve sorular sormak için bir başkasına gittiler. Sırf orada gördüğüm için parlak kırmızı bir ruj aldım. Bu ruju Svalbard'da sürecektim çünkü erkek arkadaşı olan bir kız böyle yapardı.

Şimdiye dek her şeyin altından kalkabilmiştim. Masadaki kutuda bulduğum bütün parayı Norveç parasına çevirmiştim, o yüzden şu anda çok param varmış gibi hissediyordum, bir de kredi kartım vardı. Ortasında delikler olan bir ipe dizip kolye yapabileceğim bozukluklarım vardı artık.

Bu uçağa bindiğimde öylesine heyecanlıydım ki koltuğumdaki kemeri zar zor takabildim. Bu beni Drake'e götürecek olan uçaktı ve varmak üzereydim. Pencere kenarında oturuyordum

ve yanımdaki koltuk boştu, bir kent ve havalimanından izler görebilmek için altımdaki vahşi, bembeyaz manzarayı izliyordum.

Yol üstünde ismi Tromsø olan bir yere indik, bu kafa karıştırıcıydı çünkü herkes uçaktan inmişti ve soluk günışığının altında, pistte bekliyorlardı, ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu çünkü insanlardan bazıları yolculuklarını burada tamamlıyorlardı, benim aklıma bile gelmeyecek olan Tromsø'da yapılacak şeyleri yapmak ,için havaalanına giriyorlardı. Diğerleriyse bunu yapmıyordu. Kalabalıkla beraber bekledim, pistteki diğer küçük uçaklara, üstünde "Tromsø Lufthavn" yazan tabelaya, güneşin soğuk parıltısına baktım ve kendimi şimdiden gerçek Kuzey Kutup Bölgesi'ne getirebildiğim gerçeğiyle hayrete düştüm. Sonra bir kadına ne yapmam gerektiğini sordum. Bana söyledi, ben de yaptım: Herkesin havalimanındaki güvenlik bankosundan geçmesi gerektiğini söyledi, ben de bunu yaptım, kolaydı. Bir kuyrukta beklemeye devam ettim, bir adama pasaportumu gösterdim ve dışarı çıktım. Kısa bir süre sonra yeniden bir uçağın içindeydik ve herkes aniden farklı göründü gözüme.

Drake haklıydı. Hayal edebileceğimden daha fazlasını yapabilirdim.

Benim haricimdeki bütün bu insanlar, Svalbard'a gidecek insanlarmış gibi görünüyorlardı. Çoğu Drake'i biraz olsun andıran genç erkeklerdi. Güçlüydüler, zekiydiler, rahattılar. Ayak uyduruyorlardı.

Bazıları Drake gibi bilim insanıydı. Bunu, birinin Tromsø'da uçağa üstünde "BİLİM BUDUR KIZLAR" yazan bir tişörtle girmesinden ve diğerlerinin onu kahkahalarla karşılamasından biliyordum.

Hiçbirinin, tepelerindeki dolaba zorlukla tıkıştırdıkları yapay kürklü paltoları yoktu. Hiçbiri pamuklu bir elbise ve tozluk giymiyordu. Hiçbiri, hayatının aşkıyla buluşmak için çıktığı gizli bir yolculuğun sonuna yaklaşmıyordu.

Hiçbiri beyninin bir parçası kesilip atıldığı günden beri tutunabildiği tek anının peşine düşmüş gibi görünmüyordu.

Elimde iki taş vardı. Bir dakika içinde unutacağımı biliyordum. Korkmayacağımı umut ediyordum.

Kemer ikaz lambaları yandı ve bir anons yapıldı. Norveççeydi ama inmek üzere olduğumuzu söylediğini biliyordum çünkü uçağın gökte alçaldığını görebiliyordum. Henüz bir yer göremesem de yaklaştığımızı biliyordum.

Yüzümü pencereye yaslayıp baktım. Drake orada bir yerlerdeydi ve onu bulmak için göklerden geliyordum.

"Geceyi beraber geçirebiliriz."

"Annem."

Annem burada değildi.

Büyülü bir yerdi burası. Masallardan fırlamış gibiydi, bir prensesin yakışıklı bir prensle tanışabileceği bir yerdi. Kar gökten iri taneler halinde düşüyor; saçlarıma, paltoma, yola, binalara ve dağlara yağıyordu. Havada kuş tüyleri gibi süzülüyordu. Karın bunu yapabildiğini hiç bilmiyordum.

Saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Mavilikte uçtuğum zamandan bu yana gökyüzü bulutlanmıştı, parlayan beyazlığa bakıyordu ve her yanım karla çevrilmişti. Yerdeki kar beyaz değil, koyu griydi ve hiçbir şey zihnimdeki gibi değildi. Hava kararıyormuş gibi göründüğü için, gece yaklaşıyor olmalıydı.

Karla kaplı dağlarla çevriliydim. Havalimanının otobüsüyle içinden geçtiğim kent küçük bir yermiş gibi görünüyordu ve şu anda kentin en ucundaydım. Dağlar yükseliyor ve kar bulutlarının içinde kayboluyorlardı, ada ufka uzanıyordu. Sevdiğim adamı, hatırlamamı sağlayan adamı bulmak için gezegenin zirvesine, dünyanın sonuna gelmiştim. Buradaydım. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlattım. Bir tükenmezkalem aldım, kolumu sıyırdım ve bileğime *Ben Svalbard'dayım* diye yazdım.

Üç kez altını çizdim.

Yolda bir siluet karların içinden geçerek bana doğru yürüyordu. Yaklaşırken onu daha açıkça görebildim. Bakakaldım, umut etmeye cesaret edemiyordum. Onun bir erkek olduğunu, buradaki herkes gibi büyük, su geçirmez bir mont ve hantal botlar giydiğini gördüm. Başında yün bir şapka vardı.

Drake olabilirdi.

Gerçekten Drake olabilirdi.

Ona geleceğimi söylemiş ve bunu unutmuş olmalıydım. Beni bulmaya gelmişti. Gülümsedim, ve gülümsemem kahkahaya dönüştü. Ona doğru yürümeye, sonra da koşmaya başladım. Kollarına atlayacaktım. Yolculuğumun sonuydu bu.

Bu kadardı: Büyülü, karla kaplı yere gelmiş ve mutlu sonumu bulmuştum. Bu olmuştu. Olmasını sağlamıştım. Cesurca bir şey yapmıştım ve işe yaramıştı. Her zaman cesur olmalıydım. Bu kesinlikle kurallarımdan biriydi.

Konuşup gülecektik. Beni iyileştirdiğini görecekti. Onu öpmeden önce asla kendi başıma iki trene, bir uçağa, sonra da başka bir uçağa binemezdim. Yaşadığı yere gidecektik.

Karşımdaki adama çok fazla yakınken, bunu ne kadar umut etsem de onun Drake olamayacağını fark ettim.

Durup adamın yüzüne baktım. Kırmızı yanakları ve açık mavi gözleri vardı.

"Özür dilerim," dedim, bakışlarımı kaçırmamaya ve parmaklarımı erimiş karla sırılsıklam olan saçlarımdan geçirmemeye kendimi zorladım. "Sizi şey sandım..." Sesim sönüp gitti. Adını söyleyemiyordum bile.

"Sorun değil."

Konuşan bu adamın Drake'le alakası yoktu. Ondan daha yaşlıydı, daha şişmandı ve gözlük takmıyordu.

"Beklediğiniz kişi olmadığım için özür dilerim. Her şey yolunda mı?"

Tek katlı binaya doğru yürüyor, omzunun üzerinden bakarak benimle konuşuyordu. Ona yetişmek için koştum.

"Evet. Sanırım."

"Burada mı kalıyorsunuz? Yeni mi geldiniz?"

"Evet." Defterimde burada kalacağım yazıyordu. Bunun doğru olmasını umuyordum. Bu doğruysa ve benim için bir oda ayırmışlarsa, kendimle gurur duyacaktım. Hayrete düşecektim. Her şeyi yapabilecektim.

"Giriş yaptınız mı?"

"Hayır." Adam içeri girerken onu takip ettim, büyük bir koridora girdim. Adam oturup kar botlarını çıkarınca ben de aynısını yaptım ama berbat, eski bir çift spor ayakkabı giydiğim için onları çabucak çıkardım, adamın bunu yapması epey uzun sürdü. Kutu gibi binanın içi sıcak ve rahattı. Adam bir resepsiyon masasının arkasına geçip bana gülümsedi.

"Arktika Misafirhanesi'ne hoş geldiniz," dedi. Bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "Bayan Banks'ti, değil mi?"

"Evet!" dedim. Başarmıştım! Harikaydım. Bir şeyler yapabiliyordum. Bunu kimse benim için yapmamıştı. Kendim yapmıştım.

Masanın öbür yanına plastik bir anahtarlığa takılı küçük bir anahtar bıraktı. Her yer broşürlerle kaplıydı, gezilerin ve burada yapılacak şeylerin yazılı olduğu afişler vardı. "Köpek kızağı", "tekne gezisi", "kano", "kuzey disiplini kayağı" kelimelerini gördüm. Çok fazlaydı. Tek istediğim Drake'ti.

"Beş gece için mi rezervasyon yapmıştınız?" diye sordu. "Kredi kartınızı alabilir miyim lütfen?"

Kartı ona verdim. Beş gecelik rezervasyon yaptığımı söylemesi beni memnun etmişti. Beş gün çok fazlaydı ama mantıklı davranmıştım. Annem ve babam Paris'teydiler. Jacob ölecekti.

Bu gerçek zihnimi doldurdu. Bir kenara ittim. Şimdi değil.

"Beş gece boyunca kalmayabilirim. Erkek arkadaşım..." bu kelimenin havada süzülmesi için duraksadım, "burada öğrenci. Onunla buluşacağım. Ama beş gecelik ödeme yapacağım elbette."

Drake benim erkek arkadaşımdı. Kumsalda onu öpmüştüm.

"Erkek arkadaşınız mı?" Başını yukarı aşağı salladı. "Bilmeliydim. UNIS'te mi?"

"İnsanların ders çalıştığı yer orasıysa..." Adamın yüzüne baktım. "Evet. Uyduların falan olduğu bir bilim yerine gidiyor. Onu tanıyor musunuz? İsmi Drake Andreasson."

"Drake Andreasson. Hayır, sanmıyorum. Uzun zamandır mı burada?"

"Ee." Zaman anlayışım uçup gitmişti. Onun ne kadardır burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum. Birkaç hafta?" Bu doğruymuş gibi geliyordu.

"Ah, bu yüzden demek. İnsanlar buraya sürekli gelip giderler. Nerede yaşıyor? Nybyen'de mi?"

Adresi bende yoktu. Sert bir sesle, "Bir dairede," dedim. Bana verdiği anahtarı aldım ve küçük klavyeyi uzatırken bileğimin içine yazdığım dört rakamı dikkatle girdim. Yazmam gereken numaralar bunlardan ibaretti ve işe yaradıkları ortaya çıktı.

"Ve sizinle buluşmak için havalimanına gelmedi mi? Onunla kalmıyor musunuz? Bir dairesi varsa bu kolay olurdu?"

Aklıma gerçeği anlatmaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Geldiğimi bilmiyor," dedim.

Adam başını yukarı aşağı sallayıp yüzüme baktı. "İyi olursunuz, umarım," dedi. "Spitsbergen çok güvenli bir yerdir. Herhangi bir sorununuz olursa buraya gelip bize anlatın. Tamam mı? Meslektaşlarıma, ihtiyacınız olursa yardım etmelerini söyleyeceğim."

"Evet ama buna ihtiyacım olmayacak," dedim.

"Tabii. Ama olursa..."

Bana yeniden dışarı çıkmam, karşıya geçerek "Beş numaralı bina"yı bulmam, birinci kata çıkan merdiveni tırmanmam gerektiğini söyledi. Birinci katta yatak odamı bulacaktım, beş numaralı odaydı. İkisi de beş numara olduğu için hatırlaması kolay olmalıydı. Hatırlamamın kolay olacağı bir şey varsa o da buydu. Normal biri olduğumu düşünmesini istiyordum, o yüzden onun önünde koluma o rakamı yazmadım.

"İyi şanslar," dedi. "Kahvaltı servisi burada, saat yedi buçuktan itibaren."

Spor ayakkabılarımı giydim ve neşeyle karla kaplı yola çıktım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir pencerenin önünde duruyordum, dışarıda karlı bir dağ vardı. Kar yağıyordu, minik kar taneleri rüzgârda savrularak pencerenin önünde yanlamasına süzülüyordu. Dümdüz önüme baktığımda, kayaların başlarını uzattığı noktalarda siyah beneklerle bezenmiş beyaz dağ sırtlarından başka bir şey görmüyordum. Yana doğru hareket edip çaprazıma baktığımda dağın düşey eğimini, gri gökyüzünü ve yükselen bir diğer dağı gördüm. Yerden yükselen tahta direkler vardı, gerisi dağlardan ibaretti.

Yatak odamdaki penceremden görünen manzara bu değildi. Ağaç tepelerine bakıyor olmalıydım. Bir park olmalıydı. Burası odam değildi. Bu oda küçüktü ve içinde iki yatak, bir masa ve bir pencere vardı. Tanıdığım bir oda değildi. Benim yatak odam pembeydi. Buradaysa yatakların çarşafları beyazdı ve hiçbir şey pembe değildi. Masanın üstünde küçükten büyüğe sıralanmış taşlar vardı.

Elime ve koluma baktım. *Svalbard* kelimesi birkaç kez yazılmıştı. Drake kumsalda "Svalbard" demişti. Svalbard'a gidiyordu. Dünyanın her yerinden insanlar geldiği için dersleri İngilizceydi, bu onun için bir şanstı çünkü diller konusunda berbattı. Bileğimde birkaç rakam vardı: 5827. Bunların al-

tında Ben Svalbard'dayım yazıyordu. Drake kelimesi birkaç kez yazılmıştı.

Drake, Svalbard'da yaşıyordu artık. "Muhteşem olacak." Öyle demişti. "Soğuk. Daha önce bir kez gelmiştim. Uzun zaman önce. Gece yarısı güneşini görmek için tatilde Svalbard'a gelmiştik."

Yataklardan birinin üstünde bir bavul ve etiketinde ismim yazılı kocaman bir kürklü palto vardı. Çantayı karıştırdım ve bana ait olan şeyler buldum. Bir Norveç rehber kitabı, kalın giysiler ve bana çok büyük gelen, kırmızı bir tişört çıkardım. En sonunda bir defter buldum, üstündeki etikette şöyle yazıyordu:

FLORA'NIN HİKÂYESİ. KAFANIN KARIŞTIĞINI HİSSEDİYORSAN BUNU OKU.

İlk sayfayı açtım:

Muhtemelen anneme ait bir el yazısıyla *Sen Flora Banks'sin* diyordu.

~~16~~17 yaşındasın ve Penzance, Cornwall'da yaşıyorsun. On yaşındayken beynine bir tümör yerleşti ve on bir yaşındayken cerrahlar o tümörü aldılar. Hafızanın bir kısmı onunla birlikte gitti. Bir şeylerin nasıl yapılacağını (bir fincan çay yapmak, duş almak) ve hayatının hastalıktan önceki kısmını hatırlıyorsun ama ameliyattan bu yana hafızana yeni anılar ekleyemiyorsun.

İLERİYE DÖNÜK AMNEZİ hastasısın. Bir şeyleri zihninde birkaç saat boyunca tutabiliyorsun, sonra unutuyorsun. Unuttuğunda ani bir kafa karışıklığı hissediyorsun. Bu kötü bir şey değil, senin için normal.

Bundan sonraki birçok şeyin üstü çizilmişti ve okunmuyordu. Yeni şeyler benim el yazımla yazılmıştı.

Bir erkek arkadaşın var, ismi Drake. Kumsalda onunla öpüştün ve hatırlamanı sağladı. Onu bulmak için Svalbard'a gidiyorsun çünkü o orada yaşıyor ve Svalbard'a gitmek senin hafıza sorunlarını çözecek. Herkesten daha çok şey yapabilirsin ama Drake bunu yapabileceğine her zaman inandı. O senin sihirli geleceğin. Svalbard'a vardığında tek yapman gereken onu bulmak ve her şey iyi olacak. Bir uçak yolculuğu yapacaksın.

Jacob'ın öleceğinden eminsin. O Fransa'da, çok hasta ve annenle baban onun yanındalar. Onun hasta olduğunu sürekli unutuyorsun, bu yüzden bunu her hatırladığında üzülüyorsun. Ailen ona yoğunlaşabilsinler diye yoldan çekilmekten başka yapabileceğin bir şey yok. Annen ve baban evden ayrıldığını fark etmeden önce, Drake'i çabucak bulman gerek.

Ağabeyin hasta ve muhtemelen ölecek ve onu sadece küçükken hatırlamana rağmen onu özleyeceksin. Annenle baban burada olduğunu bilmiyorlar. Drake'i bulduğunda hafızan yeniden çalışmaya başlayacak.

Buraya uçakla gelmiştim: Bu gerçeklik nefesimi kesti. Drake'i seviyordum, o da beni seviyordu. Birbirimize gönderdiğimiz e-postaların, defterin içine tıkıştırılmış çıktılarını

okudum ve kendimi sevgi ve üzüntüyle, kontrolsüz bir biçimde ağlarken buldum. Jacob çok hastaydı. Jacob'ı seviyordum. Buraya Drake'i bulmak için gelmiştim. Drake'i seviyordum. Benden gelmemi istemişti.

Bu, Penzance'daki pembe yatak odam dışındaki bir odada ilk uyuyuşum olabilirdi. O oda güvenli bir yerdi. Aniden odamı özledim. Kuzey Kutup Bölgesi'ne gelmiştim. Bu, penceremden görünen karlı dağı açıklıyordu.

Hava apaydınlıktı ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Telefonuma baktım. Saatin gece yarısı on iki buçuk olduğunu söylüyordu ama buna inanmamıştım. Saat gece yarısını otuz dakika geçse hava karanlık olurdu. "Gece yarısı güneşi" kelimeleri geldi aklıma. Belki de gece yarısı güneşine bakıyordum. Bu fikir nefes kesiciydi.

Annemden bir mesaj vardı. **Penzance'da her şey yolunda mı?** diye soruyordu. **Sabit hattı aramaya çalıştım ama cevap gelmedi. Burada meşgulüz ama yarın eve dönmeye çalışıyoruz. xxx**

Sanırım Kuzey Kutbu'ndayım!!! diye yazdım, sonra da kelimelere baktım, bunu söylememem gerektiğini fark ettim. Yazdıklarımı sildim ve onun yerine **Evet, her şey yolunda, teşekkürler! Endişelenmeyin. Umarım hepiniz iyisinizdir. Sevgiler,** diye yazdım.

Mesajı gönderdim, sonra da kulağa garip gelmesinden endişelendim. Ama ben garip biriydim zaten. O mesaj muhtemelen normaldi.

Annem hemen cevap yazdı. **Haplarını aldın mı?**

Evet, dedim.

Etrafıma bakındım ama hap falan göremedim. Önce Drake'i bulmanın, bunun hakkında sonra endişelenmenin en iyisi olduğuna karar verdim.

Odanın dışında insanlar konuşuyorlardı. İngilizce değildi ama kelimelerin tınısı hoşuma gitmişti. Güzel bir ritmi vardı.

Kapıyı açtım ve koridorda iki adam gördüm. İkisi de bana başıyla selam verdiler ve hemen sohbetlerine devam ettiler. Biri mavi bir tişört ve bol şort, ötekiyse bol bir pantolon ve yelek giymişti.

Beni kesinlikle garipsemiş gibi görünmüyorlardı.

"Merhaba," dedim. "Burada tuvalet var mı?"

Şortlu olan, "Aşağıda," dedi. Saçları siyahtı ve parlıyordu, bakışları dost canlısıydı. "Sağda."

"Sağda," diye tekrarladım. Sağda bir sürü kapı vardı. Doğru olanı bulana dek birkaçını deneyecektim.

Açık renk saçlı olan diğer adam, "Dört kapı birden," dedi. "Tümü tuvalet ama hepsi birden çalışmaz."

Arkadaşı, "Genellikle sadece ikisi açıktır," dedi. "Farklı sebeplerden. Dönüşümlü açılırlar."

Bu insanların neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Dönüşümlü mü?"

"Bazen biri bazen öteki çalışır. Bir ampul, bozuk bir kilit. Bilirsin."

"Ah. Teşekkürler." Dişlerimi falan fırçalamalıydım. Duş almalıydım aslında. Çok uzun zamandır yıkanmadığıma bahse girerdim.

Yatak odamdan elimde bir makyaj çantası ve havluyla, kolumda su geçirmez keçeli kalemle 5 NUMARALI ODA yazılı halde çıktığımda, koyu renk saçlı adam gitmişti. Koridorda insanlar kapılarının önüne parlak renkli eşyalarla tıka basa dolu kızaklar koymuşlardı. Benim odam dışındaki odaların neredeyse tümünün önünde bir kızak vardı. Bende de bir tane olması gerekiyor mu, diye merak ettim. Kızakla kayma fikrini düşününce (içimden) havalara zıpladım. Penzance'da hiç kar yağmazdı.

Sonra bir erkeği öptüğümü hatırladım. On yedi yaşındaydım. Kızakla kaymayı düşünerek heyecanlanmak için muhtemelen çok büyüktüm.

Açık renk saçlı adama, parmağımla işaret ederek, "Bunlardan birine ihtiyacım var mı?" diye sordum.

Güldü. "Yarınki keşif gezimize katılmayı düşünmüyorsan hayır. Sana yer açabileceğimizden eminim."

"Ne keşfi bu?"

"Kuzey Kutbu rehberliği. Kuzey Kutup Bölgesi vahşi doğa rehberi olmak için eğitim alıyoruz. Yarın üç gece boyunca kamp yapmaya çıkacağız."

Etkilenmem gerektiğini biliyordum ve öyle göründüğümü umut ediyordum çünkü bir Kuzey Kutup Bölgesi vahşi doğa rehberi olmanın neleri kapsadığını ve ne kadar cesur ve soğukkanlı olunması gerektiğini algılayamıyordum.

Ona, "Saat kaç?" diye sordum. "Biliyor musun?"

Omuz silkti. "Bir, sanırım? Burada uyumak zor, değil mi?"

"Gece bir mi?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Sen İngiliz misin?"

"Evet," dedim. "Penzance'da yaşıyorum. Sen nerelisin?"

"Ben mi? Norveçliyim. Bu kursta çoğumuz öyleyiz. Ama hepimiz İngilizce konuşuyoruz tabii. Derslerimiz İngilizce."

"Buraya geldiğinden beri ismi Drake olan bir çocukla tanıştın mı?" diye sordum. "İngilizce konuşuyor. Dersleri İngilizce, bu onun için bir şans çünkü diller konusunda berbat."

Omuz silkti. "Hayır, öyle birini tanımıyorum. Sen bu çocuğu tanıyor musun?"

Gülümseyerek, "Evet," dedim. "Buraya onu bulmaya geldim."

Denediğim ilk tuvaletin kapısı kilitlenmiyordu. İkincisi kilitliydi, kenarlarından kokulu buhar püskürüyordu. Üçüncüsünün ışığı yanmıyordu, penceresi de olmadığı için kullanmam mümkün değildi. O sıradaki son tuvalete girebilince rahatladım. Işıkları yanıyor, kapısı kilitleniyordu ve duşun musluğunu açtığımda su çabucak ısındı. En son yıkandığımdan bu yana üstümde biriken kiri yıkayıp attım, kollarımda *5 numaralı oda, Ben Svalbard'dayım* ve *5827* yazılarından izler kaldığından emin oldum, saçlarımı şampuanladım ve buraya gelmeyi nasıl becerdiğimi merak ettim. Başka bir yerlere gitmiştim sanırım. Fransa'daydım. Fransa'da bir duşa girmiştim.

Hayır, Fransa'da olanlar annemle babamdı. Ben değildim. Ben şimdiye dek sadece Penzance'da duş almıştım.

Pembe pijamamı giydim ve bir havluyla ıslak saçlarımı sardım. Odama dönüp kara baktım. Dışarısı kesinlikle karanlık değildi.

Drake'i bulmak için buradaydım. Ne olacağını görmek için telefonuma ismini yazdım ve telefonumda "Drake/Paige" olarak kaydedilmiş bir numara olduğunu keşfettim. Bu numarayla son mesajlaşmamız yıllar öncesine aitti: Ondan gelen mesajda **selam, ben paige, drake'in telefonundayım. benimkini düşürdüm. lamba ve düdük'teyiz. geliyor musun?** diyordu.

20 dakikaya oradayım, diye cevap vermiştim.

Bu mesajlaşma hoşuma gitmemişti, ben de sildim.

Bunun yerine numaraya **Merhaba, Drake. Bana adresini mesaj atabilir misin?** diye yazdım. **Veya e-posta olarak gönderebilir misin? Sana göndermek istediğim bir şey var. Flora xx**

Onu bulmak ve beni karların üstünde dururken görmesini istiyordum. Uzun bir yolda birbirimize doğru yürümemizi, yaklaşırken birbirimizi tanımamızı istiyordum. İkimizi birbirimize doğru koşarken, kendimizi birbirimizin kollarına atarken resmediyordum.

Düğmeye bastım ve mesaj doğrudan telefonuna gitti. E-postalarıma nasıl ulaşacağımı çözmem biraz zaman aldı ama sonunda bunu anlamıştım galiba. Drake bana mesaj veya e-posta attığında bunu anında alacaktım.

Hava hâlâ aydınlıktı ama kar durmuştu. Yerdeki kar parıldıyordu: Güneş çıkmış olmalıydı ama ben bunu göremiyordum. Yürüyüşe çıkabilirdim ama biraz yorgundum.

Yeniden saate baktım. Telefonum bana saatin gecenin üçü olduğunu söyledi.

Dinledim. Koridorumda hiçbir şey olmuyordu. Kimse konuşmuyordu. Kuzey Kutup Bölgesi vahşi doğa rehberleri susmuşlardı.

Gökyüzü apaydınlıktı. Drake'in, "Gece yarısı güneşini görmek için Svalbard'a tatile gitmiştik. On yaşındaydım ve o günden beri orada yaşamak istiyordum," dediğini hatırlıyordum. Buydu. Gece yarısı güneşi bu olmalıydı.

Yorgun değildim. Yorgundum. Bilmiyordum. Uyumak istemiyordum. Uyumam gerekiyordu. Saçlarım kuruyalı çok olmuştu. Yarın Drake'i bulmalıydım. Hiçbir şey işe yaramazsa uyduların olduğu yeri bulana dek herkese soracaktım, sonra da oraya gidecek ve o gelene dek bir uydunun yanına oturup bekleyecektim.

Flambards'a gitmek istiyordum.

Aptalca bir düşünceydi bu. Ben Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydim.

Muazzam bir çabayla pencereye yürüdüm. Tek yapmak istediğim burada oturmak ve insanlar uyanmaya başlayana dek beklemekti. Ama gece olmuştu ve uyumam gerekiyordu. Geceleri uyumalıydım, yoksa her şey ters giderdi ve Drake'i bulamayacak kadar yorgun düşerdim.

Uzanıp panjurları kapatan ipi çektim. Işık hâlâ köşelerden sızıyordu ama oda yeterince karanlıktı. Yatağıma uzandım ve gözlerim kapandı.

ONUNCU BÖLÜM

İnsanlar bağrışıyorlardı. Evimize nasıl girdiklerini bilmiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Annem ve babam onları uzaklaştıracaktı. Burada kalacak ve sessizliğin çökmesini bekleyecektim.

Bir şeyler sürtündü. Ayaklar yere vurdu. Kapılar çarptı. Eşyalar sürüklenip hareket etti ve tüm bunların ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Gözlerimi açtım. Sırt üstü yatıyordum, tuhaf bir tavana bakıyordum. Çok, çok uzun bir süre sakin kalmaya çalıştım. On yedi yaşındaydım ve bir kumsalda bir erkeği öpmüştüm.

Günışığı, bir panjurun kenarından sızıyordu. Hava aydınlıktı. Dar bir tekli yatakta yatıyordum, benim olduğunu bildiğim pembe bir pijama giymiştim. Bana aşina gelen tek şey bu pijamaydı. Tuhaf, yeni bir dünyaya uyanmıştım.

Defterime uzandım.

Sonra da ayağa kalktım. Burası Svalbard'dı. Korkutucuydu ama bunun bir önemi yoktu çünkü bugün Drake'e sürpriz yapacaktım. Annem ile babam ortadan kaybolduğumu fark edeceğinden onu hemen bulmam gerekiyordu. Buraya tek başıma gelmiştim ve şimdi buradaydım, açlıktan ölüyordum. Notlarıma göre kahvaltı bu saatlerde veriliyor olmalıydı.

Telefonum saatin sekiz buçuk olduğunu söylüyordu, kahvaltı yapmak için uygun bir zaman gibi görünüyordu. Kahvaltı yapacak, sonra da erkek arkadaşımı bulacaktım. Bunun ardından her şeyi hatırlamaya başlayacaktım.

Kalkıp panjuru açtım. Dışarıda hava soğuktan parıldıyordu çünkü Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydim –gerçek Kuzey Kutbu'nda– ve yan baktığımda koyu mavi gökyüzünü görebiliyordum. Her şey pırıl pırıl ve temizdi, enerji doluydum, içimden dans edip şarkı söylemek geliyordu.

Kot pantolon, tişört, kazak ve kalın çoraplar giydim. Diğer binaya gitmek üzere yolun karşısına geçmek için o koskocaman paltoyu giyme zahmetine girmeyecektim. Bu paltoyu hayatımın aşkını bulacağım ana saklayacaktım.

Drake bu paltoya bayılacaktı. Bunu görmesi için sabırsızlanıyordum. Kumsalda onunla öpüşürken bu paltoyu giymiyordum. Beyaz bir elbisem ve sarı ayakkabılarım vardı.

Telefonumda, ona bir mesaj gönderdiğimi görebiliyordum. Bana cevap vermediğini de. Henüz değil. Anneme dikkatle mesaj yazarak şunları söyledim: **Penzance'da her şey yolunda! Flora ve Paige'den sevgiler xx.** Sanırım doğrusunu yapmıştım.

Birkaç erkek kapılarını kilitliyor ve birbirlerine bağırıyordu, biri kapımın önünden geçip giderken bana, "Günaydın," dedi ve basamakları ikişer ikişer çıkarken, "Beni bekleyin!" diye bağırdı.

Diğer binada kahvaltı saatinin patırtısı yankılanıyordu. Bir tabela bana bunu yapmamı söylediği için spor ayakkabılarımı çıkardım. Pencereden, büyük odanın ucundaki kahvaltı yapılan yere baktım; samimi, özgüvenli insanlar samimi, özgüvenli bir tavırla yemek yiyorlardı. Onlara katılmak için

çoraplı ayaklarımla içeri girerken, uyum sağlayabilmek için yüzüme samimi, özgüvenli bir ifade oturtmaya çalıştım.

Normal hissedebilmek için insanlarla oturmak istiyordum. Ama başka kimse yalnız değildi ve kimse başını kaldırıp bana bakmadı, ben de çantamı boş bir masaya koyup yiyecek bir şeyler almaya gittim.

Tuhaf bir kahvaltıydı ama yine de tabağımdaki her şeyi bir daha yiyebileceğimi düşünüyordum. Esmer ekmek, balık ve peynir dilimleri vardı. Birkaç sebze ve ismi "Kvikk Lunsj" olan kırmızı, sarı ve yeşil çizgili bir ambalaja sarılı bir şey vardı. Ne olduğunu bilmek istediğim için aldım. Arkasında ponponlu bir bere giymiş, yapılı bir adamın resmi vardı, güzel bir şey olmalıydı.

Gördüğüm her düğmeye basarak, kahve olduğunu sandığım bir şeyi bardağıma boşaltmayı ve etrafa sadece birkaç damla dökmeyi başardım. Bir bardağa meyve suyu doldurdum, mısır gevreği olduğunu görünce biraz aldım, üstüne süt, yoğurt ve konserve meyve koydum. İçinde süt olması gerekiyormuş gibi görünen ama içinden akışkan, tuhaf bir yoğurt çıkan kutunun içinde neyin olduğunu, sütün hangisi olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama en sonunda başardım. Uzun zamandır bir şeyler yememişim gibi hissediyordum, o yüzden önümde bedava yemek varken oracıkta karnımı doyurmaya kararlıydım.

Kimse bana bakmıyordu nasılsa. Oturdum ve kahveden bir yudum alarak kahvaltıma başladım. Telefonuma baktım. Mesaj yoktu. E-postalarımı açtım. Her zerrem Drake için yalvarıyordu.

Mısır gevreğimi bitirmek üzereyken karşımda birinin durduğunu fark ettim.

Başıyla iskemleye işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu. Memnun bir tavırla başımı yukarı aşağı salladım, eşyalarını iskemleye koydu ve kahvaltı almaya gitti. Buraya yabancı olmadığı açıktı: onun bir tabak alıp saniyeler içinde koyu ekmek, tütsülenmiş balık, salatalık, kahve ve portakal suyu doldurmasını izledim.

Kıvırcık saçları, minik yuvarlak camlı gözlükleri vardı ve dışarıya uygun giyinmişti. Benim dışımda herkes dışarısı için giyinmişti. Annesinin aldığı kötü kot pantolon giyen tek kişi bendim.

Kız İngilizce, "Merhaba," dedi. "İsmim Agi."

"Ben Flora," dedim ona. Bir haşlanmış yumurtayı alıp dilimledi ve balığının üstüne yaydı.

"İngiltere'den mi?" diye sordu. "Avustralya, belki?"

"İngiltere. Sen Norveçli misin?"

"Hayır, hayır. Ben Finlandiyalıyım. Yaklaştın ama tutturamadın." Bana baktı. "Doğru dedim, değil mi? Böyle deniyordu?"

"Ee," dedim. Anlamıyordum. "Belki. Evet."

"Güzel. Ee, Spitsbergen'de yalnız mısın? Neden? Ben de öyleyim ve çok kalabalık değiliz. Ve sen çok gençsin."

"Birini ziyaret etmeye geldim." Elime baktım. *Ben Svalbard'dayım.* Bu bir rüya gibi geliyordu ama gerçekten buradaydım.

"Ah, tam anlamıyla yalnız sayılmazsın yani. Ah."

"Eh, öyleyim," dedim.

Agi öyle üzgün görünüyordu ki onu neşelendirmek istedim.

"Geldiğimi ona söylemedim. Bu sabah çıkıp onu bulacağım. Onu bugün bulmalıyım."

Gözleri abartılı bir şaşkınlıkla kocaman oldu. "Tüm bu yolu sürpriz yapmak için mi geldin? Ve bu çocuğu nerede bulacağını bilmiyor musun?"

Agi'nin güzel, pürüzsüz bir teni olduğunu fark ettim. Paige'inki gibiydi. Paige'le okulun ilk gününde, dört yaşındayken tanışmıştık. Paige artık arkadaşım değildi: Bunu defterimden okumuştum ve aklımdan çıkmıyordu. Paige arkadaşım değildi. Jacob çok hastaydı. Annem ve babam Penzance'da olduğumu sanıyorlardı. Drake benim erkek arkadaşımdı. Onu hemen şimdi bulmalıydım. Hatırlamaya çalışacağım çok şey vardı.

"Bu doğru," dedim. "Her neyse, ya sen?"

Normal davranmaya çalışıyor ve sanırım bunu başarıyordum. Çok heyecan verici bir şeydi bu.

"Ah, ben tek başıma seyahat etmeye bayılırım. Bir blog yazıyorum ama ana dilimde yazılı olduğu için pek fazla okuru yok. Bu yüzden İngilizcemi ilerletmek istiyorum, böylece dünya dilinde yazabilir ve bir sürü uluslararası takipçi edinebilirim."

Bir blogun ne olduğundan emin değildim.

"Seyahat hakkında mı yazıyorsun?" diye sordum dikkatle.

"Evet! Bir seyahat blog'u! O yüzden buradayım. Yalnız başıma seyahat eder ve maceralarımı yazarım. İsmini "Yoldaki bir kızın maceraları" koydum. Belki İngilizce olarak başka bir başlık bulmam gerekebilir. Bugün bir minibüsle tura çıkacağım çünkü Longyearbyen'de ulaşılabilen her şeyi görmek istiyorum. Başka bir yere gidemem çünkü arabayla gidilebilecek bir yer yok. O yüzden Küresel Tohum Deposu'nu, küçük kiliseyi ve eski madenleri göreceğim. Tekmili birden."

Sorgular bir tavırla bana baktı ve başımı yukarı aşağı salladım. Kullandığı sözcüklerin işe yarayıp yaramadığını söyleyebilecek en yetkili ağız ben değildim.

"Eh," dedim. "Kulağa hoş geliyor. Seninle gelirdim ama bugün gidip Drake'i bulacağım. Bugün olmalı. Kumsalda onunla öpüştüm. Ona sırılsıklam âşık oldum. Hayatımın geri kalanında tek istediğim onunla beraber olmak. O yüzden onu bulacağım ve belki eve geri dönmeyeceğim. Belki onunla sonsuza dek burada kalacağım."

Durup nefes aldım. Mantıklı bir söz değildi bu. Normal değildi. Hiçbirini söylememiş olmayı umdum.

Agi kahvaltısını yaparken beni izliyordu. Uzun uzun yüzüme baktı. Ellerime, FLORA cesur ol'a, Ben Svalbard'dayım'a, diğer sözcüklere ve rakamlara baktı. Ağız dolusu ekmek ve balık çiğnedi. Elimin üstündeki ismime baktım ve kendimi bir aptal gibi hissettim.

En sonunda lokmasını yutarak, "Vay canına," dedi. "İlginç bir kızsın. Bu çocuktan hoşlanıyorsun demek."

"Onu seviyorum."

"Ne yapacaksın peki?"

"Sanırım," dedim ona, "kente inip insanlara onu soracağım. Nerede yaşadığını öğreneceğim."

"İsmi?"

"Drake. Drake Andreasson. On dokuz yaşında."

"Drake Andreasson. Genç Drake Andreasson. Ben de soracağım. Minibüs gezisinde onu soracağım. Okulu nerede?"

Omuz silktim. "Burada."

"Onu bulmazsan bu gece seninle burada görüşürüz belki."

"Onu bulmalıyım. Onu bugün bulmam gerek."

"Umarım onu bulursun. Romantik bir hikâye bu. Onu bugün bulman gerek ve o yüzden onu bugün *bulacaksın*."

"Evet."

"Seni gördüğüne sevinecek."

Telefonumu alıp bir kez daha baktım. Bir Wi-Fi kanalına bağlıydım ama gelen e-posta yoktu. Birkaç sıkıcı e-posta telefonuma kendi kendine inmişti, ama aradığım şey yoktu.

Agi kahvesini bitirdi ve tepsisini alarak ayağa kalktı.

"Günün muhteşem geçsin, Flora," dedi.

"Teşekkürler," dedim. "Senin de."

"Sonra görüşürüz?"

Buna verilecek bir cevap olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu hatırlamadığım için kafa sallamakla yetindim.

Misafirhane kentin ucundaydı. Korkmuş ve şaşkın hissetmem gerektiğini bilsem de öyle hissetmiyordum. Drake'i görmek üzereydim. O benim hatırlamamı sağlıyordu.

Agi'nin ismini elime yazdım, defterime de *Buradaysam bu akşam otelde Agi'yi ara* diye yazdım. Otele dönmeyeceğimden emin olsam da arkadaşa benzer bir şeyim olduğunu hatırlamak güzel olurdu.

Büyük paltoyu ve spor ayakkabılarımı giydim ve tüm paramı yanıma aldım çünkü Drake'i bulmakla kalmayıp buradaki herkesin giydiği türden bir çift çizme de alacaktım. Sonuçta burada kalabilirdim. Drake bana beni sevdiğini söylemiş ve buraya gelmemi istemişti. Muhtemelen burada, onunla yaşamalıydım. Bir sürü hatıram olacaktı, normal biri gibi olacaktım ve yeni hayatım bugün başlayacaktı.

Oda anahtarım yanımdaydı ve elime yazdığım "anahtar" kelimesi bana anahtarımı sürekli kontrol etmemi hatırlatıyordu. Küçük çantam yanımdaydı hep çünkü içinde defterim vardı.

• • •

Gökyüzü masmaviydi, tek bir bulut yoktu. Bu kentin ismi olan Longyearbyen bir vadiye kurulmuştu, iki yanında dağlar uzanıyordu, önünde de arkasına dağları almış bir göl vardı. Dağlar her yerdeydi. Karlıydılar ama bu kar yoğun değildi, manzara karın altından başlarını uzatan kara taşlarla doluydu.

"Müthiş olacak," dedi. "Soğuk. Önceden bir kez gitmiştim. Gece yarısı güneşini görmek için Svalbard'a tatile gitmiştik. On yaşındaydım ve o zamandan beri orada yaşamak istiyordum. Muhteşem olacak."

Gerçekten de muhteşemdi. Muazzamdı, nefes kesiciydi. Hava soğuk ve açıktı. Burada nefes almakla, evde nefes almanın verdiği his farklıydı. Hava ciğerlerimi cilalıyordu sanki. Attığım her adımda başım dönüyordu. Bu bendim, Flora Banks, Kuzey Kutup Bölgesi'nde bir yolda yürüyordum. Attığım her adım bir zaferdi. Haritaya bakmış ve gideceğim yolu çözmüştüm. Drake'in olması gereken yere gidecek ve onu bulacaktım ve bunu bu sabah yapmam gerekiyordu çünkü kimse burada olduğumu bilmiyordu ve yakında beni aramaya başlayacaklardı.

Bu kulağa o kadar garip geliyordu ki korkutucu bile değildi. Farklı bir evrende olabilirdim. Kafamın içindeki diğer her şeyden öyle farklıydı ki tüm endişem ile korkumu bir kenara itmiştim. Jacob'ın hasta olduğunu biliyordum, ama Kuzey Kutup Bölgesi'nde olduğum için elimden gelen bir şey yoktu. Şu anda Drake'i bulmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adımlarım gittikçe hızlandı, kürklü paltomun içinde şimdiden fazlasıyla ısınmıştım. Beni erkek arkadaşıma götü-

ren bacaklarımdaki kasları hissetmeye bayılıyordum. Dışarının soğuğu ve içimin sıcağı buluştuğunda yüzümden geçen ürpertiye bayılıyordum. Solda bir sanat galerisi olacağını biliyordum ve vardı. İçine girmek istiyordum, bunu Drake'le yapmak istediğim şeylerden oluşan, sürekli değişen, silinen ve yeniden yapılan listeme ekledim. Onunla Spitsbergen'i görmek istiyordum. El ele tutuşarak yürümek istiyordum. Onun evine gidip yatağına girmeyi, ona sarılmayı, öpüşmeyi ve beraber olmayı istiyordum.

Burada olduğumu keşfettiğinde yüzünün ifadesini görmek için sabırsızlanıyordum.

Bir okulun, birkaç binanın, sola sapan ve üstünde küçük bir kiliseyle beraber diğer binaların olduğu bir yolun yanından geçip gittim. Drake orada bir yerde yaşayabilir diye etrafıma bakındım ama evlerden iz yoktu. Yürümeye devam ettim. Eski ama önemli görünen metal borular yolda uzanıyordu. Yoldaki bir tabelanın üstünde, şık bir şapka takmış bir adam silueti vardı, belki de arabalar için bir uyarı tabelasıydı ama burada araba yok gibi bir şeydi.

Bu arabaların buraya nasıl geldiklerini bilmiyordum. O kadın bana Longyearbyen'deki yolların hiçbir yere çıkmadığını söylemişti. Biraz evvel konuştuğum kadın. Elime baktım: Agi. Bunu bana Agi söylemişti. Bu yollar Longyearbyen'in içinde ve hemen dışında bulunan şeylere giderdi ama başka bir yere gitmezdi çünkü bu kent Kuzey Kutbu'nun vahşi doğasıyla çevriliydi. Kentin yolları bittiğinde gidilecek başka bir yer yoktu. Arabalar, benzin, aslında her şey başka bir yerlerden geliyor olmalıydı.

• • •

Kente ulaşmam yirmi dakikamı aldı. Tek bir yol varken ben bile kaybolamazdım.

Soğuk havada giyilecek şeyler satan bir dükkâna girdim. Duvarlar ve zemin ahşaptı; içerisi o kadar sıcaktı ki paltomu çıkarmak istedim ama bunu yapamadım çünkü paltoyu çıkarırsam taşımam gerekirdi ve bu sinir bozucuydu.

Tekrar telefonumu kontrol ettim. Şebekeye bağlıydım ama hiçbir şey gelmemişti. Annemi aradım ama doğrudan telesekretere aktardı ve ona olması gerektiği gibi bir mesaj bıraktım.

Pembe yanaklı bir kadın bana yaklaşarak anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Bir çift çizme aradığımı söyledim, sonra da kadının İngilizce bilip bilmediğini merak ettim. Anında bana bir şeyler göstermeye koyuldu.

Zorlanmadan İngilizce konuşmaya geçerek, "YRS," dedi. "İhtiyacın olan budur."

"YRS mi?"

"Yün, rüzgâr ve su geçirmez," dedi. "Kuzey Kutup Bölgesi'nde böyle giyinilir. Ama yazları bu kadar giyinmen gerekmez, dağlara çıkmayacaksan da bu kadar giyinmen gerekmez."

"Bunları sevdim." Kürk astarlı, bağcıklı, kahverengi bir çift çizmeyi işaret ettim. Ayaklarıma baktı, sonra da aşağı yukarı doğru numarayı bulmak için yürüyüp gitti. Oturup e-postalarımı açtım. YRS umurumda değildi. Spor ayakkabılardan daha iyi bir şey istiyordum sadece.

Bileğime ufacık bir yazıyla Drake "Sen burada olsan her şey farklı olurdu," dedi. Ve: "Buraya gelemezsin, değil mi?" diye yazmıştım.

Bu sözcükleri yüksek sesle okudum. Buraya gelebilirdim. Evet. Bunu yapabilirdim.

• • •

Ayaklarıma tam oturan çizmelerin parasını öderken, "Drake Andreasson adında bir çocuk tanıyor musunuz?" diye sordum.

Bana bir an için gözünü dikti. "Drake mi?" diye sordu.

"Kuzey Kutbu'nda çalışıyor. Bir uydu varmış."

"Uydu mu? Çalışıyor mu? UNIS'e veya Kutup Enstitüsü'ne sormayı dene. Sanırım onlar bilir."

"Teşekkürler. Çizmeyi giyebilir miyim?"

"Tabii, canım. Sana spor ayakkabıların için bir poşet vereyim."

Çizmemin bağcıklarını bağladım, spor ayakkabılarımı kadının verdiği poşete koydum ve Kutup Enstitüsü'nü aramaya gittim. Giderken bu kelimeleri telefonuma yazdım, koluma da yazabilmek için bir tükenmezkalem arandım. Bu Drake'e rastlamayı umut ederek gezinmekten daha iyiydi. Onu bu şekilde bulacaktım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir kayanın üstünde oturuyordum, etrafımda kar kümeleri vardı, altlarından siyah taşlar görünüyordu. Büyük, kürklü bir palto, kalın bir çift çizme ve kot pantolon giyiyor gibiydim ve paltomu açtığımda muhtemelen altına bir kazak giydiğimi keşfedecektim.

Kalın giysilerle bir kayanın üstünde oturmuştum, önümde uzanan, karla kaplı tepeye baktım. Etrafta kimse yoktu. Yanaklarımda esen rüzgâr soğuktu. Masmavi gökyüzünde güneş parlıyordu.

Ben denizin ve yeşilliğin olduğu, ılıman bir yerde yaşıyordum. Burası biraz farklıydı; soğuk ve açıktı. Gerçek olamazdı. Nerede olduğuma dair hiç endişelenmiyordum çünkü kafamın içinde olduğumu biliyordum. Burası büyülü bir yerdi ve uyanmak istemiyordum.

Bir kumsalda oturup Drake'le öpüşmüştüm. O gerçekti. Ama bu değildi.

Ellerime baktım. Birinde FLORA *cesur ol* yazıyordu. Benim adım Flora'ydı.

Sol elimde *Drake'i arıyorum* sözcükleri vardı. Bileğimin iç yüzünde *5827* ve *Ben Svalbard'dayım* diye yazıyordu. Koluma *Kutup Enstitüsü?* diye yazılmıştı, ayrıca *Kuzey*

Kutup Bölgesi, defter, Agi ve bir pasaportla ilgili bir şeyler yazıyordu.

Kucağımda bir defter vardı. Açıp okumaya başladım. Bana ileriye dönük amnezi hastası olduğumu, Drake'in benim sihirli geleceğim olduğunu söyledi.

Üstüne yazı yazılmış son sayfayı açtım.

Kentten AYRILMA çünkü orada kutup ayıları yaşıyor ve onlar insan yiyorlar. Kentten ayrılmak için bir silahın olması ve o silahı nasıl kullanacağını bilmen gerek, bu da şu anlama geliyor: SADECE SİLAHLI BİRİNİN YANINDA KENTTEN AYRILABİLİRİM. GÜZEL GÖRÜNSE BİLE KENTTEN DIŞARI ÇIKMA. HER ZAMAN BİNALARIN OLDUĞU BİR YERDE KAL.

Önümdeki yamacı taradım. Etrafta bina yoktu. Bana bir dağ gibi görünen bir yere çıkan, kayalık bir patika vardı. Karın öte yanında, paralel çizgilerden yapılmış ikinci bir yol vardı ama kesinlikle bir kent yoktu. Büyük, siyah bir kayanın üstünde oturdum.

Öğrendiğimi hatırlamadığım bir kuralı çiğnemiştim ve bu bir rüya olsa bile kutup ayılarının beni yemesini istemiyordum. Kutup ayıları beyazdır. Etrafımdaki kar da beyazdı. Burada yüzlercesi gizlenmiş olabilirdi, her yerde olabilirlerdi. Üstüme atlamak, beni paramparça etmek ve herkese bir parça düşecek şekilde etlerimi parçalamak üzere olabilirlerdi, kazanan işe yaramaz beynimi alıp kaçardı.

Güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Güneş gözlerimi alıyordu. Binaların olduğu yere nasıl gideceğime dair hiçbir

fikrim yoktu. Gün boyunca yürüyebilir ve ayıların olduğu bölgenin en derinlerine kadar girebilirdim. Tüm gücümle binalara yoğunlaşırsam, belki de ortaya çıkmalarını sağlayabilirdim.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki tüm vücudum ritim tutmuştu. Bacaklarım neredeyse dengemin bozulacağı ölçüde titrese bile ayağa kalktım.

Drake'i öpmüştüm ve onu bulmam gerekiyordu.

Onu bulmak yerine, ilk kuralı "kenti silahsız terk etme" olan bir yere gelmiştim ve kenti anında, silahsız terk etmiştim. Kutup ayılarını taze insan etiyle beslemek için gelmiştim. Kentin –ismi her neyse– on beş kilometre uzağında olabilirdim. Kendimi aç veya susamış hissetmiyordum, o yüzden çok uzun zamandır dışarıda olmayabilirdim. Olduğum yerde dönerek etrafı taradım, güvende olabileceğim bir yere gidebilecek en olası yolları bulmaya hazırdım.

Sonra durdum. Karlı ve sapa görünen yamaca döndüm. Yeniden diğer yola döndüm ve gülmeye başladım. Yüksek sesle, kontrolsüz bir şekilde kahkahalara boğulmuştum, duramıyordum. Bu dünyaya ayak basmış en aptal insandım ben.

Büyük, siyah bir kayanın üstünde oturmuş, durgun, soğuk bir yerdeki, içinde kutup ayılarının yaşadığı dağa bakıyordum. Ama kaya yolun kenarındaydı, yol da bir kentin içindeydi, arkamda olan biten hiçbir şeyi duymamamın tek sebebi, geçip giden arabaların olmamasıydı. Olduğum yerde döndüğüm anda, evlerin, yolların ve buranın ayıların değil, insanların yaşadığı bir yer olduğunu gösteren harika işaretlerin yanında oturduğumu fark ettim.

Kente beş adımda vardım. Düşünerek binaları yoktan var etmiştim çünkü tüm bunlar kafamın içinde olup bitiyordu.

Kutup ayılarının bölgesine girme. Bu hayatımın kurallarından biriydi artık. Durup defterime yazdım.

Bir yön seçip yolda yürüdüm. Cebimde iki taş vardı, yürürken ikisini de elimde tuttum. Özel taşlardı onlar. Biri benimdi, diğeriyse Drake'in olmak üzereydi. Kumsalda, gelgit ağır ağır yükselirken öpüşmüştük. Onu bulacaktım ve bir kez daha, karların içinde öpüşecektik. Tekrar tekrar öpüşecektik ve her bir öpücüğü hatırlayacaktım.

Yanından geçtiğim insanların tümü benim gibi kocaman kürklü paltolar yerine naylon ceketler giyiyordu. Kırmızı yanakları vardı ve gülümseyip "merhaba" diyorlardı, o yüzden ben de aynısını onlara yaptım. Buranın usulü böyle olmalıydı ve burası Penzance'a çok uzaktı çünkü burası Kuzey Buz Denizi'yle çevrili Svalbard takımadalarında yer alan Spitsbergen adasındaki Longyearbyen kentiydi. Bu zor isimler listesini hatırlayınca kendimi zafer kazanmış gibi hissettim.

Annem ve babam gittiğimi bilmiyorlardı. Eve gelip benim orada olmadığımı görürlerse polisi arayacaklardı, ben de Drake'i bir daha asla göremeden eve götürülecektim.

Kutup Enstitüsü'ne giden yolu haritama bakarak ve sevimli bir adama sorarak buldum ama kilitliydi. Gidip kapıları itip çekmeye cesaret edebilene kadar bir süre durup baktım. Kapılar biraz kımıldadılar ama kesinlikle açılmayacaklardı. Hangi günde olduğumuza veya saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, o yüzden kapalı olması için doğru

zaman olabilirdi veya olmayabilirdi. Yanındaki müze açıktı ama üniversite binası kapalıydı.

Durup o kapılara baktım. Açılmalarına ihtiyacım vardı. Burası Drake'in öğrenim gördüğü yerdi ve kapısına kadar gelmiştim ama o burada değildi. Çantamda arandım ve bunu yazabilmek için defterimi çıkardım. Bir basamağa oturdum.

Bir kadın biraz uzakta durmuş, bana bakıyordu.

Ona, "Üniversite burası mı?" diye seslendim. Bir öğrenci olabilirmiş gibi görünüyordu. Kaşlarını çattı, o yüzden bir kez daha söyledim, sonra da "İngilizce konuşuyor musunuz?" diye sormak aklıma geldi.

"Denerim," dedi. Uzun, siyah saçları ve asık bir ifadesi vardı. "Burası Norsk Polarinstitutt, evet. UNIS üniversite, hemen şurada."

Kadının parmağını izledim ve aynı binanın farklı bir kısmına işaret ettiğini gördüm. Buradaki binaların hiçbiri pek güzel sayılmazdı ama onlardan hoşlanmıştım çünkü Drake'in orada bir yerde çalıştığından neredeyse emindim.

"Drake Andreasson'u tanıyor musunuz?"

Omuz silkti. "Belki. Bilmiyorum. Onu mu kaybettin?"

"Evet."

"O burada öğrenci mi? Nybyen'e gittin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sanmıyorum. Nybyen nedir?"

"Üniversite yurdu."

Bunu da yazmaya karar verdim. Çantamın içinden telefonuma gelen mesaj sesini duydum ve telefonumu çıkarana dek kadın ortadan kaybolmuştu.

Güneş yüzümde parlıyordu. Birkaç insan yanımdan geçip gitti. Ufukta bir dağ çizgisi vardı. Güneş gökte yükselmişti

ve tepelerin zirvesinde birkaç bulut toplansa da gökyüzü çoğunlukla masmaviydi.

Burası gerçek bir yer değildi. Gerçek bir yer olamazdı. İnsanlar normal görünmüyorlardı. Düşündüğüm hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi ve Drake burada değildi. Drake'in nasıl göründüğünü biliyordum ve bu insanların hiçbiri o değildi.

Mesajlarıma bakmadan önce telefonumda onun fotoğrafına baktım.

"Anne" sözcüğünü görünce sevindim ama mesajı kafamı karıştırmıştı.

> Canım, diye yazmıştı. Umarım Paige ve sen iyisinizdir. Gönderdiğin mesaj için teşekkürler. Biz hâlâ buradayız. Sen iyi misin? Lütfen bana mesaj yazmaya devam et. Jacob'ın durumu kötü. Belki de sen Paris'e gelebilirsin? Paige seni getirir miydi? Bir plan yapmak için seni sonra ararım. Annen ve baban xxxxxxx

Paris. Jacob. Defterimi karıştırdım. Jacob Banks benim ağabeyimdi, Paris'te hastaydı. Annem ve babam onun yanındaydılar ve ben Paige'le beraber Penzance'daymışım gibi yapıyordum.

Ben Penzance'da yaşıyordum. Her zaman Penzance'da yaşayacaktım, ama bugün Penzance'da değildim. Bugün Kuzey Kutup Bölgesi'ndeydim ve buraya kendi başıma gelmiştim.

Jacob'ı hatırlayışım onu doğrudan telefonuma çağırmış olmalıydı, çünkü e-postalarıma bakarken "Jacob Banks" kelimeleri fırlayıp suratıma yumruğu indirdi.

Bana bir şekilde bir e-posta göndermişti.

Sevgili Flora,

Jacques'ımın bana getirdiği kart için teşekkürler. Neyse ki annem ve babam görmediler, bir dahakine zarfa koy lütfen! Benim küçük kız kardeşim. Kendini öyle resmi bir şekilde tanıttın ki birbirimizi tanıdığımızı hiç bilmiyormuş gibi her seferinde gülüyorum. Sen iyi misin? Annemle Steve'in eve dönmeyişi konusunda çok endişelenmiş gibiydin; bu benim suçum. Özür dilerim. Gitmeye çalışırlarken bir acil durum çağrısıyla götürüldüm. Endişelenme. Onlar iyiler. Sen arkadaşınla beraber Penzance'da mısın? Yoksa değil misin? Her şey planlandığı gibi mi gidiyor yoksa bir macera yaşamak için evden mi kaçtın? Eğer bu macerada gelip beni görmeyeceksen çok güceneceğim. Lütfen cevap yaz. Bu can sıkıcı hastalık boyunca beni eğlendirmen için sana ihtiyacım var. Kendine iyi bak. Elinden geldiği kadar hızlı cevap yaz. Aklındaki her şeyi sor, tıpkı her zaman yaptığın gibi.

Ağabeyin, Jacob xx

Tekrar tekrar okudum. Akla mantığa sığmıyordu.

Her zaman mantıksız gelen bir şeyler vardır.

Kendini öyle resmi bir şekilde tanıttım ki birbirimizi tanıdığımızı hiç bilmiyormuş gibi

Bir macera yaşamak için evden mi kaçtın?

Etrafıma baktım, onun oracıkta durup bana gülmesini bekledim. Küçükken birbirimizi tanıyorduk. Ama artık birbirimizi tanımıyorduk.

Havanın pırıl pırıl parladığı, ufukta sivri dağ tepelerinin olduğu, karla kaplı bir arazide olduğum gerçeği beni sadece bir an için şaşırttı. Jacob'ın dediği gibi, bir maceraya çıkmıştım. Bunu nereden bildiğini bilmiyordum. Bunu daha

önce yapmış olamazdım. Penzance'dan hiç ayrılmamıştım. Oturacak sıcak bir yer bulmaya ve ağabeyime mantıklı bir cevap yazmaya çalışmaya karar verdim. Jacob'ı seviyordum. Ayak tırnaklarını boyamama izin vermişti. Bana sorular sormamı söylemişti, ben de soracaktım. Kafamda birçok soru vardı.

Yürürken ceplerimdeki taşları hissettim. Birbirlerine çarptılar. Yanından geçtiğim her yüzü taradım ama hiçbiri Drake'e ait değildi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Odada bej bir halı vardı ve üstünde oturuyor, bakıyor ve parmaklarımla çekiştiriyordum. Pişen yemek kokuları alıyordum ama hoşuma gitmemişti ve aç değildim. Halının üstünde, sanki sim dökülmüş gibi parıldayan küçük şeyler vardı. O kırıntıları toplamaya çalışmak için eğildim ama başaramadım. Buna sinirlenerek ağladım.

Hüngür hüngür ağladım. Tüm vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Halıdan sim toplamaya çalışarak ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bunu neden istediğimi bilmiyordum.

Biri odaya girdi, yerde duran bana baktı, güldü ve havada savrulmaya başladım.

Bir insan beni tutuyordu. Yüzüne baktım ve bunun ağabeyim Jacob olduğunu anladım.

Bana, "Ne oldu, şapşal?" diye sordu, ben de halıya işaret ederek "parlıyor" demeye çalıştım ama sonra bunun başıma gelen hayret verici bir şey değil, bir anı olduğunu fark ettim.

Kendi hatıralarımdan birinin içinde uyanmıştım. Kokuları koklayabiliyor, sesleri duyabiliyordum. Jacob'ın saçlarına dokunabiliyor ve dokusunu hissedebiliyordum. Gerçekten

buradaydım. Ama burada olmadığımı biliyordum. Kafamın içine gömülmüş bir şeyin içindeydim. Kendi beynimin içine balıklama dalmıştım.

Minicik, karanlık bir boşlukta hapsolmuştum. Hareket edemiyordum. Kulaklarım çınlıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve bu anıyı gitmeye zorlamaya çalıştım. İstemiyordum.

Kendimi şimdiki zamana dönmeye zorlarken kalbim çarpıyordu. On yedi yaşındaydım ve sımsıcak bir kafede, bir masada oturuyordum, önümde bir adam vardı ve bana bir şey söylememi beklercesine bakıyordu.

Flambards'a gitmek istiyordum. Doğru düşünce değildi bu. Bir kenara ittim.

Buradaki diğer insanların sağlıklı ciltleri ve küçük, tombul çocukları vardı, tümü birden yüksek sesle konuşup gülüyorlardı. Onlardan uzaklaşıp sadece adama odaklandım.

"Kahve?" diye şansımı denedim, söylememi beklediği şey buymuş gibi geliyordu. "Sütlü? Lütfen?"

"Tabii," dedi. Yüzünün yanında boz bir leke vardı, saçları havaya, sakalı yere dikilmişti. "Başka bir şey var mı?"

Aç olup olmadığımı düşündüm.

"Hayır," dedim. "Hayır, teşekkürler." Elime baktım. FLORA cesur ol. Ben Svalbard'dayım. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Ben Svalbard'da mıyım?" Drake Svalbard'daydı. On yaşındayken gece yarısı güneşini görmek için gitmişti, şimdi on dokuz yaşındaydı ve geri dönme şansını yakalamıştı.

Adam güldü. "Evet, öylesin! Burası Svalbard. Sen Svalbard'dasın."

"Arkadaşımı tanıyor musunuz?"

Telefonumu çıkarıp ona Drake'in bir fotoğrafını gösterdim. Bir iskemlede ayakta duran adam gözlüklüydü, kaküllleri hafifçe yüzüne dökülüyordu. Mavi bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Bu fotoğrafı nerede veya ne zaman çektiğimi bilmiyordum ama onun Drake olduğunu biliyordum çünkü bir kumsalda onunla öpüşmüştüm ve onu hatırlıyordum.

Adam fotoğrafa baktı.

"Evet. Sanırım onu gördüm," dedi. "Sen iyi misin? Bunu bana biraz evvel gösterdin. Ama evet, dediğim gibi, onun buraya geldiğinden eminim. Onu bir daha görürsem, genç bir hanımefendinin onu aradığını söyleyeceğim."

"Onu gördünüz mü?"

"Evet." Heyecanım onu şaşırtmıştı.

"Teşekkürler. Ah, teşekkürler! Ona Flora'nın burada olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Flora. Evet, tabii."

Kaşlarımı çattım. "Aslında, ona benim geldiğimi söylemeyin. Birinin onu aradığını söyleyin sadece. Sürpriz olmasını istiyorum."

Telefonuma bakıp diğer fotoğrafa geçtim. Yeniden Drake'i göstereceğini sanıyordum ama bir kedinin afişiydi bu. Kayıp bir kedinin. Herkes kaybolmuştu.

"Bu kediyi gördünüz mü?" diye sordum ve ona bu fotoğrafı da gösterdim.

Güldü.

"Hayır. Kediyi görmedim. Burada pek kedi yoktur."

Drake buradaydı. O adam onu tanımıştı, kafamdan uydurmamıştım. Doğru kişi olan Drake'i bulmak için buraya, doğru yere gelmiştim. Tüm bu yolu gelmiştim ve Drake'in yüzüne aşina olan birini bulmuştum. Bu çok yaklaştığım

anlamına geliyordu. Bu, polis beni almaya gelmeden onu bulacağım demekti. Sakallı adamın söylediği her kelimeyi hemen kâğıda geçirmeliydim. Çantamı açıp defterimi buldum, en güzel el yazımla sayfaları doldurdum, kendime şu anda beynimin içinde olan her şeyi anlattım. İçeceğimin geldiğini fark etmedim ama bir noktada defterden başımı kaldırıp baktım ve yanımda sütlü kahveyle dolu, geniş bir fincanın durduğunu gördüm ve içmeye başladım. Sıcaktı ve dünyanın en güzel kahvesiydi.

Bu kafede uzun bir süredir oturuyor olmalıydım.

Telefonumda Jacob'ın gönderdiği tuhaf bir e-posta bulup okudum. Bir cevap yazmam gerekiyordu. Annemden, benden Paige'le birlikte Paris'e gelmemi istediği bir mesaj geldiğini gördüm. Jacob'la birbirimizi görebilelim diye olmalıydı bu. Onu seviyordum. Gelip beni halıdan kaldırdığında vücudumun her zerresi sevgiyle dolup taşıyordu. Ben küçük bir kızken o en çok görmek istediğim kişiydi. Ben normalken o benim dünyamdı.

Yeniden dünyamın bir parçası olmasını istiyordum.

Şu anda kafamın içinde olan her şeyi anlatan bir e-posta yazdım. Sözümü sakınmadım. Ona Drake'le bir kumsalda öpüştüğümüzü ve bunu hatırladığımı söyledim. Dalgalar çakıllara vururken ve ay ışığı suda parıldarken birbirimize söylediğimiz her kelimeyi yazdım. Ona Svalbard'da olduğumu söyledim ve ona ne yapmam gerektiğini düşündüğünü sordum. Kafamın içinde nelerin olup bittiğinden emin olmadığımı söyledim. Ona küçüklüğümü ve ağladığımı, beni kaldırıp bana baktığını hatırladığımı söyledim. Neden gittiğini sordum. Bir sürü soru sordum. Çok uzun bir e-posta oldu.

Yazım hatalarıyla dolu olduğunu ve çok garip durduğunu bilmeme rağmen okumadan gönderdim.

Telefonumda annemin bir mesaj gönderdiğini gördüm, ona iyi olduğumu ve benim için endişelenmemesini söyledim. Paris'e gelmekten bahsetmedim.

Ona ikinci bir mesaj gönderdim: **Döndüğünüzde Flambards'a gidebilir miyiz?**

Başımı kaldırıp baktığımda kahvem hâlâ oradaydı ve buz kesmişti; herkes gitmiş ve sakallı, yüzünde boz bir leke olan bir adam, gitmemi isteyen bir adam edasıyla bana gülümsüyordu. Elinde bir dizi anahtar vardı.

"Hesabı ödeyeyim," dedim.

Elini salladı. "Merak etme, Flora," dedi. "Durumun ciddi gibi. Kahven bedava."

Ona teşekkür ettim ve adımı nereden bildiğini merak ettim.

Dışarıda güneş parlıyordu ve neşe doluydum. Svalbard'da yaşayan herkes normal biri olduğumu düşünüyordu.

Havanın parıldadığı, herkesin gülümsediği ışıl ışıl bir harikalar diyarında yürüyordum. Binalar güzel değildi ama vahşi doğa her yöne uzanıyordu. Büyüleyiciydi. Eskiden yaşadığım yeri ve beni orada tutan insanları terk edip, içinde özgür olduğum bu yeni, soğuk yere gelmiştim.

Bu yer kafamın içinde olabilirdi ama öyleyse bunu umursamıyordum. Burası harika bir yerdi ve Drake burada yaşıyordu.

Yolda yürüdüm, ama sonra durdum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Benim evim olan bina buradan çok uzaktaydı. Flambards'a gitmek istiyordum ama orası da çok uzaktaydı.

Kollarımı okudum, bana kafamın içinde olmayan bir şey söylemediler. Defterine uzandım.

Çantam orada değildi. Yoktu.

Çantam olmadan hiçbir şey yapamazdım. Her zaman yanımdaydı, içinde notlarım vardı. Çantamda taşırdım onları. Birbirlerinden ayrılmazlardı. Ellerimle kollarıma bakar, sonra da notlarımı bulmak için çantamı açardım. Böyle yapardım.

Kollarımda, gittiğim yere nasıl döneceğime dair hiçbir şey yoktu ve orasıyla ilgili aklıma gelebilecek her şeyi düşünmeye çalışsam da kayıp gidiyorlardı. Bir yere gidiyordum ama nedenini bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Drake için buradaydım. Önemli olan tek şey buydu. Onu bugün bulmalıydım ama kaybolmuşsam bunu yapamazdım.

Çantam yoksa param da yoktu. Telefonum yoktu. Anahtarım yoktu. Defterlerim yoktu. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve kimse bana yardım edemezdi.

Drake'le öpüşmüştüm. Tek gerçekliğim buydu. Dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Bu düşünce içimde şişerek taşacak gibi oldu. Burası soğuk bir yerdi. Arkadaşsızdım. Annemi istiyordum. Babamı istiyordum. Ağabeyimi istiyordum. Onları tüm kalbimle özlüyordum.

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Ne yaptığımı bilmiyordum.

"Drake," dedim yüksek sesle. Bu isme tutunmam gerekiyordu. Drake. Drake'i bulmalıydım. O çantamı bulacaktı. Bana bakacaktı.

İsmini hatırlamam gerekiyordu. Tükenmezkalemim yoktu ama hatırlamalıydım. Başıboş bir halde sürükleniyordum ve Drake'i unutursam her şeyi unutacaktım.

Etrafıma bakındım. Başıma gelen en kötü şeydi bu. Evrendeki tek insandım. Yolda biraz koşup durdum. Tükenmezkalemim yoktu, param yoktu.

Kolumda Drake yazıyordu ama silinecekti.

Yolun kenarında, yarısına kadar kara gömülmüş bir tükenmezkalem vardı. Alıp kolumu sıyırdım. İsmini tekrar tekrar yazarsam hatırlamamı sağlayacaktı.

Kalem yazmıyordu. Yine de kullanmalıydım, o yüzden kalemi koluma sürterek yazdım. DRAKE diye öyle derine kazıdım ki kanamaya başladı. Bu iyi bir şeydi ve ben de daha gayretle yazdım, ismini kan damlalarıyla işleyene dek tenimi deştim. Harflerin üstünden tekrar tekrar geçtim. Bunun acısı hoşuma gitmişti. Yaşadığımı hissetmiştim.

DRAKE.

Tutunabileceğim tek dal buydu. Kaybolmuştum ama Drake'in ismi vücuduma yazılıydı. Bir bıçak bulabildiğim zaman daha da derine işlerdim belki. İsminin sonsuza dek orada kalmasını istiyordum.

Yürümeye başladım. Etrafta dolanacaktım ve bir şeyler olacaktı çünkü hareket etmezsem hiçbir şeyin olacağı yoktu. Durmadan yürüdüm. Bacaklarım yorulmuştu, ama hava hâlâa aydınlıktı. Suyla dolu bir açıklığa vardım. Bir nehirden daha büyük ama denizden daha küçüktü çünkü karşı kıyıda dağları ve küçük bir evi görebiliyordum. Bir iskelede durup oraya bağlanmış teknelere baktım. Daha fazla ilerleyemeyeceğim için geri döndüm, içinde kablolar ve kovalar olan eski makinelerin yanından geçtim. Şu veya bu tanrının bana yardım edebileceğini ümit ederek küçük bir kiliseye girdim.

Yürüyecektim sadece. Drake'i gördüğümde onu tanıyacaktım.

• • •

Saatler geçmişti. Dolanıp durmuştum. Kiliseye birden fazla kez girdiğimden emindim. Orada bana gülümseyen bir kadın vardı. İsmimi misafir defterine yazmaya gittim ama ismim oraya, yazmak üzere olduğum satırın bir üstüne, bir kez de o satırın üstüne olmak üzere iki kez yazılmıştı bile. İlk satırda, "Flora Banks," diyordu. "Penzance." İkincide, "Flora Banks," diyordu. "Soğuk yerden." Bir dükkâna girmiş ama param olmadığı için çıkmıştım. Hızla nefes alıp ilerlemeye devam etmiştim. Durmadan yürümüştüm. Dükkânlar kapanmıştı.

Bir müzenin dışında birkaç basamak gördüm, ayaklarımı dinlendirmek için oturmaya karar verdim.

Bir adam, "Flora," dedi. Ona baktım. Yukarı dikilen saçları, aşağı sarkan sakalı, yüzünde kahverengi bir leke vardı. Drake değildi.

"Merhaba," dedim. Ona dikkatle baktım, yüzünü taradım. Güldü. Biraz tedirgin görünüyordu. Uygun olabilecek bir söz bulamadığım için başka bir şey söylemedim.

"Flora... sen iyi misin?"

İsmimi biliyordu. Yanıma oturup bir elini omzuma koydu. Ne yapacağımı bilmiyordum, omzuna yaslanıp ağladım. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, paltosunun üstü ıslanmaya başlamıştı. Özür dilemek istiyordum ama bunu bile yapamayacakmış gibiydim.

"Flora. Ne oldu?"

Konuşamıyordum ama konuşmak istiyordum. Derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım ve "Hiçbir şeyim..." dedim.

"Yok. Hiçbir şeyin yok, değil mi? Çantanı kafede unuttun belki?"

Başımı yukarı aşağı salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Anahtarlar bende. Dönüp bakalım mı?"

Ona baktım. "Evet. Evet, lütfen."

Yerde, bir masanın altında bir çanta vardı. Koşup çantayı aldım ve sımsıkı sarıldım.

Çantanın içinde bir defter vardı, dışında "FLORA'NIN HİKÂYESİ. KAFANIN KARIŞTIĞINI HİSSETTİĞİNDE BUNU OKU." yazıyordu. Elime baktım. FLORA *cesur ol* diyordu.

Defteri açıp okumaya başladım. On bir yaşındayken bir ameliyat geçirmiştim ve amnezi hastasıydım. Beni iyileştirmeyi bildiği için Drake'i bulmaya Svalbard'a gelmiştim. Ağabeyim Jacob çok hastaydı. Annem ve babam Paris'teydiler. Paige arkadaşım değildi.

Adama, "Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim. Beni kurtardınız. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Yine tedirgin görünüyordu. Çok tuhaf davranıyor olmalıydım ama bunu umursamıyordum. "Bir şey değil. Birkaç arkadaşımla bira içmeye gideceğim. Önce seni oteline bırakayım."

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim. Gerçekten. Teşekkürler. Gitmem gerek. Gitmeliyim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haritayı takip ettim ve beni bir okulun, bir sanat galerisinin ve bir sürü binanın yanından geçiren düz bir yolda ilerledim. Sağımda küçük, ahşap bir kilise vardı. Dağlar her yandaydı. Bulutlar gökte hızla ilerliyordu.

Tam olarak nerede olduğumu (Longyearbyen), neden burada olduğumu (Drake) ve nereye gittiğimi (Arktika Misafirhanesi) biliyordum. Doğru yönde yürüyordum. Derin derin nefes alarak bu muazzam rahatlama hissinin her anının tadını çıkarıyordum.

Arkamda biri yürüyordu. Çantamı bulmama yardım eden adamdı. Dönüp baktığımda el salladı. Bana yetişmeyince yürümeye devam ettim.

Yürürken karanlık bir çizginin ufukta ilerlediğini fark ettim. Çizgi gerisinde griliği getirdi ve bana ulaştığında, beni geçtiğinde bu dünya, içinde sıradan bir insan olduğum bu yer dönüşüm geçirdi.

Işık kayboldu. Hiçbir şey parıldamıyordu. Büyülü diyar gri, renksiz bir yere dönüştü, bulut başımın üstünde bir tavan gibiydi. Gökyüzü griydi. Kar ışıldamıyordu. Her bir şey griye çalıyordu. İzlerken bulut başımın üstünde iyice alçaldı, yağmurun geleceğini hissettim. Atmosferdeki ani

değişim, bir şeylerin ıslanmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Ama bir şey yanağıma düştüğünde bu yağmur değildi elbette. Kar yağıyordu.

Drake karlı bir yerde yaşıyordu. Ben buradaydım. Tıpkı onun gibi, karlı yerin içindeydim.

Arkamda gökyüzü uzaklara doğru mavi bir renk almıştı. Orada hava güneşli ve parlaktı. Burada kar gittikçe şiddetleniyor, yolu kaplıyordu, baktığım her şey beyaza dönüşüyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama bunun önemi yoktu. Burada, bu anda mutluydum. Karların içinde duran, etrafımda dans eden beyaz tanelerin büyüsüne kapılmış bir kızdım ben. Güzel bir yerdim ve muhteşem bir şey oluyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Anın içindeydim. Bunu yapabildiğim zamanlarda anı yaşamak, hayatımın kurallarından biri olmalıydı. Bunu hatırlamak için hafızaya gerek yoktu.

Bir şeyleri unuttuğumu unutmuştum. Kar taneleri gittikçe ufalırken, bulutlar farklı bir büyülü diyarda kar yağdırmak için uçup gitmeye başlarken, kendimi gece boyunca uyumuş gibi hissediyordum. Enerji doluydum, her şeye hazırdım.

Otel haritanın söylediği yerdeydi. Bir anahtarım ve bana beş numaralı odaya gitmemi söyleyen bir not kâğıdım, bir de beş numaralı odanın hangi binada olduğunu söyleyen bir haritam vardı (beş numaralı binada olduğunu görmek beni memnun etmişti).

Bina oluklu metalden yapılmıştı ve duvarına bisikletlerle kayaklar yaslanmıştı, kapısına çıkan beton basamaklar vardı. Basamakları çıkmak için dönerken, sakallı bir adamın buraya kadar peşimden geldiğini fark ettim. Ona el salladım, bana

selam verdi ve dönüp gitti. Kapıdan içeri adım atar atmaz, çorap ve yemek kokuları burnuma çarptı. İçerisi sıcaktı ve kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz paltomu çıkardım. Bir tabela ayakkabılarımı da çıkarmamı söylüyordu, ben de öyle yaptım; en alt basamakta oturup burası için mükemmel olan, ayaklarımın üstünde sihirle var edilmiş gibi duran bu çizmelerin bağcıklarını çözdüm. Eski spor ayakkabılarım nasıl olduysa çantamın içindeydiler. Sırt çantamın içindeki bir poşetin içinde duruyorlardı.

Mutfak düzenliydi, üstünde insanlara belirli şeyleri kullanmamalarını ve birbirlerinden süt çalmamalarını söyleyen tabelaların olduğu dolaplar vardı. Bu aklıma bir fikir getirdi, su ısıtıcıyı koydum, bir çay bardağı buldum, bir çay poşeti kutusundan çay aldım ve buzdolabındaki en iyi görünen sütü buldum. Kimsenin birazcık süt almama aldırış etmeyeceğinden emindim.

Evimin mutfağında buradakine nazaran hem daha çok hem de daha az şey vardı. Gözlerimi sımsıkı kapayarak düşünmeye çalıştım. Daha çok şey vardı çünkü bir çaydanlık vardı. Daha az sayıda çay poşeti kutusu vardı; sadece bir tane. Hem daha çok hem de daha az. Evdeki mutfakta duran kadın benim annem, adam da benim babamdı. Ben Flora'ydım ve on yaşında değildim. On yedi yaşındaydım. Bunu biliyordum çünkü bir kumsalda bir erkekle öpüştüğümü hatırlayabiliyordum.

Mutfağımızda herkesin en sevdiği bir çay bardağı vardı. Benimki pembe beyazdı. Annemin bardağının üstünde, "DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ!" yazıyordu. Babamınkinde de bir adam vardı.

Halimden memnundum, aldığım beyaz çay bardağını pembe desenli bir başkasıyla değiştirdim. Çay yaptım ve konuşacak insanlar bulmak için etrafıma bakındım.

Flambards'a gitmek istiyordum. Bu düşünce tuhaf bir biçimde aklıma yer etti. Flambards buradan çok uzaktaydı. Anneme bir mesaj attım. **Flambards'a gidebilir miyiz?**

Burada kimse yoktu. Herkesin ne yaptığını merak ettim: karlı şeyler yapıyorlardı herhalde. Soğuk şeyler. İnsanların bu gibi yerlerde yaptıkları şeyler.

Herhangi birini görsem, ona telefonumdaki fotoğrafı gösterir ve Drake'i görüp görmediklerini sorardım. Onu bulmaya gelmiştim çünkü kumsalda onunla öpüşmüştüm.

Bu yer kafamın içinde olsa bile ben buradaydım, tek başıma ve hayattaydım. Bu gerçekti.

Anahtarım beş numaralı odayı açtı, kapıyı arkamdan kilitleyip yatağa oturdum. Başım dönüyordu. Ellerimi önümde uzattım, parmaklarımı esnettim ve kelimeleri okudum. FLORA *cesur ol*. Cesur oluyordum. Elimin verdiği talimatı izlemiştim. Kolum sızlıyordu, kollarımı sıyırdığımda bunun sebebinin küt bir bıçağa benzer bir şeyle tenime Drake'in ismini kazımış olmamdı. Uzun uzun baktım. Koluma bir kelimeyi kazımam ürkütücü, heyecan verici ve korkunç geliyordu.

Her zamanki yerimden muhtemelen çok uzakta olan, tuhaf bir yerdeydim. Burası odam değildi ama içindekilere o kadar aşinaydım ki bana ait olmalıydılar. Burası benim yeni odamdı. Kendim için yaptığım yerdi, bana ait bir evdi. Bulabildiğim bütün el yazısıyla yazılmış şeyleri topladım, yatakta oturarak yeni baştan okumaya başladım.

"İlaç" ve "hap" kelimeleri gözüme çarptı. İlaç ve hap alıyor, bu sayede günlerimi geçiriyordum. Son zamanlarda bir şey aldıysam bunu yazmamıştım. Başım dönüyordu.

Yataklardan birinin üstünde büyük bir çanta vardı. Defterlerimi yatağa bırakıp çantayı açtım, içinden her şeyi çıkardım ve yanımda getirdiğim her şeyi görebilmek için yatağa dizdim. Neredeyse tamamı giysiydi. Kırmızı bir tişörtü alıp kokladım ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Hap getirmemiş olabilirdim. Bu konuda bir şeyler yapmalıydım ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Ellerim titriyordu. Kalkıp pencerenin önünde durdum, ellerimi sakinleştirmek için cama dayadım. Kar yağıyordu –kar yağdığından emindim– ama şu anda yağış yoktu. Penceremin gerisinde dik bir yamaç vardı ve camda solgun, yarı saydam, karlı taşlara vuran yansımamı görebiliyordum.

Bu berbat yansımada bile iyi görünmediğimin farkındaydım. Penceredeki kızın gözleri de, cildi de bir garipti. Yüzüme dokunmak için elimi kaldırdım. Cildim pütürlüydü, eskiden pürüzsüz olduğundan emindim. Pütürlerin uçları sarı, dipleri kırmızı şişliklerle kaplıydı. Aynadaki kız çirkindi. Annem güzel olduğumu söylerdi.

Parmak uçlarımı yüzümde gezdirdiğimde genelde bu kadar iğrenç hissetmezdim. Daha önce tenim konusunda hiç endişelenmemiştim. Tükenmezkalemimi alarak kolumun iç yüzüne dikkatle *Cildime ne oldu?* diye yazdım. Sarı bir not kâğıdına yazıp aynaya yapıştırdım. Sonra da defterime geçirdim.

Binada bir yerlerde bir kapı açıldı. İnsanların geri dönmeye başlamalarına sevinmiştim. Belki de mutfağa geri dönebilir ve insanların burada akşam yemeği için neler yaptıklarını görebilirim diye düşündüm. Acıkmıştım.

İnsanlar kapımın hemen dışında konuşmaya başladıklarında çıkıp onlara katılmaya karar verdim. Drake'in fotoğrafı yanımdaydı ve içimden söylemem gereken sözleri tekrarladım. Korkunç suratım beni utandırmıştı, o yüzden yazı masasının üstünde bulduğum malzemelerle biraz makyaj yaptım. Yüzüme fondöten sürdüm, gözlerimin üstüne siyah kalem çektim, topak topak olmuş rimelden az da olsa sürdüm ve en sonunda, daha önce sürmüş olmamın imkânsız olduğu parlak kırmızı ruju denedim. Yepyeniydi, ucu sivriydi, pastel boya misali dudaklarımı boyadım. Pek iyi bir iş çıkardığımı sanmıyordum ama parmağımın ucuyla kenarlarını düzelttim ve idare edebileceğini düşündüm.

Cildiniz kötüyse, parlak ruj sürerek insanların bakmasına engel olabilirsiniz. Bu bir kuraldır.

Kazağımı güzel, pembe bir kazakla değiştirdim, boştaki yatağın üstünde duran paltomu aldım ve koridora çıktım, geceyi insanlara Drake'i sorarak geçirmeye hazırdım. Notlarım bana ismi Agi olan bir arkadaşım olduğunu söylüyorlardı, ben de o bana gelirse onu tanıyormuş gibi yapıp yapamayacağıma bakacaktım. İsmini içimden durmaksızın tekrarladım: Agi, Agi, Agi. Anneme Penzance'da her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir mesaj yolladım.

Hava hâlâ aydınlıktı. Akşam olsa da güneş öğle vakti gibi parlıyordu. Buranın büyüsü buydu.

"Selam!" Koridordaki adamın üstünde bir pijama altı vardı ve omzuna bir havlu atmıştı.

Saat daha yediydi ama burada her şey farklı ilerliyor olmalıydı. Gün boyunca karlı dağlarda dolaşınca pijama giymek isterdiniz. Bir şeyler ters gidiyor gibiydi ama bunun sebebini bilmiyordum.

Burada bir yatak odam vardı. Bu gerçek beni heyecanlandırıyordu ve bir an için kendimi kutlamadan edemedim. Kuzey Kutup Bölgesi'nde bir yatak odam vardı. Karlı, güneşin aydınlattığı bir akşamdı ve Drake'le ben aynı yerde, Svalbard'daydık.

"Güzel görünüyorsun," dedi adam. "Planın ne?"

"Ah." Bir cevap bulmak için etrafıma bakındım. "Hiçbir şey. Yani, bilmiyorum. Özel bir şey yok ama cildim biraz iğrençmiş gibi hissettim, o yüzden biraz ruj sürsem iyi olur diye düşündüm. Sivilcelerim çok gözükmesin diye."

Başını yukarı aşağı salladı. "Geziye mi çıkıyorsun? Dün ne yaptın?"

"Dün mü?"

Beni tanımıyordu yoksa dün ne yaptığımı bana sormazdı. İnsanlar bana dün ne yaptığımı söylerlerdi, sormazlardı. Ama bana bugün ne yaptığımı sorsa, ona bir çift çizme aldığımı, Drake'i aradığımı ve ismini tenime kazıdığımı söylerdim.

"Tam olarak bilmiyorum," dedim ve bana bunun nedenini sormadı.

"Ya bugün? Kahvaltıya inecek biri için çok şık görünüyorsun."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım.

Sonra da kapadım.

Kahvaltıya indiğimi düşünüyorsa, kahvaltıya iniyor olmalıydım. Kahvaltı vakti olurdu o zaman. Akşam eğlencesi ve akşam yemeği bulmaya gitmiyordum. Kahvaltıya gidiyordum.

Bu, ben fark etmeden bir gecenin geçip gittiği anlamına geliyordu. Bu son derece tuhaf olasılıklar bütününe akıl sır erdirmeye çalıştım. Bir gün –Drake'i bulmam gereken gün– geçmişti ve Drake'i bulmamıştım.

"Karanlık oldu mu?" diye sordum.

"Hayır. Ağustos sonunda belki. Üç ay sonra."

"Üç ay."

"Gece yarısı güneşi"nin, havanın hiç kararmayacağı anlamına geleceğini fark etmemiştim.

"Panjurları kapatmalısın. Kendini zorla. Gece boyunca gün ışığını odana alırsan hiç uyuyamazsın." Merakla bana baktı. "Hiç uyudun mu?"

"Evet, biraz. Teşekkürler. Her neyse, ben sadece..."

"Tabii. Kahvaltıya daha yarım saat olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ben biraz..."

"Biliyorum. Hepimizin başına geliyor."

Bana söyleyebileceği en iyi şeydi bu. Ben yürüyüp giderken arkamdan seslendi: "Kışın buraya gelme."

Cevap vermedim çünkü kar yağıyordu ve bu kışın şimdiden geldiği anlamına geliyordu, söyledikleri tamamen mantık dışıydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Evet, sorun yok diyor." Agi bana döndü ve ben de ona elimdeki para tomarını uzattım. Minibüsü süren şoföre verdi, adam da parayı sayıp başını yukarı aşağı salladı. Minibüse onun arkasından bindim ve birlikte oturduk, Agi camın kenarına geçti.

Her zaman pencere kenarından bir koltuk almaya çalışmalısınız. Sanırım kurallarımdan biriydi bu. Pencere kenarında bir koltuk alırsanız tam olarak nerede olduğunuzu anlayabilirsiniz. Yine de minibüsün ön camından dışarıyı görebiliyordum.

Minibüste sadece biz vardık. Bir geziye çıkıyorduk çünkü Agi'nin önceden rezervasyonu vardı ve kahvaltıda beni onunla beraber gitmeye davet etmişti. Bunun bana sorulması heyecan verici olduğu için ona evet demiştim. Kahvaltıda onu tanımamıştım ama o beni tanımıştı ve bana Drake'i sormuştu. Onu tanıyor gibi davranmıştım, işe yaramış gibi görünüyordu.

Kutup ayılarını görmeye gidebilirdik. Drake kutup ayılarının yanında olabilirdi.

Güneş parlıyordu. Burası güzel bir yerdi. Agi'ye normal biri olmadığımı söylediğimi sanmıyordum, o da bana

ben gerçek bir insanmışım gibi davranıyordu. Elinin üstü yazılarla kaplı bir dostuymuşum gibi davranıyordu bana. Gün boyunca normal olmak için elimden geleni yapacaktım. Kendi kendime giriştiğim bir mücadeleydi bu. Kimsenin benim hakkımdaki gerçekleri kafasından uydurmasını istemiyordum.

Sol elime baktım. Üstüne NORMAL OL diye yazmıştım. Agi'nin de elime baktığını gördüm.

Başını yukarı aşağı sallayarak, "Bazen ben de bunu kendime hatırlatmalıyım," dedi.

Bugün Drake'i bulmalıydım. Yoksa annem ve babam yokluğumu fark edeceklerdi. Bir minibüsle yola çıkmak, onu aramak için mükemmel bir yoldu.

Minibüs gördüğü her otelin önünde durdu ve her seferinde insanlar minibüse doluştular. Agi ve ben açık ara en gençleriydik. Bazıları annemle yaşıt gibi görünüyordu, diğerleri daha yaşlıydı. Bir kadın bizimle konuşmak için koridora uzandı ama İngilizce konuşmuyordu, o yüzden o ve Agi benim önümde sohbet ettiler.

Agi bana "Bu seyahatin gerçeğe dönüşmüş bir hayal olduğunu söyledi," dedi ve gözlüklerini düzeltti.

"Benim de öyle," dedim ve kadına gülümsedim, o da bana bakıp başparmağını kaldırdı.

Tırabzanlarla çevrelenmiş metal bir yolda kayaların üstünden geçtik, kaymayı önlemek için lastikle kaplanmış zemini olan metal bir iskeleye vardık. Buraya büyük, metal bir tekne bağlanmış, beyaz metal yüzeyine siyah boyayla *Landøysund* yazılmıştı. Kelimeyi harflerine ayırarak içimden söylemeye çalıştım. *Landø*ysund. Landøysund. Landøy*sund*.

İskeleye çıkan kalabalığı takip ettim, gülümsüyor ve bunun aslında bir tekne gezisi olduğu gerçeğine duyduğum şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordum. Ayıları ve Drake'i aramak için minibüste kalacağımızı düşünmüştüm. Bu tekne muazzam, heyecan verici bir ikramiye gibiydi. Bir kumsalda Drake'le öpüşmüştüm, şimdi de sulara açılıyorduk. Bu mükemmeldi. Onu burada bulacaktım.

Yan yana dururken, "Şuna bak!" dedi Agi. Beyaz bir tırabzana yaslanıyor ve kentten uzaklara bakıyorduk. Bu yönde, öteki kıyıda uzanan taşlar ve karla bezenmiş sıradağlardan başka bir şey göremiyorduk. Bir dağ kadar yüksek değildi, o yüzden bir tepe olabilirdi ama bir dağı andırıyordu. Adacığın yanında alabildiğince uzanıyordu. Sular sağımızda daralıyor, solumuzda açılıyordu. Suyun öteki yanında görülebilen tek bir bina vardı, o da suyun kenarının biraz yukarısındaki bir kulübeden ibaretti. Birinin kıyıya bir sandal çektiğini zar zor görebiliyordum, o insan manzarayı izlemek için geri çekilir, sonra da döner, kulübeye yürür ve kapıyı açarken onu izledim.

Agi bakışlarımı takip ederek, "Ne hoş bir ev," dedi.

"Burada nasıl yaşayabilirsin?" Bunu hayal etmeye çalıştım.

"Nasıl yaşayamazsın? Sence harika olmaz mı? Sonsuza dek yaşamak için değil belki ama bir iki yıl için. Aslında orada tam bir yıl boyunca yaşardım. Kışın öyle sıcacık olurdu ki. Orada, aylar boyunca karanlıkta saklanırdın."

Titredim. "Bundan nefret ederdim."

"Evet. İnsanlar buraya kışın gelmeyin derler ama bunu duyunca daha çok gelmek istiyorum. Finlandiya'da kışlar karanlık geçer. O tıkış tıkış sıcaklığı severim."

Başımı iki yana salladım. Adam kulübeye girip kapıyı kapatmıştı.

Defterime buraya kışın gelmememi hatırlatacak bir not yazdım.

Başımızdaki adam ellerini çırparak herkesi yanına çağırana dek sessizce tırabzanlarda durduk. Grubun gerisinde kaldım ve adam güvenlik prosedürlerini anlatır ve kentten uzağa, vahşi doğanın içine gideceğimizi söylerken onu yarım kulakla dinliyordum. Drake'i kentte aramıştım ama onu vahşi doğada bulacaktım.

Adam birkaç kez, "Kutup ayısı sözü veremem," dedi. "Bölgede şu anda bir anne ve iki yavru var ve onları perşembe günü gördük ama bunun garantisi yok. Tamam mı? Ama size foklar ve kutup martıları sunuyorum. *Bu* bir söz."

Bazen İngilizceye bazen de Norveççeye kayarak durmadan konuşuyordu ve dikkatim dağıldı. Soğuktan bembeyaz kesilmiş ellerime baktım. Bugün cesur ve normal olacaktım. Normal olmak cesur olmaktı. Sessizce oturup diğer insanları dinleyecektim. Soruları cevaplamaktansa onlara sorular soracaktım. Dağlara ve suya bakacak, soğuk, temiz havayı içime çekecek ve sessiz olacaktım. Bu tekneyi, kimse bende bir gariplik olduğunu düşünmeden terk edecektim. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasına izin verecektim.

Nerede olduğum veya neden burada olduğum umurumda değildi. Bir teknedeydim, dünya dışı bir manzaraya bakıyordum, üstümde kalın bir palto vardı. Şu an için bu yeterliydi.

Motor çalışmaya başladı ve uzaklaştık. Kent silinip gitti, karşı kıyıdaki küçük kulübe gözden kayboldu. Tüm dünya yavaşladı ve durma noktasına geldi.

Üst üste dizilmiş plastik sandalyelerden birini aldım, en üst güverteye oturdum ve geçip giden manzarayı izle-

dim. İçimdeki endişelerin her biri; bulanıklaşarak belirsiz bir dehşet halini alan yüzlerce gizli korku, eriyip gitti. Bu andan başka bir şey yoktu. Hava öylesine saftı ki nefes almak canımı yakıyordu. Sular masmaviydi, gökyüzünü yansıtıyordu, yüzeyi ipek gibiydi. Tekne, suda çaprazlama ilerleyen kusursuz minik dalga çizgileri yayıyordu.

Zihnim açıktı. Derin derin nefes aldım ve yamaçlarla zirvelerin, karlı vadilerle kara kayaların yer aldığı manzaraya baktım. Evrende bundan başka bir şey yoktu.

Gülümsedim. İnsanlarla konuşmadım. Sadece nefes aldım, bakakaldım ve var oldum. Burası Kuzey Kutup Bölgesi'ydi. Ben buradaydım. Şimdiki zamandaydım. Bu benim dünyamdı.

Küçük bir kızdım, bu şekilde rahattım. Dünyanın beni sarıp sarmaladığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve okulu, doğum günü partilerini, ağabeyleri, yarın Flambards'ta geçireceğimiz heyecan dolu günü düşündüm. Jacob'ın beni gezdireceği pedalkopterlere binmek için sabırsızlanıyordum. Mutluluk hissinin içinde kendimi kaybettim. Flambards'a gitmek istiyordum.

Sular kayaları bir ayna misali yansıtıyordu. Dağ sıralarına ve tersyüz olmuş dağ sıralarına baktım. Bir teknedeydim. Bu harikaydı. Berrak sulara uzandım, altımda yansıyan yüze baktım.

On yaşındaki bir kızın yüzü değildi bu. Bir kadın bana bakıyordu. Küçük dalgalar yüzünü çarpıtıyordu. Biri omzuma dokunana dek yansımama baktım.

"Mutlu musun?" diye sordu. "Huzurlu görünüyorsun. Rahatsız mı ettim? Arpacı kumrusu gibi düşünüyordun."

Gözlerimi hipnoz edici manzaradan ayırarak önümde duran insana kaşlarımı çatarak baktım. Ben on yaşında de-

ğildim. Yıllar geçip gidiyordu. Konuşan insan bir yetişkindi ve benim arkadaşımdı. Ayak uydurmak için var gücümle çabaladım. Elimi okudum. NORMAL OL diyordu. Çabaladım ve benden bekleneni yapmaya çalıştım.

"Ne gibi?" İskemlesinin yanında duran iskemleye oturdum. Ellerim donmuştu. Ovuşturdum.

"Arpacı kumrusu? Bir deyimler kitabında okumuştum. Eski bir kitaptı."

"İnsanların böyle konuştuklarından emin değilim." Kimsenin bir arpacı kumrusu olduğunu söylediğini duymadığımdan emin gibiydim. Ben Flora'ydım. Eskiden on yaşındaydım ama artık değildim. Çok daha büyüktüm. İçimde on yaşında olduğumu kimsenin bilmemesi için bir yetişkin gibi davranmam gerekiyordu.

"Tamam. Sana garip geliyorsa bunu listemden çıkaracağım. Düşünceli göründüğünü söyleyeceğim."

"Ah," dedim ona, "mutluyum sadece."

"Ben de. En büyük gezim bu. Bunun için para biriktiriyordum. Denizde geçen bütün bir gün. Muhteşem."

"Evet, öyle. Büyülü gibi. Farklı bir dünya."

"Sen o harika paltonun içinde yeterince sıcak mısın? Ellerin soğuk."

"Evet ama ben ısındım. Sen?"

"Benim paltom normal, harika değil. Ama evet, yeterince sıcağım. Eldivenlerimi al. Dilediğin kadar giy. Paltonu bu geziye özel olarak mı aldın?"

Parlak, örgülü eldivenlerini alarak ellerime geçirdim. Paltomu bu geziye özel alıp almadığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu, o yüzden öyleymiş gibi davrandım.

"Evet, sıcak tutar diye düşündüm," dedim. "Sen paltonu bu gezi için özel olarak mı aldın? İnsanlar geziye çıkmadan önce çok mu alışveriş yaparlar? Eldivenlerini sen mi aldın?"

"Öyle yaparlar ama ben değil. Bu gezi için değil en azından. Yaşadığım yerde bu şeyleri giyiyorum. Finlandiya'da, kışın bu tür şeylere ihtiyacımız olur. Palto. Eldiven. Çizmeler de öyle. Bir kumsalı ve sıcak bir güneşi olan bir yere gidiyorsam alışveriş yapmam gerekir."

"Finlandiya'da hayatın nasıl?"

"Güzel. Rauma diye bir kentte yaşıyorum. Sanırım güzel bir yer. Bir sürü ahşap bina var. Denizin üstünde bir yer ve herkesin tekneleri var. Teknen yoksa alabilmen bir kolunla bacağına mal olur."

"Evet."

"Doğru muydu bu? Tuhaf bir deyim. Bir tekne alabilmek için gerçekte bir kolumla bacağımı vermezdim. Tek kol ve bacakla denize açılmak zor olurdu."

"Evet. Gerçekten öyle." Yoğunlaşabilmek için başımı iki yana salladım. Tek kolu ve bacağı olan bir denizcinin resmini zihnimden atmaya çalıştım. "Hep o kentte mi yaşadın?"

"Hayır. Ben kuzeyde, ismi Rovaniemi olan bir yerde, Laponya'da doğdum. Ailemden birkaç kişi hâlâ orada yaşıyor. Belki de beni buraya, Svalbard'a çeken şey budur. Kuzey."

Cevap vermeden soru sorma taktiğim işe yarıyor gibiydi. Finlandiyalıların hayatıyla, gezgin hayatla ve genel olarak hayatla ilgili arka arkaya sorular sordum ve Agi tüm sorularıma neşeyle cevap verdi. Bana bir şeyler sorduğunda gülümsüyor, başımı iki yana sallıyor ve Finlandiya'da ne tür hayvanlar olduğuyla veya televizyonda ne izledikleriyle ilgili sorular soruyordum. Tekne, Kutup Bölgesi'nin vahşi doğasının içinde ağır ağır ilerliyordu. Hayatım boyunca

bundan daha mutlu olduğumdan şüpheliydim. Ona aynı soruları tekrar tekrar soruyorsam bunu sorun etmiyormuş gibi görünüyordu.

Ara ara elime baktım ama ellerim sıcak olduğu ve eldiven giydiğim için okuyacak bir şey bulamadım.

Uzun bir zaman geçti. Bu yeni evren beni tamamen çevrelerken eski evren eriyip hiçliğe karıştı.

Teknedeki adam hepimizi alt güverteye çağırdı ve bize gezimizin en uzak noktasına varmak üzere olduğumuzu söyledi. Yolculuğun büyük kısmı boyunca insanlarla konuşuyordu ama onu yok saymıştım.

"Pyramiden'e gitmeye çalışacağız," dedi ve dosdoğru ileriyi işaret etti. "Orası eski bir Rus maden kasabasıydı. Çok kalabalık bir yerdi ama 1998 yılında herkes orayı terk etti. Para kalmadığını fark etmişlerdi. Tüyler ürperticiydi. Masaların üstünde yemekler, yarısı içilmiş kahve fincanları bırakmışlardı. Bazen etrafa bakınmak için oraya gidebiliyoruz ama bugün çok fazla buz var. O yüzden biraz daha ilerleyecek, öğle yemeği için duracak ve sonra dönüş yolculuğuna başlayacağız. Bakın, bir fok!"

Yanımda bir telefon vardı ve bu telefon fotoğraf çekebiliyordu. Kullanmak için eldivenlerimi çıkarmam gerekti, ellerimde yazan kelimeleri okumak için de duraksamadım. Teknedeki diğer yirmi iki kişiyle beraber uzanıp, yakındaki bir buz kütlesinin üstüne uzanmış iri, tembel, komik suratlı fokun fotoğrafını çektim. Fok dönüp dosdoğru bize baktı (bıyıklı bir adama benziyordu, ağzının etrafı turuncu, bakışları baygındı), buz kütlesinde yuvarlanıp yüzmek için denize daldı. Bunu Jacob'a anlatmak istiyordum. Jacob ona bayılırdı.

Arkamda bir kadın, "Çok yakışıklı," dedi. Yaşlıca bir kadındı, saçlarını topuz yapmış ve soluk pembe ruj sürmüştü.

"Öyle," dedim. "Bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi durmuyor, değil mi?"

"Tüm bunları daha önce görmüş gibi."

Başımı yukarı aşağı salladım. Daha fazla konuşmak istemiyordum, buna gerek de yoktu. Sessiz kaldım.

Tekne sarsılıp yavaşladı, ince bir buz katmanını çatlatarak içinden geçtik. Bu heyecan vericiydi ve fotoğraflarını çektim. Uzaktaki kent bir tuhaftı, buzlara gömülmüş bir tuğla evler yığınıydı. Halen Rus madencilerin eşyalarıyla dolu olan o boş yeri hayal etmeye çalıştım ama aklımda resmetmeye başlayamıyordum.

Biri teknenin diğer ucunda, "Bakın!" diye seslendi ve sonra "Ayı! Ayı!" diye bağrıştılar.

Hepimiz bakmak için döndük. Tekne ve madenci kenti arasındaki buzların üstünde iri bir kutup ayısı, arkasında iki yavrusuyla yürüyordu.

Birkaç fotoğraf çektim ama sonra telefonumu cebime koyup bakakaldım. Bu yaratıklar vahşiydi: Bunu, koluma, defterime, baktığım her yere yazılı olduğu için biliyordum. Güzeldiler. Kendi ortamlarında zarafetle yürüyorlardı ve bir tekne dolusu insanın ağızları açık bir halde onlara baktığını fark etseler de dönüp bakma zahmetine girmiyorlardı. Yavrular yumuşak ve sevimli görünüyorlardı ama gözlerinizi çıkarıp yemeye de bayılırlardı herhalde.

Ve anne, yavrularını korumak için her şeyi yapardı. Her şeyi. Biri bebeklerini alıp götürmeye çalışırsa onu paramparça ederdi.

Büyük kırmızı paltolu adamın rehberimize, "Buz onların tekneye yanaşmalarına olanak vermeyecek kadar ince, yanılıyor muyum?" diye sorduğunu duydum.

"Yanılmıyorsun," dedi rehber. "Millet! Bilin diye söylüyorum, bize ulaşmayacaklar. Tamam mı? Tamamen güvendeyiz," dedi yüksek sesle.

Sol elimin avucuna KUTUP AYILARINI GÖRDÜM diye yazdım, yazacak başka bir yerim kalmamıştı. Minicik harflerle fotoğraflar telefonda diye ekledim. Artık bu eldivenleri giymediğim için mutluydum.

Agi'nin beni izlediğini gördüm.

Dostça bir tavırla, "İngiliz adeti mi bu?" diye sordu. "Eline yazmak? Bunu sık sık yaptığını gördüm. Diğer İngilizleri bunu yaparken görmemiştim. Senin bölgene has bir şey mi?"

Bu soruyu cevaplayabileceğim yolları düşündüm.

"Evet," dedim ona. "Evet, öyle. Biz Cornwall'da böyle yaparız."

Öğle yemeği alt güvertede, bir barbeküde pişiriliyordu, morina balığı ve et parçaları, ekmekler, pirinç salatası ve yeşil salata vardı. Bir tabak alarak sıraya girdim, ikram edilen her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Yemekleri dağıtan kadına, "Ne eti bu?" diye sordum.

"Balina," dedi. "Tatmak ister misin?"

Balinalar büyüktür. Onları yememek gerektiğinden emindim. Balık da, salata da güzel görünüyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Balina olmasın."

"Emin misin? Yerel üretim, nefis?"

Balinalar kocamandır. Birinden bir dilim kesip yeme düşüncesi zihnimde alarmlar çalmasına neden oldu. Bunu

yapmamak gerektiğinden emindim. Balina yememenin bir kural olduğundan emindim.

"Hayır, teşekkürler. Sadece balık lütfen."

"Tabii. Nasıl istersen."

Tabağımı alıp en üst güvertedeki iskemleme döndüm, buzlara, Rus kentine ve uzakta bir nokta halini almış kutup ayılarına baktım. Telefonumla birkaç fotoğraf çektim ama ne internet bağlantısı ne de şebeke olduğu için telefon bir fotoğraf makinesinden ibaretti.

Sonsuza dek burada kalabilsem her şey yolunda olurdu. Mutlu olurdum.

Saatler sonra kente geri dönüyorduk ve dönmek istemiyordum. Bu dünyada daha fazla yolculuk yapmak istemiyordum. Bu tekneye geri dönmek, ayıların, fokun ve suyun yüzeyinde koşuşturan küçük kutup martılarının olduğu yere dönmek istiyordum. Bu insanlarla, ayıların bizi yakalamayacağını söyleyen adamla, diğerleriyle ve Agi'yle kalmak istiyordum.

"Bak," dedi Agi, elimi tuttu. "Bak, bunlar uydu antenleri. Görüyor musun?"

Bakışlarını izledim. Tepenin zirvesinde, kentle beraber suyun diğer yakasında, ufacık kürelere benzeyen bir şeyler sıralanmıştı. Ufuk çizgisinde, karlı bir tepenin zirvesindeydiler. Onların ufacık olmadıklarını fark ettim. Çok uzaktaydılar.

"Uydu antenleri mi?"

"Evet. Hatırlıyorsun. Onlardan bahsederken bana erkek arkadaşını anlattın."

"Erkek arkadaşımı."

Korkuya kapıldım. Ellerime baktım ama bana genel olarak normal olmamı söylüyor, ayılardan bahsediyor ve Svalbard'da olduğumu anlatıyorlardı. Bana cesur olmamı

söylüyorlardı ve paltomun ağır kolunu sıyırdığımda "Drake" kelimesi tenimden fırlayıp suratıma yumruğu indirdi sanki. Kolumu ovuşturdum ama ismi kanla yazılmıştı.

Drake uyduların olduğu yerde çalışıyordu, ben de o anda uydulara bakıyordum. Drake'in çalıştığı yere baktım ve o sevdiğim adamdı, onu aramam gerekirken bir teknede neşe dolu bütün bir gün geçirmiştim. Onu aramak için buraya gelmiş ve bunu yapmamıştım.

Bir kumsalda onunla beraberdim. Bu anı silinmeye başlıyordu.

Korkuluktan sarkıp kusmak istiyordum.

"Flora." Agi elini koluma koydu. "İyi misin? Ne oldu? Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim. Sen ve Drake arasında işlerin pek de yolunda gitmediğini hissedebiliyorum. İki gün önce onu bulmaya gittin ama o yanında değil."

Derin bir nefes aldım. Karaya varmak üzereydik. Haykırmak, bağırmak, kendimi tekneden atmak, uyduların olduğu yere mümkün olabildiği kadar hızla yüzmek (pek hızlı olmazdı, o da yüzebiliyorsam), dağı tırmanmak ve onu bulmak istiyordum. Ama bunu yapmayacaktım. Bunu yapmayacaktım çünkü burada kalıp sakin, normal davranırsam çok yakında bu tekneden normal yollarla inecektim. Bu tekneden yürüyerek inecek, sakin kalacak, sonra da koşup giderek Drake'imi bulabilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu dağları tek başıma tırmanmam gerekse bile onu bulacaktım. Kutup ayılarıyla dövüşmem gerekse bile onu bulacaktım. Bir kumsalda onunla öpüşmüştüm ama bu anı bulanıklaşmaya başlıyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Zihnimi yokladım; çocukluğumun, okulun, Jacob'ın, Paige'in, babamın beni sırtında

taşımasının, babamın sahilde benimle taş toplamasının, denizde beraber kürek çekmesinin hatıralarını karıştırdım.

Zihnimde kumsalda duran Drake'i ve kendimi görebiliyordum ama dediklerimizi işitemiyordum.

Çekim alanına girerken telefonum ötmeye başladı. Mesajlar geliyordu ve Drake'ten gelen bir şey var mı diye hepsine şöyle bir baktım ama tamamı annemle babamdandı. Onları okumadım.

Tekneden inen ilk kişiydim, otele otobüsle dönme önerisini reddettim.

Agi'ye, "Drake'i bulacağım," dedim ve olabildiğince hızla koşmaya başladım. Çok geçti. Çok geç kalmıştım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir yolun kenarında oturuyordum. Drake benimle değildi. Ortada yoktu.

Zihnim kontrolden çıkmıştı. Alev alev yanıyordu. Kar yağıyordu. Vahşi bir ormandaydım. Kuzey Kutbu'nun vahşi doğasıydı. Aynı anda hem olup bitmiş her şey hem de olacak her şeydi.

Zaman rastgele bir şeydir. Bizi yaşlandıran olgudur. İnsanlar zamanı dünyayı düzenlemek için kullanırlar. Rastlantısallıktan bir düzen yaratmaya çalışmak için bir sistem icat ettiler. Ben hariç herkes hayatlarını saatlere, dakikalara, günlere ve saniyelere dayalı yaşıyordu ama bu şeyler hiçlikten ibaretti. Evren bunu düzenleme çabamızı fark etme zahmetine girse kahkahalarla gülerdi.

Zaman, vücutlarımızı büzüştürüp çürüten şeydir. O yüzden ondan korkarlar. Beni etkilemiyordu: Asla yaşlanmayacağımı biliyordum.

Diğerleri gibi değildim. Bir süreliğine pencereden dışarı bakabiliyordum ve insan tabiriyle bir geceyi kaçırmış oluyordum. Kahvaltı masasında tek başıma saatlerce oturup önümdeki ekmekle balığa bakabiliyordum, bir gün ve gece geçene ve bir sonraki günün kahvaltı vakti gelene dek oturup

bakınabiliyordum, sonra da hoşlandığım kadın gelip yanıma oturacak ve insan tabiriyle sadece iki dakika geçmiş olacaktı.

Günlerle gecelerin içinden akıp geçiyordum sanki. Uykuya ihtiyacım yoktu.

Ben süperkadındım. Drake için buradaydım, o yüzden elbette onu bulacaktım.

Dört yaşındaydım ve okulum ilk günüydü. Bunun için heyecanlanıyordum ve okula annemin elini tutarak yürüdüm. Ama binaya yaklaşırken gitmek istemediğime karar verdim. Eve dönmek istiyordum. Anneme bunu söylemeye çalıştım ama gülüp "İyi olacaksın, canım," dedi.

Ona gitmek istemediğimi söyledim. Jacob'ı istedim ama Jacob kendi farklı okuluna gitmişti.

Ona bu sabah, "Ben büyük okula gidiyorum," dedim.

"Eh, ben büyük büyük okula gidiyorum," dedi. "Keşke sana göz kulak olabilmek için okula seninle gidebilseydim, Flora."

Annem güldü. "Flora iyi olacak, Jake."

"Biliyorum. Noel Bayramı'na kadar okulu parmağında oynatır. Bunu görmek için orada olmak isterdim."

Ama Jacob burada değildi ve okula varmak üzereydik, artık gitmek istemiyordum. Annemin elini çekiştirip ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyordu.

"Bak," dedi. "Yvonne gelmiş. Hadi, Flora. Yvonne'un küçük kızıyla tanışabilirsin."

Kıza baktım, o da bana baktı. Örgüleri kahverengiydi, benimkiler sarıydı. İkimiz de kırmızı kazaklar, gri etekler, beyaz bilek çorapları ve parlak siyah ayakkabılar giymiştik. Bana gülümsedi. Ben de kendimi ne kadar ürkek hissetsem de ona gülümsedim.

"Merhaba," dedim.
"Merhaba," dedi diğer kız.
"Bu Flora," dedi annem.
"Bu da Paige," dedi Yvonne.

Uyandım, nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Pembe çarşaflı bir yataktaydım. Ağlıyordum ama bunun sebebini bilmiyordum. Yatak parmaklıklarla çevriliydi. Ellerime baktım. Üstlerinde hiçbir şey yazmıyordu. Aklımı kaybetmek için çok gençtim. Bir şeyler yazmak için çok küçüktüm. Ben normal bir çocuktum, sıradan sebepler için ağlıyordum.

Merdivenlerde ayak sesleri duydum. Biri bana bakmaya geliyordu. Daha şiddetle ağladım, birinin bana sarılması için sabırsızlanıyordum.

Ama o anda bile Drake'i düşünüyordum.

Metal bir kutunun içindeydim ve hareket edemiyordum. Nefes almaya çalıştığımda boğulacak gibi oldum. Bir yanım çok sıcaktı. Başka kimse yoktu. Hiçbir şey duyamıyordum. Kulaklarım çınlıyordu sadece. Ses öyle yüksekti ki beynim eriyip gidiyordu.

Çarşafları iyice gerilmiş bir yatakta oturdum. Tanımadığım birkaç insan yatağın ucunda oturarak bana bakıyordu. Çok, çok, çok korkuyordum.

Bir ekranda yazan birkaç kelimeye baktım. "Buraya gelemezsin, değil mi?" diyorlardı.

"Evet!" dedim onlara. "Evet, buraya *gelebilirim*."

• • •

Karların içindeydim, bir yolun ortasında durdum, yanaklarımda güneşi hissettim.

Yolda yüzümü döndüğüm yöne doğru koştum. Durmadan koştum. Yolun kenarında, karla kaplı çimenlerin üstünde bir yaratık duruyordu. Çimenlerin uçları karların arasından görülebiliyordu, beyaz-kahverengi kürkü ve boynuzları olan hayvan çimleri kemiriyordu. Koşarak yanına geldim, başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi.

Ona, "Drake nerede?" diye haykırdım. Başını kaldırdı, gözümün içine baktı ve dönerek yürüyüp gitti.

Onu izledim. Karlı çimlerin üstünde yürüdüm, sağlam çizmeler giydiğimi görünce mutlu olmuştum. Ren geyiği (veya ren geyiğine benzeyen hayvan) beni çimenliğin köşesine götürdü, sonra da durup çim yemeyi sürdürdü. Önümde bir dağ vardı. Ren geyiği oraya gitmemi istiyordu, o yüzden dağı tırmanmaya başladım. Giderken "Drake!" diye bağırdım ama bir cevap alacağımı zannetmiyordum.

Hava soğuktu ve bir köşeyi dönüp gözden kayboldum. Bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi hissediyordum, kollarımı okuyabilmek için durup paltomun kollarını sıyırdım.

Sol kolumun iç yüzünde Kentten ayrılma! KUTUP AYILARI yazıyordu.

Durup etrafıma bakındım. Kutup ayısı falan görmüyordum, o yüzden muhtemelen her şey yolundaydı ama yine de ren geyiği beni kandırıyor olabilirdi.

Avucumun içinde KUTUP AYILARINI GÖRDÜM. Fotoğraflar telefonda diye yazıyordu.

Onları görmüştüm ve bir şey olmamıştı. Hâlâ hayattaydım. Bu güven vericiydi. Fotoğraflara şimdi bakmayacaktım çünkü Drake'i bulmam gerekiyordu.

Drake'i bu yönde bulacağımdan fena halde şüpheliydim. Bu bir masalın beni sınamasıydı elbette. Bir görevim vardı ve dikkatimin dağılmaması gerekiyordu. Tırmandığım yer yüksek olmasa da etrafta kayalar, keskin köşeler ve boşluklar vardı. Bir yolun üstünde değildim: Birkaç kayanın üstüne çıkmış gibi görünüyordum, orada öylece dururken de ileri veya geri gidebilirdim.

Yeniden kolumu okudum. *Kentten ayrılma.* Bu, geri dönmemin iyi olacağı anlamına geliyordu. Hiçbir şey canımı yakmayacakmış gibi hissetsem de bir kutup ayısıyla dövüşmek muhtemelen aramamam gereken bir şeydi. Onları gördüysem bunu bir kez daha yapmama gerek yoktu.

Yine de önümdeki yol ilgi çekici görünüyordu. Tırmanıp bir bayıra varabilir, sonra da gidip orada ne olduğuna bakabilirdim. Orada her şey olabilirdi: Büyülü bir şehir, dünyanın sonu, Drake.

Birazcık tırmanıp bakacaktım sadece. Sonra da kente dönüp aramaya devam edecektim. Her yeri teker teker ararsam onu bulacaktım. Bir süreliğine bu gerçeklikte kalmaya odaklanmalıydım sadece. Geçmişe dönmemeliydim.

Dalgalar önümüzdeki kiremide çarpıyordu. Hava karanlıktı ve bir yerlerde bir sokak lambası bizi aydınlatıyordu.

Bir ışık parladı. Parlak mavi bir elbise ve hantal botlar giymiştim. Drake'i öpüyordum. Onu öpüyordum, o beni öpüyordu, onu seviyordum, beni seviyordu ve dört bir yanımız pürüzsüz siyah taşlarla çevriliydi.

• • •

Bir bayırda soğuktan titriyordum. Önümde muazzam bir manzara vardı. Vahşiydi, karla, kayalarla ve cılız çimenlerle doluydu. Burada tek bir ağaç yoktu. Ev yoktu. Büyülü bir ülke yoktu. Drake yoktu. Herkes bana karşıydı.

Cebimde bir şey vızıldadı. Baktığımda bir telefon olduğunu fark ettim ama Drake beni aramamıştı. İsmi Jacob olan birinden gelen bir mesajdı bu ve sadece **lütfen e-postalarını oku** diyordu.

E-postalarımı açtım. Görünüşe göre bu telefon onlarla dolup taşıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir kafedeydim, telefonumdaki e-postaları okuyordum. Yanımda sütlü kahve dolu büyük bir fincan vardı ve farkına vardığımda birazını içtim. Hâlâ sıcak ve harikaydı. Yakınımda bir adam vardı, belli ki burada çalışıyordu, ona baktığımı fark etti ve yanıma geldi. Yüzünün tamamı ve kafası kıllarla kaplıydı ve yanağında boz bir leke vardı.

Yanaklarıma dokundum. Ondan çok daha fazla sivilcem vardı.

"Kahven güzel mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler. Mükemmel." Gülümsedim ve normal biri olduğumu düşünmesini umdum.

"Harika. Bak, Flora, sen iyi misin? Önceki gün çantan konusunda çok endişeliydin."

"Çantam mı?"

"Evet. Buradaki çanta. Masanın altında unuttuğun zaman. Hatırladın mı?"

Hatırlamış gibi yaparak başımı yukarı aşağı salladım.

"Evet," dedim. "Doğru. Ben iyiyim, teşekkürler. Biraz..." Cümlemi tamamlayamıyordum çünkü sonlandırmak için hangi kelimeyi kullanacağımı bilmiyordum. Biraz insanüstü? Biraz korkusuz? Biraz canlı?

"Biraz karışık. Evet. Burada herkesin başına gelir. Burası olağandışı bir yerdir. En son ne zaman uyudun?"

Güldüm. "Hatırlamıyorum." Bunu söyledikten sonra çok güldüm. Hatırlayamıyordum. Gözlerimden yaşlar akana dek güldüm, sonra bana bakışını gördüm ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Ama sorun değil. Ben iyiyim." Sevimli bir adamdı ve açıklamaya çalışabilirdim ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Bir şeyleri hatırlama konusunda kendime biraz yardım etmem gerek," dedim ona. Ellerimi uzattım, kollarımı sıyırdım ama koluma DRAKE kelimesinin kazındığını görünce paltomun kolunu tekrar kolumun üstüne çektim. "Kafamın içinde kalmıyorlar. Ellerimin üstünde kalabiliyorlar ama."

"Çok yakın bir zamanda uyumaya çalışmalısın."

Onu memnun etmek için, "Denerim," dedim. "Gece olduğunu fark edersem tabii."

"Kışın buraya gelme. Daha kötüdür." Ne demeye çalıştığını anlamışım gibi görünmek için başımı yukarı aşağı salladım ve konuşmaya devam etti. "Geçen gün sorduğun çocuk vardı ya? Drake? Sanırım günün erken saatlerinde buraya geldi. Fotoğrafı bir kez daha görebilir miyim?"

Telefonumu masadan aldı, bu hareket bana biraz kabaca gelmişti. Telefonu ondan aldım ve e-postalarıma baktığım için orada olmaması gerekse bile Drake'in fotoğrafının ekranımda durduğunu fark ettim. Drake ne olursa olsun öne çıkıyordu. Bedenimde yazılıydı, telefonumu ele geçirmişti. Burnumun dibi dışında her yerdeydi.

Drake'i seviyordum.

"Evet," dedi. "Evet, bu o. Ona genç bir hanımefendinin onu aradığını söyledim. Bir kafe çalışanının bunu ona söylemesini beklemiyordu sanırım."

Ona bakakaldım. Drake'i görmüştü! Drake buraya, bu kafeye gelmişti. Onu bulmuştum. Doğru yere gelmiştim. O buradaydı. Bunu aklıma iyice sokmaya, diğer anımla birleştirmeye çalıştım. Drake bu andaydı, o yüzden bu an kafamın içinde kalabilirdi.

"Ne dedi?" diye sormayı başardım.

"Doğru kişiye sorduğunuzdan emin misiniz?" gibi bir şeyler söyledi. Onu nerede bulabileceğini sordum ve hep buralarda takıldığını söyledi."

"Tamam." Gözlerime yaşlar dolduğunu hissedebiliyordum, gözlerimi kırpıştırarak onları ortadan kaldırmaya çalıştım. Başımı kaldırıp baktığımda adam başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitmişti, o yüzden bir an için kendimi bırakıp ağladım. Burada oturup hüngür hüngür ağlamak istediğim ortaya çıktı. Uzun uzun ağladım, başımı iki yana sallayarak bana yardımcı olmak isteyen insanları bir kenara ittim.

Yaşlı gözlerimle, "Ben mutluyum," dedim onlara. "Ben mutluyum."

Ağlamayı bıraktığımda kahvemi yudumladım ama soğumuştu.

Telefonumda yeni e-postalar vardı. Onları unutmuştum ve şimdi hepsini okuyordum, Jacob Banks'in gönderdiği en eski e-postadan başladım.

> Ah, Flora. Seninle ilgili öngörülebilen tek şey, kesinlikle şaşırtıcı bir şeyler yapacağın. Kuzey Kutup Bölgesi? Kuzey Kutbu? Anne ve baban peşine düşmesinler diye elimden geleni yapıyorum ama bu sonsuza dek sürmez. Sırf onları burada tutabilmek için az daha ölüyordum. Şanslısın, sağlığım o kadar kötü durumda ki ne olur ne olmaz diye yanımda olmak zorundalar. Kendimi iyi hissettiğimde onlara neredeyse

on sekiz yaşında olduğunu, Paige'in yanında olduğunu ve üstüne titrenme sırasının bende olduğunu hatırlatıyorum. Mesajların doğru zamanlarda geldi ve ben de onları elimden geldiğince ikna ettim.

Şimdi. Seni harika, deli kız. Seni sadece, günde en az bir kez bana yazarsan idare edeceğim. Tercihen iki veya daha çok kez. O çocuğu bulursan sarf ettiğin çabaya değecek biri olacağını umuyorum. Annen ve babana iki gün içinde nerede olduğunu söyleyeceğim zaten, o yüzden onu o zamana kadar bulman gerekiyor.

Maceralar yaşadığın fikri bana verdikleri bu "yatıştırıcı" şeylerden daha iyi gelse bile ben de senin için fena halde endişeleniyorum. Hatırlamayacaksın ama haplarını son almadığın zamanda, tuhaf, harika bir normallik halini almadan önce manik bir evre geçirdin. Orada olman beni korkutuyor. Bu çok tehlikeli. İşler tuhaf bir hal alırsa HAVALİMANINA GİT VE PARİS'E BİR BİLET AL. Bunu hemen eline yaz. Haydi.

Bana sorular sorduğun için teşekkürler, bu şekilde işe yaradığımı hissediyorum. Her zamanki boşlukları doldurmama izin ver:

Sen ve ben üvey kardeşiz. Annemizin aynı olduğunu söylememe gerek yok. Babalarımız farklı: seninki Steve. Benimki kaçıp giden pisliğin teki ve annem Steve'le evlendiğinde, bugün olduğumuz gibi birbirine kenetlenmiş, mutlu bir aile olabilmemiz için bana onun soyadını verdiler.

Zamanım olduğunda daha fazlasını yazacağım. Bu arada, annemizi araman ve iyi olduğun konusunda onu temin etmen gerekiyor. Hastalığım yüzünden kendini kaybetmiş olmasaydı, bir an için bile paçanı kurtaramazdın.

Sen küçükken seni havaya kaldırdığımı hatırladığını söylüyorsun. Bunu hep yapardım. Sen harikaydın. Harikasın. İRTİBATTA KAL.

Jacob xxx

Jacob kaçtığım için şaşırmış görünmüyordu. Bunu defterime yazdım. *Daha önce bir yere yolculuk yaptım mı??*

Sonraki e-posta daha kısaydı.

Flora? Bana yaz. Lütfen. Bana iyi olduğunu söyle. Hepsi bu. Haber ver sadece. Yoksa seni ele vereceğim. Jx

Bir sonraki daha da kısaydı.

Flora! Jx

Sonra mesajı gelmişti. Ona, yoktan var olan ve kafamın içinde ağabeyim olan bu insana yazmam gerektiğini biliyordum. Son mesajına cevap yolladım.

Özür dilerim. Ben iyiyim. Aslında kendimi müthiş hissediyorum. Her şeyi yapabilirim. Benim için endişelenme. Umarım iyisindir. Flora xxxxxx Not: Drake'i henüz bulamadım ama bulmak üzereyim. Onun geldiği bir kafedeyim şu an! Gerçekten doğru yoldayım.

Sonra, yine Jacob'a, hatırlayabildiğim her şeyi anlatan, daha uzun bir e-posta yazdım. İçimdeki her şeyi döktüm ama gönderir göndermez ne yazdığını unuttum. Bir mesaj daha yolladım ve ona daha önce kaçıp kaçmadığımı sordum. Bunu yapmış olamazdım. Ama yaptıysam da bunu bilemezdim. Ve Jacob bunu yaptığımı düşünüyormuş gibi duruyordu, o yüzden bana söylemesine ihtiyacım vardı.

Bir e-posta daha yolladım, arka arkaya sorular sordum. Onun hakkında, kendim hakkında, ailemiz hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Bana unuttuğum her şeyi anlatmasını istiyordum: Bunun çok şey istemek olduğunu biliyordum. Ne bilmediğimi bilmiyordum, bildiğim tek şey, her şeyi bilmek istediğimdi.

Telefonum elimde çalmaya başladı. Ekranda "anne" yazıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Jacob onunla konuşmam gerektiğini söylemişti. Haklıydı. Telefonu açmalı ama Penzance'daymışım gibi davranmalıydım.

Penzance'daydım. Şu anda Penzance'ın ne anlama geldiğini hayal meyal biliyordum sadece.

Düğmeye bastım.

Elimden geldiği kadar neşeli bir sesle, "Merhaba, anne!" dedim.

"Telefon neden uluslararası arama tonunda çaldı?" dedi hemen. Sesi sertti. Sesinin beni böyle hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. Eritti beni. Bir su birikintisine dönüşüp yere damlamaya başladım. On iki yaşındaydım. Dokuz yaşındaydım. Altı yaşındaydım. Üç yaşındaydım.

Odaklanmalıydım. Bu zordu ama kendimi şimdiki zamana çektim. Zor sorusuna verecek cevabım yoktu.

"Bilmiyorum," diyebildim sadece.

"Penzance'da mısın?"

"Penzance'da yaşıyorum," dedim.

"Evet. Ama şu anda orada değilsin."

Bir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Flora?"

"Evet."

"Flora... neredesin?"

Derin bir nefes aldım. Jacob'ın mesajında, manik evremin harika bir normalliğe dönüşmesiyle ilgili bir şeyler vardı. Buna ulaşmaya çalıştım. *Harika,* diye hatırlattım kendime. *Normallik,* diye ekledim.

En harika ve normal sesle, "Benden Fransa'ya gelmemi istedin," dedim. Bunu defterimde okumuştum. Doğru olduğunu umuyordum.

"Seninle Fransa'ya gelme *ihtimalin* konusunda konuşmak istedim. Hazırlık yapmak için. Ve bu günler önceydi. Bize bir dizi tuhaf mesaj yolladın, şey... Flambards'a gitmek istemen hakkında."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Ben gerçekten iyiyim," dedim. "Jacob'la kal. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Flambards'a gitmemiz gerekmiyor."

Konuşuyordu ama ne yapacağımı bilmediğim için onu dinleyemiyordum. Ona Kuzey Kutup Bölgesi'nde olduğumu söylersem polis çağıracağını ve onların buraya, bu karlı yere geleceklerini, beni götüreceklerini ve Drake'i bulmadığımı biliyordum. Drake'i bulmam gerekiyordu, o bana her şeyi herkese nasıl açıklayacağım konusunda yardım edecekti. Korkmam gerekmiyordu artık. Her şeyi yapabilirdim. Annem bunu henüz anlamıyordu.

Ne diyeceğimi bilmediğim için telefonu kapattım. Penzance polisini ararlarsa beni bulamayacaklardı çünkü orada değildim.

Drake onu bulmak için yaptıklarıma inanamayacaktı. Ama bunun sonsuza dek mutlu yaşayacağımız anlamına geldiğini bilecekti.

Bir kumsalda onunla öpüştüm. Zihnimde bu anın bulanık, hayal meyal bir fotoğrafı vardı. Kendimi kumsala ittim. Kendimi oraya gitmeye zorladım. Taşlar siyahtı. Bir erkeği öptüm. Ama buna tutunamıyordum. Metal bir kutunun içindeydim ve kulaklarım çınlıyordu. Her şey bir tuhaftı. Flambards'a gitmemeliydik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yüzüm hâlâ yamru yumruydu. Sivilcelerim göze batmasın diye çıkmadan önce ruj sürdüm. Satın almanın aklımın ucundan bile geçmeyeceği güzel, parlak bir rujdu bu ama bunu yaptığıma sevinmiştim. Yeni gibi görünüyordu.

Gözlüklü kadın merdivenin ucunda bekliyordu. Bunun için hazırlanmıştım.

"Merhaba, Agi," dedim ona ve bana sırıttı.

"Hey, Flora! Beni hatırlıyorsun! Nasılsın?"

Ona bakakaldım. "Seni unutmuş muydum?"

"Sorun değil. Endişelenme, Flora."

"Özür dilerim. Bir şeyleri... unutuyorum." Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

"Biliyorum." Bir elini koluma koydu. "Önemli değil. Sorunlarını biliyorum. Bana defterini gösterdin. Hatırlıyor musun? Hayır, özür dilerim. Hatırlamıyorsun. Teknede iyiydim ama indikten sonra kontrolden çıktın. Seni kaybettik ve sonra seni iskelede oturmuş, kürek çekerek uydu antenlerine ulaşmak için bir sandal ödünç almaya çalışırken bulduk. Ambulans çağıracaktım, sen de bana defterini verdin. Küçükken bir hastalık geçirmiştin ve hafızanla ilgili sorunların var. Önemli değil. Bu akşam yanında olacağım

ve bir şeyleri unutursan sana hatırlayacağım. Bir yere gitmek istersen seninle geleceğim en azından."

"*Hatırlatacaksın.* Bana hatırlatacaksın."

"Sen de İngilizcem konusunda bana yardım edeceksin! Teşekkürler. Pergelleri açalım mı?"

Başımı yukarı aşağı salladım. "Gidelim," dedim.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bunu ona söylememeye çalışacaktım. Sadece yanında yürüyecek ve neler olacağına bakacaktım. Dikkatimin dağılmasına izin vermeyecektim. Kafamın içinde zaman yolculuğu yapmayacaktım. Hatıraları veya hatıra olabilecek şeyleri ziyaret etmeyecektim. Sadece bu kadınla –Agi'yle– yürüyecektim, bir yere gidip bir şey yapacaktık. Drake bunun bir parçası olacaktı.

Yolda ilerledik.

"Günün nasıldı?" diye sordum. Normal sözler gibi geliyordu.

"Ah, ilginçti," dedi. "Seni yatağına yatırdıktan sonra köpek kızağı yapmaya gittim. Düşündüğünden daha az eğlenceliydi."

"Bence hiç eğlenceli olmazdı." Köpek kızağını hayal etmeye çalıştım. Neleri içerdiğini bile bilmiyorum. Köpekler vardı sanırım. Kızaklar. Kızakla kaysam bile bir köpeğin olmasını istemezdim.

Beni yatağıma yatırmıştı. Kendimi uyumuş gibi hissedip hissetmediğime karar vermeye çalıştım. Bunu anlamak mümkün değildi. Uyumuş olabilirdim.

"Evet. Bundan bile daha az eğlenceli. Köpekler bana çarpıp durdular. Bacaklarım morluklarla kaplı. Ve soğuktu." Gülümsedi. "Yine de! Boş ver! Blog'uma yazdım."

"Okumak isterdim."

"Tabii! Sana sitenin adresini vereyim, yine. Senin için defterine yazacağım."

"Ah. Özür dilerim. Ben genelde..."

"Biliyorum. Hapların yanında olmadığı için. Endişelenme. Bu gece Drake'ini bulacağız, Flora. O senin için çok önemli. Burada bir arkadaşın var ve onu bulmamız gerekiyor."

Yürümeye devam ettik, bana bir şeyler söylüyordu ama onu dinliyor sayılmazdım. Sonra Drake'in ismini duyduğum için dinlemeye başladım.

"Drake," diyordu. "Bana ondan bahset. Bir şeyler daha anlat."

Ona bakıp sırıttım. "Kumsalda onunla öpüştüm."

"Evet. Bunu söylemiştin. Bana onun fotoğrafını gösterdin. Gözlüklüydü, bir inek gibi görünüyordu." Yüzüme baktı. "Bunu iyi anlamda söylüyorum. Onda "inek şıklığı" var."

"İnek şıklığı."

"Ondan hâlâ haber almadın yani?"

"Bir sürü e-posta ve mesaj alıyorum. İnsanlar... gönderiyor."

Burada olduğumdan beri Drake bana yazmış olsa bunu hatırlardım. Değil mi? hatırlayacağımdan emindim. Paltomun cebindeki telefonu yokladım. O anda çıkarıp bakmak istiyordum ama bunu yapmamaya çalışacaktım çünkü bu tuhaf ve kaba bir hareket olurdu. Bunun yerine Agi'yle yaptığım konuşmaya odaklanmaya çalıştım.

Göklerden ikimize bakıyordum. Üstümde kürklü bir palto vardı. Kürklü paltoyu nereden bulmuştum? Başka kimsede yoktu.

Mesela Agi (Agi, Agi, Agi... İsmini biliyordum) kürke nazaran çok daha fabrikasyon görünen, fermuarlı yeşil bir ceket giymişti. Ama benim kürküm hayvan derisinden değildi: O da büyük ihtimalle bir fabrikada üretilmişti. Öyle hissediyordum en azından. Harika paltomun ölü bir hayvandan gelmediğini umuyordum, bu yanlış olurdu.

Agi koyu mavi, dar kot pantolon ve benimkilere oldukça benzeyen bir çift kar çizmesi giymişti. Başında ponponlu bir bere vardı. Benim de bir berem vardı ama parlak kırmızıydı ve yünden yapılmıştı, tepesinde ponponu yoktu. Bunu nereden aldığımı hiç bilmiyordum. Ellerinde parlak, muflonlu eldivenler vardı ama ben eldiven giymiyordum ve parmaklarım üşüyordu.

Havadan ikimizin beraberce yürümesini izledim, konuşuyor olduğumuzu gördüm ve ağzımı oynattığımda çıkan seslerin bir anlam ifade etmesini umdum çünkü dünyadaki ben konuşuyorken, havadaki ben bunu duyamayacak kadar uzaktaydı. Agi bana karşılık veriyordu, bu umut verici bir şeydi. Arada bir gülüyordu. Bir iki kez koluma dokundu. İyi iş çıkarıyor gibiydim. Normal davranıyordum sanırım.

Drake'le beraber kumsaldaydım. Bir ışık parladı. Taşlar siyahtı. Su siyahtı. Gökyüzü siyahtı. Ben siyah giyiyordum, Drake siyah giyiyordu. Her şey siyahtı. Drake'le beraberdim, kapkaranlıktı ve öpüşüyorduk.

Soğuk yerdeydim ve ayaklarım hareket ediyor, adım adım gidiyorlardı, gözlüklü kadınla beraber yolda yürüyordum. Bana bakıyordu ve yüzündeki ifadeden tuhaf bir şey yapmış veya söylemiş olduğumu anlayabiliyordum.

"Özür dilerim," dedim ona. "Özür dilerim, sadece... biraz daldım. Kasten yapmadım."

"Hey," dedi. "Sorun değil! Endişelenme, Flora. Seni büyüleyici buluyorum. Ciddiyim."

"Ah. Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten! Sen müthiş bir kızsın! O kadar genç ve güzelsin ki..."

Sözünü kestim. "Ama cildim berbat." Dokundum. Çukurlar ve oyuklar hâlâ oradaydı.

"Bahse girerim, haplarını almadığın içindir. Kaç yıl oldu?"

"On yaşındaydım. Şimdi on yedi yaşındayım."

"Yedi yıl o zaman. Yedi yıl boyunca günde kaç hap aldın?"

Omuz silktim. Hiçbir fikrim yoktu. "Birkaç tane."

"Üç diyelim o zaman. Vücuduna haftada yirmi bir kez bir kimyasal giriyor; iyi bir sebep için gerçi." Duraksadı. "Gerçi. Böyle bir kelime gerçekten var mı? Sizin Prenses Diana'yla yapılmış eski bir röportajda görmüştüm."

"Gerçi. Evet, var. Tek bir kelime sanırım." Bir "Prenses Diana'm" olması fikri hoşuma gitmişti.

"Teşekkürler. Yani, gerçi iyi bir sebep için olsa da bu ilaca bağımlı hale geldin. Adını bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Veya ne yaptığını?"

"Hayır."

"Eh, artık her neyse, hapları birden bıraktığın için attan düşmüş gibi hissediyor olabilirsin. Veya daha beteri. Belki de annen ve babanı aramalıyım."

Bana baktı ve başımı iki yana salladım. "Yapma lütfen." Neden atlardan bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Tümör yüzünden zarar gördüğü apaçık belli olan beyninin içindekileri kontrol edebilmek için olabilir. Açık konuşmamdan rahatsızsın, değil mi?"

Güldüm. "Hayır. Bu söylediklerini nasıl olsa unutacağım, o yüzden bana dilediğini söyleyebilirsin."

"Evet. Dün de bunu söyledin. Ve bugün. Sanırım hastalığın Alzheimer gibi ama küçük bir kız için çok acıklı. Sadece "burada ve bu anda" yaşıyorsun."

"Acıklı değil. Pek sayılmaz. Drake'i seviyorum. Drake'le öpüştüm."

"İlacının ismini bulabilir misin? Sanırım almamız gerek. İlacın olmadan güvende olmayacağından endişeleniyorum."

"Denerim."

"Teşekkürler."

"Ben on yedi yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?" İsmi Abby miydi? Ally? Ellie? Ella? Uzanıp tutmaya çalışsam bile ismi kayıp gidiyor, yokluğa karışıyordu. Ona herhangi bir isimle seslenmedim.

"Ben mi? Ben yirmi yedi yaşındayım. Senden on yaş büyüğüm." Güldü. "Yaşlı bir kadınım aslında. O yüzden kendimi sana karşı sorumlu hissediyorum."

"Bana yardımcı olduğun için teşekkürler."

"Ama gerçekten de ilginç birisin. Blog'umda seni anlatmamın sorun olmayacağından emin misin?"

"Gerçekten bunu soruyor musun?"

"Evet. Belki de ispat etmek için kâğıda geçirmeliyiz. Seni üzmek istemiyorum. Anlaşmamızı defterine yazmalıyız."

"Sorun değil."

Bir yerin merkezini andıran bir meydana varmıştık. Birkaç restoran, ötede bir süpermarket, bir otel ve bir bar vardı. Bara gidip gitmediğimizi merak ettim, geride kaldım ve

yeni arkadaşımın liderlik etmesine izin verdim. Bana güven verici bir bakış attı, elimi tuttu ve önden giderek meydanda ilerledi. Hava hâlâ aydınlıktı ve güneş gözlerimi alıyordu.

"Senin şu tatlı Drake'ini burada bulacağımızı umuyorum. Öğrenciler burada içerler," dedi. "Arkadaşın ilacını bulmamıza yardım edecek. Ne yapılması gerektiğini bilecek. Eğer onu bulmazsak yapmam gereken..."

"Kumsalda onunla öpüştüm."

Arkadaşım koluma hafifçe vurdu. "Evet," dedi. "Evet, biliyorum. Ve onu bulmak için Svalbard'a geldin. Ve bu gece, onun izini en sonunda bulduğumuz gece olacak."

"Flambards'a gitmemeliyiz. Gitmememiz gerek."

Çok endişeli görünüyordu. Drake'i hemen bulmamız gerektiğini biliyordum. Yoksa herkes beni eve dönmeye zorlamayacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Masanın üstünde boş bardaklar ve önümde içi bira dolu bir bardak vardı. Sanırım bira içiyordum. Alkol almamam gerektiğini düşünsem de bardağı alıp yudumladım ve tadı ağzımdaki tat gibiydi, o yüzden bir yudum daha aldım. Tadından hoşlanmamıştım ama kokusu bana babamı hatırlatıyordu, o yüzden içmeye devam ettim. Babam bira içerdi. Annem şarap içerdi.

Yanımda bir kadın vardı. Gözlüklüydü. Onu tanıyordum. Sakallı, karmakarışık saçlı ve yüzünde boz bir leke olan, karşımızda oturan bir adamla konuşuyordu. Sanırım onu tanımıyordum.

"Bu harika," dedim çünkü insanlarla dolu bir bardaydım ve bu beni mutlu ediyordu.

Konuşmayı kesip bana gülümsediler.

"Evet," dedi kız. "Öyle, değil mi? Ah, Flora. Biramı içiyorsun. Limonatanı içiyor olman gerek. Al."

Bana farklı bir bardak uzatıp birayı aldı. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

Arkamda tahta kalaslardan yapılma bir duvar vardı. Masalar tahtaydı. İçerisi çok sıcak olsa da buranın soğuk

yerin bir parçası olduğunu biliyordum. Dışarısı soğuk olduğu için içeriyi ısıtmışlardı.

Burada bir sürü insan vardı. Hepsi iskemlelerinin arkasına paltolarını asmıştı. Paltoları benimkinden farklıydı. Modern malzemelerden yapılmışlardı, benimkisi ise kürklüydü.

Arkama yaslanıp odaya bakındım, görebildiğim bütün yüzlere uzun uzun baktım. Bu odada kırk iki kişi vardı ve görebildiğim kadarıyla dokuzu gözlüklüydü. Gözlüklülerin üçü kadındı (biri yanımda oturuyordu), altısı erkekti. O erkeklerin dördü gözle görülür derecede yaşlıydı, geriye Drake olabilecek iki erkek kalıyordu. Onlardan biri barda oturuyordu ve kızıl saçlıydı, kesinlikle benim Drake'im değildi. Öbürü sırtını bana dönmüş, bir masada oturuyordu, kalkıp masaların arasından geçerek onun önüne çıkmaya, yüzüne bakmaya, bu yüzün aslında Drake'e ait olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Birinin arkamda, "Flora?" dediğini duydum ama bu bir kadın sesiydi yani Drake'in sesi değildi, o yüzden de dönüp bakmadım. Dosdoğru odanın öbür ucuna yürüdüm, bu odadaki benim müthiş, zeki Drake'ime en çok benzeyen insana bakmak için döndüm.

O Drake değildi ama koyu renk saçları ve (yanlış bir yüze takılmış) gözlükleri olan bir adamdı. Cebime uzanıp telefonumu buldum ve ona uzattım. Büyük ihtimalle bana en çok o yardım edebilirdi.

"Affedersiniz," dedim. "Drake Andreasson'u tanıyor musunuz? Böyle görünüyor."

Ekranı ona gösterdim. Üstünde "18 cevapsız çağrı" yazıyordu, fotoğraf geri gelsin diye o yazıyı bir kenara ittim. Adam bana kaşlarını çatarak baktı, omuz silkti ve farklı bir dilde bir şeyler söyledi.

Soğuk yerdeydim. Burada herkes İngilizce konuşmuyordu. Özür diler gibi bir ifade takındığımı umarak gülümsedim. Telefonu bir kez daha gösterdim ve sorgulayan bakışlarla bakmaya çalıştım.

Telefonu alıp baktı. Bir kez daha omuz silkti ve anlayamadığım bir şeyler söylerken başını iki yana salladı. Telefonu geri alıp masamı bulmak için etrafıma bakındım. Ekranda "anne" kelimesini gördüm ama telefonun sesi kapalıydı. Çalmadığı için de cevap vermedim.

Bir kadın elimi tuttu ve onu izledim. Gözlüklüydü ve onu tanıyordum. İsmi Ella olabilirdi.

"Haydi bakalım, Flora," dedi. "Orada otur. Burada bizimle kalman en iyisi. Biz senin dostunuz."

"Biliyorum."

"Al. İçeceğin."

"Tamam."

Sakallı adam bana doğru uzandı. Onu tanımıyordum.

"Endişelenme, Flora," dedi. "İyi olacaksın. Bizimleyken iyi olacaksın ve arkadaşını bulacağız. Drake."

"Drake'i bulmama yardım mı edeceksiniz? Teşekkürler!"

"Önemli değil. Beni hatırlıyor musun? Toby, kafeden?"

Onu kesinlikle hatırlamıyordum.

"Tabii," dedim.

Bardağını kaldırdı. "Şerefe," dedi.

"Şerefe."

Önümde bir bardak vardı. Kaldırıp bir yudum aldım. Limonata. Limonata istemiyordum. Ben yetişkin bir kadındım ve bira içmek istiyordum. Yandaki masanın üstünde yarım bardak bira vardı ve masada kimse yoktu, o yüzden yanımdakilerin bakmadığını kontrol ederek uzanıp bardağı aldım.

Bu daha iyiydi.

Abby ve sakallı adam birbirleriyle konuşuyorlardı. Birbirlerini nereden tanıdıklarını merak ettim.

Yarım birayı tek yudumda içtim. İçimden hoş bir ürperti geçti. Hararetle konuşuyorlardı. Sıkılmıştım. Enerji doluydum. Gidip bir şeyler yapmak istiyordum. Kendimden bıkmıştım. Hiçbir şey anlamayan zavallı, sıkıcı kız olmaya bir saniye daha katlanamazdım. Bu ben değildim. Bu gerçek Flora Banks değildi. Bundan çok daha fazlası olabilirdim.

Emma'nın koluna dokundum.

"Tuvalete gidiyorum sadece," dedim, o ikisi annem ve babammış gibi, uslu durduğumu ispatlamak için limonatayı alıp biraz içtim.

Bana döndü. Çok sevecen bir yüzü vardı. Tıpkı Drake gibi gözlüklüydü.

"İyi misin? Hemen şurada. Tabelayı gördün mü? Seninle geleyim mi?"

Parmağını izleyerek tabelayı gördüm. "Evet," dedim ona. "Tabii ki öyleyim. Tuvalete kadar gidebilirim."

Başını yukarı aşağı salladı. "Gidebilirsin tabii. Özür dilerim."

Birbirleriyle aralarında epey mesafe olan ama yine de sürekli önüme çıkıp duran masaların arasından geçtim. Burası oldukça kalabalıktı ama tamamen dolu değildi. Kot pantolon giymiştim, ceplerinde para var mı diye baktım. Vardı. Birkaç tuhaf banknot buldum. Üstlerinde "kron" yazıyordu. Kron. Soğuk yerin para biriminin isminin "kron" olması garipti ama kronların bana daha fazla bira alacağından emindim. Ortası delikli bozukluklarım vardı.

• • •

Kadının (Alice? Amber?) izlediğini bildiğim için tuvalete gittim. Klozete oturdum, kollarımı sıyırdım ve ellerimle kollarıma yazdığım her şeyi okudum, ama mantıklı gelen tek şey FLORA *cesur ol* kelimeleriydi. Gerisi *süperkadın*, *soğuk yer kafamın içinde*, DRAKEDRAKEDRAKE, 5827 ve tenime kazınmış büyük bir DRAKE gibi şeylerdi. En çok bunu sevmiştim.

Sol bileğimde *Agi. Arkadaş. Gözlükler* diye yazıyordu. Kadının ismiydi bu. İsmi Agi'ydi. Tükenmezkalemi diğer cebimde buldum ve *süperkadın* kelimesinin üstüne büyük harflerle AGI diye yazdım. Bu hatırlamama yardımcı olurdu. O adamın adını bilsem onu da yazardım.

Tuvaletten çıkınca boş boş dolaşıp beni bekliyorlar mı diye baktım. Hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı, ben de uzun, tahta, bir sürü bira musluğunun sıralandığı bara hızlı adımlarla yürüdüm.

Normal bir insan gibi bira içecektim. Bu, Drake'i görmeme izin verilmeden önce yapmam gereken şeylerden biriydi sanırım. Dünyaya sıradan bir kız gibi davranabildiğimi göstermem gerekiyordu. On yedi yaşındaydım ve kumsalda bir erkekle öpüşmüştüm.

Barmene mümkün olabildiğince nazik bir tavırla, "Dört bira alabilir miyim lütfen?" diye sordum. İkisini hızla içebilirsem diğer insanlara yetişebilir ve normal olabilirdim.

Barmen uzun boyluydu, kırlaşmış gri bir sakalı ve üstünde "Motörhead" yazan siyah bir tişörtü vardı.

"Dört bira," diye tekrarladı, şüpheci bir ifadeyle bana baktı. "Kaç yaşındasın, sevgili kızım?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. On yedi yaşında olduğumdan emindim. Ama ona gerçeği söylemek değil, doğru cevabı vermek istiyordum.

"Yeterince büyüğüm?" diye şansımı denedim ve adam güldü.

"Tamam... bu cevap bana yeter," dedi, bir bulaşık tepsisinden dört tane bardak alıp onları doldurmaya başladı. "Tatilde misin?"

"Evet." Kendime normal olmayı şiddetle hatırlattım. "Burada mı yaşıyorsunuz? Sürekli?"

"Büyük büyükbabam burada madenciydi. Büyükbabam da öyle. Babam Tromsø'ya taşındı. Ben buraya on dokuz yıl önce döndüm. Dört kuşak Spitsbergen'liyiz."

"Madenciler?"

Bana ilk bardağı uzattı. Gerisini doldurmasını izlemek için bir bar taburesine oturdum ve beklerken birayı içmeye başladım.

"Evet," dedi. "Kömür madencileri. Berbat bir hayat yaşadılar. Nerede kaldığını sorabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. Bu iyi bir soru gibi görünmüyordu ve daha önemlisi, cevabı bilmiyordum.

Gülerek ellerini kaldırdı.

"Özür dilerim. Sordum çünkü otellerden bazıları madenci barakalarıydı. Arktika Misafirhanesi'ndeysen mesela, o binalar madencilerin yaşadıkları yerlerdi. Onlara iyi davranılmazdı. Berbat bir hayattı. İşe gitmek için kar, buz ve tipi altında, kışın karanlığında vadileri, dağları tırmanırlardı. Yıkanmaları için onlara "ihtiyaçları olsa da olmasa da" ayda bir kova su verilirdi." Güldü ve bana baktı. Ben de güldüm.

"Bu pek hoş değil."

"Hayır, değil."

Barda başkaları vardı. Biraların parasını ödedim ve üçünü oturduğum masaya taşıdım. Birini şimdiden bitirmiş gibiydim.

Kadına (Agi! AgiAgiAgi. Kolumu okudum) ve koca sakallı, dik saçlı adama, "Alın," dedim. Biraları alıp bana teşekkür ettiler, ama sonra bana ve birbirlerine baktılar.

"Drake'i bu akşam bulsak da bulmasak da," dedi Agi, "bu gece ailenle iletişime geçeceğiz. Annen ve babanla. Gelip seni almaları gerekecek."

Başımı iki yana salladım. "Hayır!" diye bağırdım. Bunu yapmamalılardı. Yapamazlardı. "Drake'i bulduğumuzda benim adıma onlarla konuşabilir. Açıklayabilir."

Agi'nin bir telefonla her şeyi mahvedebileceği fikri beni korkutmuştu. Ona bakakaldım. Adama bakıp yüzünü buruşturdu.

Daha da yüksek sesle, "Aptal değilim," dedim. "Bakıştığınızı, benim ne kadar işe yaramaz biri olduğumu düşündüğünüzü görebiliyorum. Benim annem ve babam değilsiniz. Ben bir yetişkinim. Buraya geldim, değil mi? Buraya nasıl geliniyorsa öyle geldim, paltom ve çizmelerim var, tek ihtiyacım Drake. Sadece Drake. Drake'e ihtiyacım var çünkü hatırlamamı sağladı. Anneme söylemenize gerek yok. Hem burası size ait de değil. Bana ait. Sadece sizi hayal ettiğim için buradasınız."

Bira bardaklarından birini alıp hızla içtim. Tadı berbattı ama kendimi zorlayarak üst üste yudumladım. Bana babamı hatırlatmayı bıraktı ve midemi bulandırdı. Tökezlemeye başladım ve onurumu korumaya çalışırcasına masadan uzaklaştım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama elimde yarısı birayla dolu, sağlam görünen bir bardak vardı, o yüzden odadan öylece çıkıp gidemezdim. Bara geri döne-

bilir, o adamla bir kez daha madencilerden konuşmak için tabureye tüneyebilirdim.

Oda sessizliğe bürünmüştü. Herkes bana bakıyordu. Bana bakmıyormuş gibi yapmıyorlardı bile.

Bu çok zor olmaya başladığı için havaya karışarak tavana çıktım. Tavandan, bağırdığımı görebiliyordum. Sesim öylesine yüksekti ki o kadar uzaktan bile sesimi duyabiliyordum.

"Bana bakmayı kesin!" diye bağırdım. "Ben iyiyim. Normalim ben! Normal! Normal! Ve Flambards'a gitmemeliyiz! Gitmemeliyiz. Gitmemeliyiz."

Sonra ağlamaya başladım ve barmene döndüm. Ona bir şey sordum, başını iki yana salladı ve konuşmak için yanıma geldi. Bir kadın yakındaki bir masadan kalkıp geldi, büyük ihtimalle tanımadığım, yaşlı bir kadındı, kolunu boynuma doladı. Beni temsil eden figür, yüzünü kadının omzuna döndü ve başını yaslayıp ağladı.

"Ağlama, Flora," diye fısıldadım kendime ve uçarak kendi bedenime indim, elime baktım. Üstünde FLORA *cesur ol* yazıyordu ve vermek istediği mesaj içime işleyene dek o yazıya baktım. Ben Flora'ydım. Cesur olmalıydım yoksa bunu asla yapamazdım.

Sabun ve sigara kokan hoş kadından uzaklaştım.

"Özür dilerim," dedim ona. Burnumu çektim ve barmenin bana uzattığı bir mendille yüzümü sildim.

"Hiç önemli değil, canım," dedi. "Burası zorlu bir yerdir. Buraya kışın asla gelme. Beni hatırlamıyorsun ama o çizmeleri sana ben sattım. Göz alıcı bir genç kızsın."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Çizmeler için teşekkürler."

Kış geldiğinde hâlâ burada olacaktım muhtemelen. Herkes kışın daha kötü olduğunu söylüyordu ama bunun sebebini bilmiyordum. Bundan daha soğuk veya daha karlı olamazdı.

Belki de kışın burası daha az büyülü bir hal alıyordu. Belki de beni iyileştirmeyi bırakacaktı.

"O bizimle birlikte. Özür dilerim," dedi bir ses ve başımı kaldırıp baktım ama konuşan kadındı, ismi Ally, Andi, Abigail, Ellie'ydi. Drake değildi. Gözlüklü kadın elimi tuttu.

"Haydi, Flora," dedi. "Seni odana ve yatağına götüreceğiz. İçmemesi gerekiyordu muhtemelen."

Sakallı adam yanı başındaydı ve o diğer dilde konuşmaya başladı, barmen ve yaşlı kadın aynı dilde karşılık verdiler, anlam veremediğim kelimelerle benim hakkımda konuşuyorlardı.

Kapı yakındaydı. Barmen, başka birine bira servisi yapmak için bara dönmüştü. Sakallı adam, sevimli kadın ve Ellie benimle ilgili konuşuyorlardı. Diğer insanlar kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. İnsanlar gözlerini dikip bakmıyordu artık.

Bar taburesinden indim. Kimse farkına varmadı. Benimle kapı arasında kimse kalmayıncaya dek dolandım.

Yol açıldığında hızla hareket ettim ve koşarak dışarı çıktım. Kapının dışında aşağı inen basamaklar vardı ve bunu beklemediğim için merdivenden düştüm ama canım yanmadı, zıplayıp sekecek gibi oldum ve bunun, aşağıya varmanın en hızlı ve etkili yolu olduğunu keşfettim. Ayağa kalktığımda hiçbir yerim acımıyordu.

Bir meydandaydım. Restoranlar, bir otel ve kapanmış bir süpermarket vardı, meydanın öbür yanında bir yol uzanıyordu. Yola doğru koştum. Soldan mı yoksa sağdan mı gideceğimi bilmiyordum, o yüzden sağdan gittim ve durmadan koştum.

Kar yağmaya başlamıştı. Yakında hava kararacaktı belki de.

Hava asla kararmıyordu. Buranın olayı buydu. Hava sürekli aydınlıktı çünkü burası sadece kafamın içinde var olan bir yerdi. Gün boyunca, gece boyunca hava aydınlıktı. Buraya kışın asla gelmemeliydim.

Bu yolun sonunda bir insan silueti vardı ve ona doğru son hızla koştum çünkü yağan karın içinden bile bu adamın Drake'e benzediğini görebiliyordum. Yaklaşırken Drake'e daha az değil, daha çok benzemeye başladı. Yanında biri vardı. Bir kadın. Onu yok saydım ve Drake'e odaklandım. O benim Drake'imdi. Beni seviyordu ve onu bulmuştum. Hatırlamamı sağlamıştı ve şimdi yeniden hatırlamamı sağlayacaktı.

Adam Drake'in gözlüklerini takmıştı. Drake'in kot pantolonunu giyiyordu. Drake'in saçları vardı onda. Karların içinden beni görmedikleri için dönüp benden uzaklaştılar.

Bu adamla kumsalda öpüştüm. Bunu yaptığımı biliyordum. Biliyordum çünkü hâlâ kafamın içindeydi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Beni kurtaracaktı.

Paltom yanımda değildi ama koştuğum için ısınmıştım. Binaların ve apartmanların dışındaki park alanlarına park etmiş birkaç arabanın yanından geçtim. Benimle aynı yönde yürüyen birkaç kişinin yanından koşarak geçtim ve hiç durmadım çünkü onlar istediğim insanlar değillerdi. Makaraları, kabloları ve kocaman, paslı kovaları olan tuhaf makinelerin yanından geçtim ve adamın bana madencilerden ve yaşadıkları berbat hayatlardan bahsettiğini hatırladım.

Hatırladım.

Hatırladım.

Drake önümdeydi ve bir şeyleri hatırlıyordum. Drake bana hatırlatıyordu.

Kar öyle şiddetli yağıyordu ki onları göremiyordum artık. Karşı kıyısında karlı dağlar olan kara bir denizin yanına gelince durdum. Sulara uzanan bir iskele ve iskeleye bağlanmış birkaç tekne vardı. Kar etrafımda sessizce esiyordu ve durup etrafıma bakındığımda bulutlar alçaldı, hiçbir şey göremez oldum. Sadece ben vardım. Burada, kafamın içindeki bu yerdeydim ve yalnızdım. Drake buradaydı ve ortadan kaybolmuştu.

Açıkta solgun bir ışık görebiliyor, kürek çekerek uzaklaşan bir teknenin şapırtısını duyabiliyordum. Karların içinde iskeleye oturdum. Yere yattım ve iki büklüm oldum. Kar üstüme yağdı ve üstümü sıcak, beyaz bir yorgan gibi kaplamaya başladı.

Gözlerimi kapadım.

Gözlerimi yeniden açtığımda normal yere dönecek, tavan arasındaki yatak odasında, pembe bir yatakta yatıyor olacaktım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yastık kılıfı yanağımın altında serindi. Gerindim. Bacaklarım çıplaktı ve ayaklarım yatağın çarşaf gerilmiş ucuna uzanıyordu. Yanımı yokladım. Tekli bir yataktaydım, başım zonkluyordu ve gözlerimi açmak istemiyordum çünkü Penzance'da olacaktım ve kafamın içindeki hiçbir şey yaşanmamış olacaktı.

Parmaklarımla yüzüme dokundum. Cildim pütürlüydü. Parmaklarımı şakaklarıma dayayıp nabzımın attığını hissettim.

Kollarımda siyah tükenmezkalemle karalanmış, kocaman harflerle yazılmış kelimeler vardı.

Titrek bir el yazısıyla DRAKE'İ BİR TEKNEDE GÖRDÜM diyordu.

Drake'i gördüm. Bir teknede. Bunu hatırlamak istiyordum ama hatırlamıyordum. Hatırlamıyordum ama buna inanıyordum.

İki yataklı bir odadaydım ve diğer yatakta biri uyuyordu. Evde bu olmazdı.

Diğer yatakta yatan insan bana bakıyordu, aramızda dar bir boşluk vardı ve mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve teni benimkinden daha güzeldi. Kırmızı yanakları ve kahverengi saçları vardı.

Onu muhtemelen tanıyordum yoksa aynı odada uyuyor olmazdık. Belki de o Paige'di. Paige'in pürüzsüz bir teni ve koyu renk saçları vardı.

Arkasındaki duvarda, mavi denize serpiştirilmiş birkaç adayı gösteren bir harita vardı. Aramızdaki küçük bir masanın üstünde bir kitap yığını vardı ama anlayamadığım, garip bir dilde yazılmışlardı. Birinin adı *Neljäntienristeys*'ti. Ya kelimeleri algılama yeteneğimi kaybetmiştim ya da farklı bir dildi bu.

Tekrar gözlerimi kapadım. Kaç saattir uyuduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama hava aydınlıktı, gündüz olmuş olmalıydı. Pencereye baktım, panjurlar indirilmişti ve etrafından sızan güneş ışığından başka bir şey göremiyordum.

Ellerime baktım. Birinin üstünde FLORA cesur ol ve Drake, diğerinin üstünde Agi, soğuk yer kafamın içinde ve DRAKE'İ BİR TEKNEDE GÖRDÜM diyordu. Kolumun üstünde, cildime DRAKE diye yazılmıştı. Bir tükenmezkalemle yazılmamıştı bu. Kolum bana bunu söylüyormuş gibiydi.

Agi gözlüklü bir kadındı. Bu kadının gözlükleri yoktu ama bir yatakta uyuduğu için gözlüğe ihtiyacı yoktu. *İnsanlar uyurken gözlüğe ihtiyaç duymazlar*, dedim kafamın içinde. Kulağa mantıklı geliyordu. Doğrulup etrafıma bakındım. Yatağının ucundaki daha büyük masada gözlükler vardı, kollarını uzatıp kapıya boş gözlerle bakıyor gibiydiler.

Agi. Bu kadının ismi Agi'ydi ve benim dostumdu. Onu tanıyordum. Tüm bunları bilmem beni çok şaşırttı.

Drake'i bu yüzden seviyordum. Bir kumsalda benimle öpüşmüş ve hatırlamamı sağlamıştı.

Aklımın başında olduğunu, mantıklı davrandığımı hissediyordum. Uzun bir uyku çekmişim gibi hissediyordum.

Hatta normal biri gibi hissediyordum. Zaman ve uzayın içinde savrulmak yoktu artık: Bunu özlesem de bundan memnun olmuştum çünkü yapacak işim vardı.

Makinem yanımdaydı. Telefonum. Çıkarıp ekranında olup bitenlere baktım ve o anda keşke bunu yapmasaydım diye düşündüm.

Küçük kardeş,

Çocuklarından biri ölüm döşeğinde olan bir anne olduğunu hayal et. Genellikle göz kulak olduğun diğer çocuğunun iyi olduğundan emin olarak, bedeni tümörlere ev sahipliği yapan çocuğunun başucuna gidiyorsun. Sonra öbür çocuğunun arkadaşıyla beraber sıcak evinde oturup güvende olmadığı ortaya çıkıyor ve en sonunda onun izini sürdüğünde onun Kuzey Kutbu'nda, bir çocuğun peşine düştüğünü öğreniyorsun.

Aramaya başladıklarında, nerede olduğunu iki saniyede buldular. Annem ölüm döşeğinin yanında kalmayı seçti ve Steve sana gelmek için buradan ayrıldı. Dikkat et; bir iki gün içinde Svalbard'da olacak ve seni Drake'ini bulduğundan daha kısa süre içinde bulacağını tahmin ediyorum. Seni, muhtemelen bir deli gömleğine sarmış bir halde doğrudan Paris'e getirecek.

Polisi aradılar elbette ve o adada bir polis memuru varsa, doğru insanlar doğru mesajları ilettiği anda seni aramaya çıkacak.

Paige onlara senin Drake'le olan irtibatını anlattı, bir an için bile evde seninle kalmadığını ve seni kürklü bir palto giymiş, bir bavul taşırken ve eline büyük harflerle "Spitsbergen" yazılıyken istasyona gittiğini gördüğünü söyledi. O kız tam bir dedektif ama görünüşe göre ona olan biteni anlattığın için Paris'e doğru yol aldığına inandı. "Spitsbergen"'in bir takıntıdan ibaret olduğunu düşündü. Gerçekte oraya gidebileceğini aklının ucundan bile geçirmediğini söyledi. Annem ve babam, seni terk ettiği için hiç mutlu olmadılar. Paige son derece üzgün ve endişeli, aklı başına gelmiş. Sanırım onu teşvik eden kindar annesiydi.

Ve senin, çocuğu bulmak için Kuzey Kutup Bölgesi'nde maceraya atıldığını fark ettiler. Annem sana karşı son derece, senin kendine ait hakların olduğunu kabullenemeyecek ölçüde korumacı; bunu bir raddeye kadar bildiğini biliyorum. Şu andan itibaren, seni gözünün önünden ayırmamak için eskisinden daha da canla başla çalışacak. Şu anda sahip olduğun özgürlüğün tadını çıkarmalısın.

Zamanım tükeniyor. Bundan nefret ediyorum. Ölmek istemiyorum. Yirmi dört yaşındayım ve yirmi dört yaşındaki insanlar ölmezler. Bu adil değil. Işığımın solması içimi öfkeyle dolduruyor ama kendimi bu konuda susmaya ve seni düşünmeye zorluyorum. Birkaç şey daha var:

Seni yeniden sakinleştiricilere alıştırmalarına izin verme. Kendin ol. Zorsan, tuhafsan, garipsen veya komiksen bu sorun değil. Bu sensin, Flora. Şu anda olduğun insan, tüm kusurların ve zorluklarınla; tam bir baş belası olabilen, anne babasının saçını başını yolduran, çok tatlı, acayip e-postalar

yazan, bir Cornwall kumsalında bir çocuğa âşık olan ve onu dünyanın sonuna dek takip eden insan, bu sensin. Bu benim kız kardeşim. Amnezi hastasısın ama hayattasın. Hayatını yaşa.

Neden Paris'e kaçarak anne babayla tüm irtibatımı kopardığımı sormuştun. Sana davranış tarzlarına dayanamadığım içindi. Seni ilaçla uyutuyorlardı. Kendin olmana izin vermiyorlardı. Sana o hapları vermeye devam ederlerse (ki o haplara ihtiyacın yok, ileriye dönük amnezinin ilacı yoktur, sara hastası değilsin ve hapların sessiz ve uysal tavrını sürdürmeni sağlayacak sakinleştiricilerden ibaret) evden ayrılacağımı ve bir daha asla onlarla konuşmayacağımı söylediler. Devam ettiler, ben de gittim. Ama seninle bağımı koparmadım, Flora'm. Telefonunda benim numaramı engellediler ama her zaman sana ulaşmanın bir yolunu buldum. Birbirimize e-postalar yolladık, konuştuk, mektuplaştık. Sana sık sık kartpostallar yolladım ama onları alıp almadığını hiç öğrenemedim. Umarım almışsındır.

İki hafta öncesine kadar, Noel'de kart yollamak dışında anne ve babamla neredeyse hiç konuşmadım ve onları sadece bir kez gördüm, o da senin sayende. Sonra korkunç haberleri aldım, her şey değişti ve onlara yeniden ihtiyaç duydum.

Gerçekler bunlar. Bunları sana daha önce anlattım ve keşke bunu sonsuza dek anlatmaya devam edebilsem ama yapamam. Hatırlamayacaksın ama daha önce de haplarını almadığın olmuştu ve vahşi, müthiş şeyler oldu. Bizimkiler bundan nefret etmişlerdi ama sen ve ben buna BAYILMIŞTIK. Beraber geçirdiğimiz zamanlar oldu, keşke o anıları

saklayabilseydin, tatlım. Beraber yürüdük, güldük, alışverişe çıktık, saklambaç oynadık. Filmler izledik. Gece boyu uyumayıp sohbet ettik. Sen benim evrenimsin.
Umarım seni görebilirim.

Göremezsem... her şey için teşekkürler. Harikaydı.

Jacob xxxx

Jacob'ın mesajına baktım. Onu seviyordum ve ölmek üzereydi. Daha önce kaçmıştım. Annem ve babam bana yıllardır yalan söylüyorlardı ve onlara güvenemezdim. Bunu yazmam gerekiyordu: *Annem ile babama güvenme.* Drake'i bulmam gerekiyordu ve şu anda düşünebildiğim tek şey buydu çünkü bir polis buraya gelecek, beni bulacak ve eve götürecekti. Drake'i o ana kadar bulamazsam bir daha asla bulamayacaktım.

Babam geliyordu. Bunu titrek harflerle koluma yazdım.

Annem ile babamdan gelen bir sürü mesaj ve e-posta vardı ama onları okumadım. Yatağımda oturarak Agi'nin uyumasını izledim. Ayağa kalktım ve hızla yatağa oturdum. Başım ağrıyordu. Hasta gibiydim. Ağzımda garip bir tat vardı.

Midem bulandı. Külot ve tişört giyiyordum ama yatağın ucundaki kot pantolon benimdi (ismim etikette yazılıydı), çabucak giyinerek kapıyı açtım. Yakınlarda bir yerde bir tuvalet olacaktı çünkü yatak odalarının yakınlarında her zaman bir tuvalet olurdu.

Hızla koridora çıktım, acilen tuvalete girmem gerektiğinin farkındaydım. Üstlerinde numaralar yazan kapılar dahil bütün kapıları denedim ve altıncı kapı duş jeli, buhar ve diğer insanların tuvalet ziyaretleri gibi kokan, karanlık

bir odaya açıldı. Işığı açtığımda buranın gerçekten de bir tuvalet olduğu ortaya çıktı. Kapıyı arkamdan kilitlemeyi ve içimdeki her şeyi kusmadan önce klozete eğilmeyi başardım.

Kusmanın nasıl bir şey olduğunu (tabii ki) unutmuştum ama şimdi küçüklüğümden hatırlıyordum. Midem kasılıp büzüldü ve klozet seyrek, kötü kokulu bir sıvıyla doldu. Bir daha asla bira içmeyecektim. En kısa zamanda bunu elime yazacak, daha sonra da bir deftere geçirecektim. Bunun hayatımın bir kuralı olması önemliydi.

Diz çöktüm ve kusma kesilene dek saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım. Gözlerimde yaşlar vardı ve dosdoğru yatağa gitmek ve uykuya dalmak istiyordum. Ama polis beni arıyordu ve babam (veya "Steve") beni almak için buraya geliyordu ve Jacob'ı görmek istediğim için Paris'e gitmek istesem de benimle başa çıkmak kolaylaşsın diye beni evcilleştiren annem ve babamı görmek istemiyordum. Drake'i görmek istiyordum. Drake'i görmeden gidemezdim. Onu bir teknede görmüştüm. Gördüğümü biliyordum. Drake'i bir teknede görmüştüm.

Jacob güvenebileceğim tek kişiydi ve ölmek üzereydi.

Bu odada bir duş olduğu için soyundum ve sıcak suyun kusmuk izlerini silmesine izin verdim. Orada öylece duran duş jeli ve şampuandan biraz alarak temizlendim. Havlum yoktu tabii, o yüzden lavabonun yanında duran kâğıt havlularla kurulanıp giyindim. Biraz ıslak olsam da idare edecektim. Dişlerimi, bir başkasının macununu parmağıma sürerek fırçalardım. Ağzımın içi anında kar gibi serin, harika bir hisle doldu.

Doğru odayı bulmam biraz zaman aldı ama kapısı kilitli olmayan tek oda olduğu ortaya çıktı çünkü arkamdan

güzelce kapatmamıştım. İsmi Agi olan kız hâlâ uyuyordu, o yüzden benim olduğunu düşündüğüm her şeyi, etiketinde *FLORA* yazan kürklü paltoyu, içinde defterlerimin olduğu çantamı aldım ve sessizce dışarı çıktım. Başka hiç kimse uyanık olma emaresi göstermiyordu: Telefonuma baktığımda bunun şu anda saat beşi on geçtiği için olduğunu keşfettim.

Saat sekizde çizmeci dükkânında çalışan kadın işe geldi ve beni dükkânın kapısının önünde beklerken buldu. Notlarımda yazanlara göre bana iyi davranmış ve çizmelerimi bana satmıştı. Telefonum ve defterime bakarak bir sürü yeni şey keşfetmiş ve çizmelerin fişini defterin sayfaları arasında sıkıştırılmış bir halde bulmuştum. Üstünde dükkânın ismi vardı ve işte buradaydım, yardım istemeye hazırdım. Sadece kendim için hazırladığım bir özet kâğıdım vardı, üstünde ona söylemem ve ondan istemem gerekenler yazıyordu.

Beni görünce durdu.

"Flora," dedi. Sevecen bakışları ve uzun kır saçlarıyla, kot pantolon ve kırmızı kazak giymişti. "Gel içeri, dışarıda ne yapıyorsun? Misafirhaneyi arayarak Agi'yi seni alması için göndermelerini isteyeceğim."

"Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var, ne olursa olsun beni almaya gelecekler zaten. Bir adam beni almaya geliyor. O benim babam. Polisi aradılar ama polisi görmek istemiyorum."

"Baban seni almaya mı geliyor? Ah, bu harika bir haber. Çok mutlu oldum. Ve buradaki polisler iyi insanlardır. Genelde boş boş otururlar. Pek bir olay olmaz. Konuştuğumuzda onları arayıp burada olduğunu söylerim."

Kadının peşinden dükkâna girdim, o dükkânla ilgilenip çalışırken bana gösterdiği yere, tezgâhın arkasındaki bir tabureye oturdum.

"Özür dilerim," dedim ona. "Bilmem gerekirdi ama adınız nedir?"

Durdu ve dönüp bana baktı. "Henny, canım, Henny Osterberg. Ve biliyor musun, sana bunu daha önce söylememiştim. Unuttuğun bir şey değil yani. Sana ilk defa söylüyorum."

"Ah, güzel! Normal biri gibi."

"Normal biri gibi. Kahve?"

İkimize içecek hazırlarken ona ihtiyacım olanları anlatım.

"Kutup Enstitüsü'nü denememi söylemiştiniz," dedim, bunun doğru olup olmadığını görmek için yüzüne baktım. Özet kâğıdımda yazan buydu ve bunu defterimden kopyalamıştım. "Drake'i bulmak için. Oraya gittim ama kilitliydi. Buraya okumaya geldi. Bir kumsalda beni öptü."

Karanlık iki insan figürü, karanlık bir kumsalda öpüşüyorlardı. Onları görebiliyordum ama dediklerini duyamıyordum. Eskiden kelimeleri duyabilirdim, kaybolmuşlardı artık.

"Evet. Yani baban buraya geliyor ve sen onu bulabilmek için şansın varken son bir kez daha denemek mi istiyorsun? Annen ve baban bu çocuğu anlamazlar mı?"

"Evet. Hemen şimdi. Onu sanırım dün gece gördüm. Bir teknede."

"Drake'ini tanımıyorum, canım. Sana Kutup Enstitüsü'ne gitmeni söyledim çünkü o okul ve UNIS aynı binayı paylaşıyorlar ve araştırmalar orada yapılıyor." Bana bir fincan uzattı. "Dikkat et, sıcak. Ama. Flora. O burada, yani sen haklısın... Toby birkaç gün önce kafede onunla görüştü

ve ona burada onu arayan bir genç kız olduğunu söyledi ve o biraz panikledi çünkü..." durup derin bir nefes aldı, "ee, onun burada bir kız arkadaşı var. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu doğru. Toby sana söylemek istiyordu ama evinden bu kadar uzaktayken seni böylesine üzmekten korkuyordu. Ama bilmen gerekiyor. Rus bir bilim insanı, ondan yaşça büyük. Nadia Ivanova. Nadia'yı tanıyorum çünkü birkaç yıldır burada."

"Drake'in kız arkadaşı mı var?"

"Üzgünüm, canım."

"Bir kız arkadaşı var ama o benim. Nadia Ivanova değil."

Drake benim erkek arkadaşımdı. Eskiden Paige'indi ama bir kumsalda öpüşünce benim olmuştu. Henny Osterberg'in sözlerini zihnimden attım.

"Drake nerede yaşıyor?"

Benim Penzance'da olduğumu düşündüğü için bir kızla arkadaş olmuştu. Tek başına olduğu için kendisinden daha büyük bir Rus bilim insanıyla zaman geçiriyordu. Büyük ihtimalle sadece bilim hakkında konuşuyorlardı.

"Eh, Nadia sapa bir yerde, karşı kıyıdaki bir evde yaşıyor. Orada çalışıyor ve küçük sandalıyla üniversiteye geliyor. Ta oradan kürek çekiyor. Anladığım kadarıyla Drake zamanının çoğunu orada geçiriyor."

"Dün gece onu gördüm yani! Gördüm! Bir teknede!"

"Evet, Flora. Görmüşsün gibi duruyor."

İçeceğimi yudumladım. Onu görmüştüm. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmış ve Drake'i bulmuştum. Onu bulana dek kentin etrafında dolaşmıştım. Sevincimi içimde zar zor tutabiliyordum. Bir aptal gibi sırıtıyordum, kendimi kontrol etmek için ellerimle yüzüme dokundum. Ve şimdi

bu kadın bana onu bulmak için nereye gitmem gerektiğini söylüyordu.

"Karşı kıyıda mı yaşıyor?"

"Evet. Longyearbyen yeterince sapa bir yer değilmiş gibi! Karşıdaki tek ev; iskelede durursan görebilirsin."

"Drake şu anda orada mı yani?"

"Hayır, kızım. Nadia'yı arayacak ve Drake'in buraya gelerek seninle yüz yüze konuşmasını sağlayacağız. Baban seni almak için buraya geliyorsa, şimdilik yakınlarda olman en iyisi olur. Ama sen gitmeden önce bunu yapmamız gerektiğini görebiliyorum yoksa geri dönersin, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır. Gidip bir şeyler alayım mı? İkimiz için?"

Henny yüzüme baktı. Sınav her neyse geçmiş olmalıydım.

"Git o zaman." Bana bir banknot verdi. "Yolun diğer yanındaki, meydandaki, barın karşısındaki süpermarkete git. Fırın bölümüne git ve birkaç çörek al. Tamam mı? Biraz süt de alabilir misin? İngiltere'den buraya gelebildiğine göre, marketten yiyecek bir şeyler de alabilirsin. Sana güveniyorum."

Bir kâğıda yazdım: Çörek ve süt. Henny. Dükkân. Elimin üstündeki yazıların çoğu silinmişti, o yüzden oraya da yazdım.

"Teşekkürler, Henny. Bana çok nazik davranıyorsun."

"Dosdoğru buraya dön, sonra da Drake'i seni görmesi için buraya nasıl getirebileceğimize bakalım. Bunu yapacağıma söz veriyorum. Ama doğrudan buraya dönmelisin, Flora. Tamam mı?"

"Evet. Çabuk olacağım."

Çantamı aldım, defterimle özet kâğıdımı içine tıktım ve dükkândan çıktım. İçinde fırın olan süpermarket o tarafta olduğu için sağa döndüm ve meydana doğru uslu uslu ilerledim. Karşıya geçtim. Doğrudan süpermarkete yürüdüm. Sonra da Henny'nin dükkânının bulunduğu yola paralel olan caddede yürümeye devam ettim.

Koşmaya başladım. Bana karşı öyle iyiydi ki bunu yaptığım için kendimi kötü hissettim ama bana Drake'i nerede bulabileceğimi söylemişti, o yüzden polisler beni götürmeden önce oraya gitmekten başka bir şey yapamazdım.

Misafirhaneden ayrılmam ve Henny'nin işe gelmesi arasındaki saatlerde, Drake'le birbirimize gönderdiğimiz e-postaları okudum. Aşkla için için yanıyordum. Drake gerçekti. Kumsalda beni öpmüş, sonra da bana muhteşem e-postalar yazmıştı. Gerçekten buradaydı ve onun şu anda hangi evde olduğunu biliyordum.

Seni düşünmeden duramıyorum diye yazmıştı.

Çıplakken nasıl göründüğünü düşünmek için, hayal ettiğinden daha çok zaman harcıyorum diye yazmıştı.

Kusursuz bir vücudun var. Öyle olduğunu biliyorum diye yazmıştı.

Ben de seni seviyorum diye yazmıştı.

Onu seviyordum ve beni seviyordu. Hayatında Nadia diye biri olsa da ona gitmek, nefesini içime çekmek, gözünün içine bakmak istiyordum. Parmak uçlarımla ona dokunmak istiyordum. Yüzüne, saçlarına dokunmak istiyordum. Kokusunu almak istiyordum. Bunu yapmadan eve dönemezdim.

Koşarak iskeleye döndüm. Bugün güneş parlıyordu, bulutlar seyrek ve güzeldi, belli ki kar yağdırmayacaklardı. Başka bir yerlerde, daha sonra kar yağdırmak için gökyüzünde dans ediyorlardı.

Burada bir sürü küçük sandal vardı, tahta iskeleye sağlam iplerle bağlanmışlardı. Mavi tulum giymiş bir adam büyük bir teknede bir şeyler yapıyordu, beni görünce gülümsedi ve elini kaldırarak selam verdi. Ona el salladım ve hızla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu.

Henny evin görülebilen tek ev olduğunu söylemişti. Orada sadece bir ev vardı, kıyının biraz üstünde, karşı kıyıda ve soldaydı. Sanırım o evi daha önce fark etmiştim. Oturdum, defterimi çıkardım ve hemen bir şeyler çiziktirdim.

Teknenizi ödünç aldığım için özür dilerim. Çalınmadı, geri getireceğim. Kiralamam karşılığında biraz para bırakıyorum.

Ahşap yapının köşesine bağlanmış en küçük sandala doğru kendimden emin bir tavırla yürüdüm, notu ve parayı yanındaki bir taşın altına koydum. Bunu yapmak hakkımmış gibi teknenin ipini çözdüm. Sadece iskeledeki metal bir şeye dolanmış olduğu için bunu yapmak kolaydı. Sonra ne yapacağımdan emin değildim, o yüzden ipi ve kendimi sandala attım. Sandal sarsıldı ama devrilmedi.

Kürekleri yuvalarından çıkarmak zordu ve onları nasıl kullanacağıma dair elbette ki hiçbir fikrim yoktu ama onları metal tutacaklarına takmayı başardım.

Parlak kutup güneşinin altında, hayatımın aşkını bulmak için parıldayan sularda yola koyuldum. Sonra ne olacaksa olsun onu bulacaktım ve bu her şeyi değiştirecekti.

Kıyıdaki adam bağırarak bir şeyler söylüyordu ama dönüp bakmadım. Daha önce kürek çekmiş olmalıydım çünkü kollarım ne yapılması gerektiğini biliyordu, öne ar-

kaya yaslanıyordum ve küreklerim suyu delip geçiyor, beni hızla ileriye itiyordu.

Bu gerçek gibi gelmiyordu bana ama sanırım öyleydi. Suyun üstündeydim, hızla Drake'e yaklaşıyordum ve dünya etrafımda küçülmüştü, o andan ibaretti. Bu bendim, Flora, en sonunda cesur oluyordum.

Güneş sağımdaydı, parlaklığı yüzünden o yana bakamıyordum. Kent, sandallar, adam ve makineler geride kaldığı anda onları unutmaya çalıştım. İki kuş bir süre yanımda yüzdüler. Ufacıktılar ve onları fotoğraflardan tanıyor ama isimlerini bilmiyordum. Pürüzsüz ve parlaktılar, siyah beyazdılar, kıvrık gagaları sarı-kırmızı çizgiliydi. Suda koşturarak karaya çıktılar, bir süre suda yüzdüler, sonra suyun yüzeyini bir nevi pist gibi kullanarak tekrar uçuşa geçtiler. Siyah sırtları, beyaz yüzleri, gagalarındaki kırmızı hoşuma gitmişti. Onlar benim dostlarımdı. Küçükken onları kitaplarda görmüştüm.

Drake'le öpüşmüştüm ve birbirimize bu dünyada veya başka herhangi bir dünyada gönderilebilecek en tutkulu, en muhteşem e-postaları göndermiştik. O zamanlarda beni seviyordu ve şimdi de beni sevecekti.

Sanırım yanlış kürek çekiyordum. Birdenbire sırtımın Drake'e ve kulübeye dönük olması gerektiğini fark ettim. Varış noktamı azimle göz önünde tutarak, kürekleri ters çekiyordum. Bu hiç işe yaramıyordu ve kollarım bana çığlık çığlığa haykırıyor gibiydi. Tekrar yüzümü kente çevirene dek kendimi ve küçük sandalımı hareket ettirdim ama kendimi iskelede bana el sallayan iki kişi olduğunu görmemeye zorladım.

Bu şekilde kürek çekmek çok daha kolaydı ve bunu daha önce ne zaman yaptığımı merak ettim. Önemi yoktu.

Geride bıraktığım kentin gitgide ufalmasını izledim. Kuşlar yanımda sulara yayılmaya devam ettiler, birkaçı bir süreliğine benimle beraber yüzerek bana eşlik etti.

"Teşekkürler," dedim onlara. Kutup martıları. Onlara kutup martıları deniyordu. Kendimle gurur duyuyordum. "Teşekkür ederim, kutup martıları," dedim. Bana bir şey değil dediler.

Drake önümdeydi. Bu parıldayan sularda Drake Andreasson'a, hayatımın aşkına doğru kürek çekiyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Denizin kenarında, karla kaplı bir tümseğin üstünde kıyıya çekilmiş bir tekne vardı, o yüzden ben de sandalımı onun yanına çektim. Kollarım yanıyor, verdiği his hoşuma gidiyordu.

Bir an için hareketsiz durup yukarı baktım. Ev yakınımdaydı şimdi, tepenin biraz yukarılarında, eğimin hâlâ düşük olduğu bir yerdeydi.

Herhangi bir şey düşünmek veya endişelenmek için duramıyordum. Bu sabah okuduğum, Jacob'ın gönderdiği e-posta zihnimde belirdi. Ağabeyim bana kendim olmamı ve hayatımı yaşamamı söylüyordu. Bu kelimeleri içime çektim ve onun yanımda olduğunu, kulübeye doğru yürürken beni teşvik ettiğini hayal ettim ve kendimi tutamadan kapıya vurdum. Arka arkaya dört kez, sertçe yumrukladım.

Ev ahşaptı, kusursuz bir eğime sahip bir çatısı ve bacası vardı. Bir boyama kitabından fırlamış bir eve benziyordu. Kapı siyaha boyanmıştı. Pencerelerde perdeler vardı ve açıktı ama içeriye bakmak için yerimden ayrılmadım. Olduğum yerde durup bekledim.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir şeyler olacaktı. Bekledim, bekledim ve bekledim. Kapıya bir kez daha vurdum. Bir hareketlenme oldu.

Kapı yavaşça açıldı ama karşımda kimse yoktu. İçeri bir adım attım ama önüme çıktı.

Drake Andreasson, hayatımın aşkı, karşımda duruyordu. Aramızda hiç mesafe yoktu. Kendimi kollarına attım. Bu kadardı. Şimdiye dek yaptığım her şey bu an içindi. Kendimi kollarına attım, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Kokusunu kokladım. Kumsalda onunla öpüştüm. Kokusunu hatırlıyordum.

Beni kaldırıp dudaklarımdan öptü.

Bunu yapmadı.

Öne çıktı, bir kolunu omzuma koydu ve beni kendine çekti.

Bunu yapmadı.

"Flora. Burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

Bunu yapmadı.

Bakışlarımız birleşti ve aramızda bir şeyler geçti.

Öyle olmadı.

Beni itti ve kapıyı yüzüme kapattı. Gerçekte böyle oldu.

"Burada ne arıyorsun? Flora? Tanrım!" dedi. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni geriye itti, sonra da kapıyı çarptı. Kapının kapanmasına engel olmak için ayağımı araya sokmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım ve soğukta bir başıma, ayağım kapalı bir kapıya dayalı bir halde duruyordum. İçeride kilitlerin döndüğünü işittim.

Kapıya bakakaldım. Bu doğru değildi. İnsanlar kapının arkasında bağırıyorlardı. Drake'in sesini ve ona bağıran bir kadının sesini duyabiliyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir şey düşünemiyor veya hissedemiyordum, o yüzden olduğum yerde kalıp bekledim.

Kapı yeniden savrulup açıldığında, önümde güzel bir kadın duruyordu.

"Merhaba," dedi bana. Sesinde bir Amerikan aksanı vardı. Uzun, düz saçlarıyla bir balerine benziyordu.

Ona baktım ama sesim gitmişti ve cevap veremiyordum.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Arkasında bir yerde Drake'in sesini duydum. "İçeri girmeyecek!" dedi. "Benimle kafayı bozmuş."

Kadın bir elini koluma koydu ve beni eve aldı. "Haydi," dedi. "Gel ve bize neler olduğunu anlat." Drake'e döndü. "O bir tehdit değil, sersem. Baksana. Yüzüne kapıyı öylece çarpamazsın, Drake. Neler oluyor?"

Drake bana bakmıyordu. Kalın çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Saçları, beni kumsalda öptüğü zamandan daha uzun ve dağınıktı. Kot pantolon ve lacivert tişört giymişti, kolları hatırladığımdan daha kaslıydı.

"O delirmiş," dedi.

Bunu demediğini farz etmeye, her şeyin nasıl bu kadar ters gidebildiğini anlamaya çalıştım. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım. Drake'i bulmuştum. Kendime beni öptüğünü ve hâlâ aklımda olan muhteşem kelimeler yazdığını hatırlattım. Neden bu kadar kötü davrandığını anlayamıyordum.

"Drake," dedim ona. Evin içindeydim. Kadın kapıyı arkamdan kapattı. Küçük bir koridordaydık, askılığa iki büyük palto asılmıştı. İçerisi sıcaktı. "Gelip seni bulmak

istedim çünkü..." Derin bir nefes aldım. Bu hayatım boyunca yaptığım en önemli şeydi. "Çünkü seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Kumsalda beni öptün. Hatırlıyorum. Hatırlamamı sağladın. Sen yaptın bunu. Görebiliyorum..." Ama ne diyeceğimi bilmediğim için cümlemi tamamlayamadım. Yanımda güzel bir kadının durduğunu görebildiğimi bilsin diye elimi salladım. Kusurlu cildime dokundum.

"Flora."

Yüzüne baktım. Gözlerinin içine baktım, onu içime çektim. Saniyenin binde biri kadar bir süre gözlerime baktı ve gözlerini kaçırdı.

"Flora," dedi yine. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum ama o her bir yanıma bakarken ama asla yüzüme bakmazken bu mümkün değildi. "Burada olduğunu duydum sayılır. Kafedeki garson, sarışın ve elleri yazılarla kaplı bir kızın beni aradığını söyledi, seni andırıyordu. Ama... bir an için bile bunun, bilirsin, sen olduğunu aklımın ucundan bile geçiremezdim. Sen olamazdın. Flora Banks olamazdı. Paige'in arkadaşı olamazdı." Yüzünü buruşturdu. "Annenle baban burada olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet, Drake, seni bulmaya geldim çünkü seni seviyorum."

"Evet, bunu söyledin. Ama... Flora. Bak. Neler olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Kumsalda beni öptün ve bana güzel e-postalar yazdın."

Birkaç saniye boyunca gözlerime baktı. Ağzını açtı. Kapadı, sonra da dönüp gitti. Kadına döndüm. Nadia.

"Nadia, endişelenme," dedim ona. Nasıl olmam gerektiğini bilmediğim için sesim bir garip çıkıyordu. Bir şeyler hâlâ kafamın içindeyken onları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde söylemem gerekiyordu çünkü onların aklımdan

silinip gittiklerini düşünüyordum. "Bu o seninle tanışmadan önce oldu," dedim. "O buraya gelmeden önce. Penzance'dan ayrılmadan önce bir parti verdi ve partiden sonra kumsala gittim, gelip yanıma oturdu ve öpüştük. Müthiş şeyler söyledi. Bu taşı bana verdi." Taşı paltomun cebinden, her zaman durduğu yerden çıkardım ve ikisine gösterdim. "Bu siyah taşı." İkinci taşın da orada olduğunu biliyordum ama ona verme zamanı değildi. Bunu, her şey rayına girdikten sonra yapacaktım.

"Flora," dedi Drake. "O taşı sana ben vermedim. O taş yatak odamdaydı. Penzance'da yatak odama girip aldın. Ben sana taş vermedim. Ama sen odama girdin ve eşyalarımı aldın. Kate teyzem söyledi. Paige'in gelip eşyalarımı alması gerekiyordu ama bunu yapmadı."

Başımı iki yana salladım ve söylediği yanlış kelimeleri kafamdan attım. "Sonra buraya gelmek için oradan ayrıldı ama bana bir e-posta yazdı. Cevap verdim ve birbirimize tekrar tekrar e-postalar yolladık. Muhteşemdi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Nadia'ya sırtımı dönüp Drake'e baktım.

"O kadar güzel şeyler söyledin ki. Kendimi normal hissettirdin. Normalden de iyi. Hayatta olduğumu hissettirdin. Hayatta ve harika bir şekilde farklı. Garip biri gibi değil. Ve öpücüğümüzü hatırlıyorum. Bana hatırlattın."

"Flora..."

"Ve sonra bana buraya gelip gelemeyeceğimi sordun. E-postaları biraz evvel en baştan okudum, o yüzden biliyorum. Hâlâ aklımdalar. Bunlar olmamış diyemezsin çünkü buradalar. Ve ben buraya geldim çünkü sen hayatımdaki en iyi şeysin ve kumsalda seninle öpüştüğümü hatırlayabiliyorum. Hatırlayabiliyorum. Silinip gitmeyen tek şey bu.

"Ve bu beni ben olduğum için seven, beni sıradan biri yapmaya çalışmayan, sıradan biri olmanın benim için mükemmel olacağını düşünmeyen tek kişi olduğun için. Sen ve ağabeyim Jacob. Başka herkes bana yalan söylüyor. Seni bulmam gerekiyordu. Bak... ismini koluma yazdım." Kolumu sıyırıp onlara gösterdim.

Drake yüzünü buruşturdu. Nadia bakakaldı.

Drake'i yana itip kolunu omzuma koydu. "Gel otur, Flora," dedi. İngilizcesi Amerikan aksanlıydı ama o Rus'tu. O Rus bilim kadını Nadia'ydı: Henny'nin sözlerini hatırlayabiliyordum.

Ağladığımı fark ettim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Yüzüme dokundum. Zannettiğim kadar pütürlü değildi.

Oturma odası sıcak ve rahattı. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmıştı, yumuşak kanepe ve sandalyeler yastıklarla kaplıydı. Yerde bir halı ve iki büyük radyatör vardı. Bir köşede bir masa, üstünde bir bilgisayar vardı ve yanına bir sürü kâğıt istiflenmişti. Fonda müzik çalıyordu: Hırıltılı sesli bir adam hoş bir melodiyle romantik bir şarkı söylüyordu.

Nadia beni kanepeye götürdü ve oturttu. "Haydi ama, Drake," dedi. "Tanrı aşkına. Seni bulmak için buraya gelmiş. İsmini *koluna* kazımış. Hallet bu işi."

Bu onu duymamı engelleyecekmiş gibi kısık bir sesle, "Ama Nadia," dedi, "onun neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yok. O Paige'in arkadaşı. Hafızası olmayan kız. Sana ondan bahsetmiştim. Annesi ve babası onu evde tutmaya çalışıyorlar. Ona gerçekten de yalan söylüyorlar. O konuda haklı."

Fazlasıyla ağlamaklı göründüğüm için konuşamadım.

"Eh, onu evde tutuyorlarsa bunu pek beceremeyişler." Bana döndü. "Kimi arayabiliriz?" Nadia omzuma doku-

nuyordu. "Sana içecek bir şeyler getireceğim. Sen keyfine bak. Sorun yok. İyi olacaksın. Drake, Tanrı aşkına, konuş onunla. O iyi değil ama tehlikeli de değil. Ona nazik davran. Daha genç. Kapıyı yüzüne kapatıp onu karların içinde bırakmana inanamıyorum."

Nadia mutfağa giderken Drake kanepede yanıma oturdu. Tedirgin bir tavırla omzuma hafifçe vurdu, ben de onun göğsüne yaslanıp hüngür hüngür ağladım. Tişörtünün gözyaşlarım ve sümüğümle ıslandığını hissedebiliyordum ama devam ettim. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu.

Nefes almak için durduğumda, "Flora," dedi. "Flora. Bunu biraz konuşalım. Sakinleşebilir misin, böylece konuşabiliriz?"

Muazzam bir çabayla kendimi tuttum. Ağlamayı kestim. Derin, titrek nefesler aldım. Döne döne oradan uzaklaşmak, kendi içimde kaybolmak, üç veya yedi yaşıma dönmek, farklı bir zaman ve mekânda uyanmak istiyordum ama çabalayarak olduğum yerde kaldım. Tavana doğru yükselmemiştim. Bu önemliydi.

Drake'le beraberdim. Doğru sözleri doğru sırayla söylemem gerekiyordu sadece ve her şey mükemmel olacaktı.

"Flora," dedi. "Aramızda neler geçtiğini zannettiğini bilmiyorum ama bir şey olmadı. Sen Paige'in arkadaşıydın. Ama hepsi bu. Seninle bir kumsalda falan öpüşmedim, Flora. Buraya gelmeni hiç istemedim."

Koyu renk gözlerine baktım. Saçları yüzüne düşmüştü. Benden uzaklaşmış, kanepenin diğer yanına kaymıştı, birbirimize dokunmuyorduk. Kolunu boynuma dolamasını diliyordum ama bunun olmayacağının farkındaydım.

Kumsalda beni öpmüştü. Bunu yapmıştı. Paçayı kurtarmasına izin vermeyecektim. Beni öptüğünü biliyordum çünkü hatırlayabiliyordum.

"Beni öptün. Orada oturuyordum ve yanıma geldin. Harika şeyler söyledin. Paige bunu biliyor. Benimle konuşmamasının sebebi bu."

"Evet." Uzun uzun iç çekti. "Evet, bu noktada işler karmaşıklaşıyor. Ah, Tanrım. Bu işin beni buraya kadar takip etmesini hiç beklemiyordum. Bak. Ben buraya yerleştiğimde Paige bana bir dizi öfkeli e-posta yolladı. Beni seninle yatmakla suçladı. Her şeyi bildiğini söyledi. Senin kadar savunmasız birinin hayatını mahvetmekle, arkadaşlığını bozmakla, bencil pisliğin teki olmakla ilgili bir sürü kötü söz söyledi. Bu tür şeyler.

"Bana kızgın olmakta haklı. O gece gerçekten de Penzance kumsalına gidip bir kızla öpüştüm. Kafam yerinde değildi. Lily'yi öptüm. Partideydi. Kuzenimin arkadaşı. Partideydi ve sarhoştum. Cornwall'ı sonsuza dek terk etmek üzereydim ve... olaylar birbirini izledi, ben de bazen salağın teki ve kötü biri olabiliyorum, gidiyordum ve nasıl olduysa kumsalda onunla beraber oturuyordum, Cornwall'daki son gecemdi ve evet, onunla öpüştüm. Ama o Lily'di, Flora. Sen değildin. Ama sonra etrafıma bakındım ve oradaydın, tırabzandan sarkmış, bize bakıyordun. Paige'e söyleyeceğini biliyordum."

Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Yüzünden okunuyordu.

"Ama Paige'e *seni* öptüğümü söyleyeceğini düşünmedim. Bu aklını böylesine dağıttığı için özür dilerim. Bunu hatırladığını sandığın için. Tamam mı? Özür dilerim. Gerçekten."

Nadia önümüzdeydi. Ne kadardır orada durduğundan emin değildim. Ona baktığımda, bana içinde koyu renk bir sıvının olduğu bir bardak uzattı.

"İç," dedi. "Konyak. Bu şekilde hissettiğin için üzgünüm. Bence sen çok cesursun ve Drake sersemin teki."

"Yalan söylüyor," dedim ona. "Beni öptüğünü biliyorum. Hatırlayabiliyorum. Bana söylediği şeyleri biliyorum." Bunları söyleyemiyordum çünkü küçük düşmüştüm. Derin bir nefes aldım. "Ve sonra bana bir sürü mesaj gönderdi. En harika e-postaları yazdı. Şu anda olduğundan farklıydı." Ona bakakaldım. "Tamamen farklıydı. Bunları yazdığını biliyorum çünkü tüm sabah onları okudum."

"Yemin ederim ki sana e-posta göndermedim. Sana hayatım boyunca bir tek e-posta göndermedim." Nadia'ya baktı. "Bu gerçek," dedi. "Ciddiyim."

"Ben sana bir mesaj gönderdim." Bir saat önce telefonumda görmüştüm. Ona bir mesaj gönderdiğimi biliyordum.

"Buradaki numaram sende yok. Eski İngiltere numaramı kullanmıyorum. Bir mesaj gönderdiysen bile bana ulaşmadı."

Nadia'nın makyajı kusursuzdu ve dar kot pantolonla siyah, elmas işlemeli bir bluz giymişti. Soğuk, sapa bir kulübede yaşayan biri gibi görünmüyordu.

Çantama uzandım. "E-postalar burada." Kolumu çantaya daldırırken, o e-postalarla başka bir şey yapmış olma ihtimalimin; yazanları Henny'e göstermiş veya onları soğuk denize atmış olma ihtimalimin oldukça yüksek olduğunu biliyordum. Ama oradaydılar. "Bak."

Kâğıt tomarını kime uzatacağımdan emin değildim. Bunlar ona ait olduğu için, kâğıtları Drake'e verdim. Nadia kanepeye, Drake'in yanına sığıştı, ben de yer açmak

için kıpırdandım. Drake açtığım boşluğa girmedi, Nadia gelip oraya oturdu.

Drake, hayatımın aşkı, yanında olmamı istemiyordu.

Kendi yazdığı kelimelere bakarken rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Sonra kâğıt yığınını Nadia'ya uzatarak ayağa kalktı ve odanın içinde turlamaya başladı. Ona bakamıyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. İsmi Lily olan bir kadının partiye gelip gelmediğine veya bu dünyada kimsenin onun yerine bana inanmayacağını bildiği için canı ne isterse söyleyip söylemediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Nadia her kelimeyi okuyordu.

Drake bilgisayarı açtı. "Bak," dedi. "Oradaki e-posta adresi benim değil. Bu e-postalar DrakeAndreasson@hotmail.com adresinden gönderilmiş. Benim e-posta adresim..." bana baktı ve gözlerini kaçırdı, "bir Google adresi. Artık Hotmail kullanan kalmadı sanıyordum, var mı?"

Nadia bana usulca, "Bu doğru," dedi. "Bu Drake'in her zamanki e-posta adresi değil, ama..." ona sert sert baktı, "belki de bilmediğim bir e-posta adresi vardır. Drake... bunları gerçekten de yazdıysan sorun değil. *Gerçekten* umurumda değil ama hasta bir kızın aklıyla oynaman umurumda olur. Bu gerçekten umurumda olur."

"Onları ben yazmadım. Demek istediğim... uydu antenlerine hiç çıkmadığımı biliyorsun, değil mi? Bunların tek kelimesini bile ben yazmadım."

"Kim yazdı o zaman?" diye sordum. Nadia'nın elime verdiği konyağı devirerek ayağa kalktım. Öfkeden kuduruyordum. "Bak onlara. Onlar varlar. Ben buraya, bu soğuk yere onlar yüzünden geldim. Onlar benim için her şey. Dünyamı değiştirdiler. Buraya seni bulmaya geldim. Bana, "Burada olsan her şey farklı olurdu," dedin. İşte burada-

yım. Beni görmek istemediğini biliyorum ama yüzüme karşı bu şekilde yalan söyleyemezsin. Jacob dışında herkes yalan söylüyor ve bu bitecek artık. Bu mesajlar gerçek. Bak. Sana göstereceğim. Kendi e-posta hesabımda sana göstereceğim. Gelen kutumda."

Bilgisayarın başından kalkarak yana çekildi. Katıksız bir öfke beni itiyordu sanki. Parmaklarım titriyordu. Arkalıksız iskemleye oturdum.

O an sanki tavandaydım, kendimi izliyordum. Parmaklarım klavyeye vuruyordu. Nadia Drake'le beraber gelip arkamda durdular. Drake onun elini tutmak için elini uzattı ama Nadia kenara çekildi. Ona soğuk bakıyordu.

Drake ekrana baktı. Donakaldı.

Nadia baktı. Donakaldı.

Bedenime geri dönmüştüm ve ben de ekrana bakıyordum. Onlar gibi donakalmamak için var gücümle çabalıyordum.

Bir şeylerin fena halde ters gittiğini bilmeme rağmen, "Bakın," dedim. Sesimdeki titremeyi duydum. "Bakın... buradalar. Mesajlar. Burada."

Ekrandaki gelen kutusuna baktım ama mesajların tümü Flora Banks'tan gelmişti. Bu benim e-posta hesabımın gelen kutusu olamazdı. Yanlış bir şey yapmıştım.

Ekranın tepesine baktım. Bu e-posta hesabı DrakeAndreasson@hotmail.com'a aitti. Bütün mesajlarımız oradaydı.

"Bilgisayarında bu hesap var," dedim ama sesim sönüp gitti.

"Flora," dedi Drake. Öfkeliydi. "Buna sen giriş yaptın. Bunu sen yaptın. Bu mesajları sen yazdın. Bunu sen oluşturdun. Sonra da buraya geldin. Evinden ayrılmana asla, asla

izin verilmemesi gerekiyorken peşimden geldin. Gelip seni evine götürmesi için şimdi polisi arıyorum. Sen..." Duraksadı.

Ekrana bakakaldım. Parmaklarım yapmıştı bunu. Beni doğrudan Drake'in e-posta hesabına götürmüşlerdi. Farklı bir açıklama düşünmeye çalıştım. Bu hesap ekrandaydı. Nadia e-posta çıktılarını okurken, silmeye çalışmak için giriş yapmıştı.

Mesajları ben yazmıştım.

Mesajları ben yazmış olamazdım. Mesajları alan bendim. Ayrıca yazmış da olamazdım.

"Kes artık, Drake!" diyordu Nadia. "Tanrı aşkına, kendini dinle. Bu kız iyi değil. Yardıma ihtiyacı var. Onunla ilgilenmemize ihtiyacı var. Ama polisi aramalıyız, ona nasıl yardım edebileceğimizi söylerler."

"Yapmayın," dedim. Ayağa kalkmıştım. "Kimseyi aramayın. Bir şey yapmayın. Unutun. Her şeyi unutun. Ben gidiyorum."

Paltomu bir iskemlenin arkasından aldım ve koşarak ön kapıdan çıktım. İkisi de beni durdurmak için pek uğraşmadı.

Ben giderken Nadia ona, "Sen..." diyordu. Konuşmayı sürdürdü ama çoktan koşup gitmiştim.

Geri dönemediğim için diğer yöne döndüm. İki küçük sandal önümdeki kıyıdaydı ama kulübenin gerisindeki dik eğimli tepeye çıktım. Güneş parlıyordu.

Tepeye tırmandıkça eğimi artıyordu. Küçük kayalar başlarını karların arasından uzatıyorlardı. Uzakta bir tilkiye benzeyen bir şey önümden kaçıp gitti.

• • •

Bir tepenin zirvesindeydim ve korkunç bir şey yaptığımı bilmeme rağmen bunun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bir dakika veya bir saat önce biliyordum ama aklımdan silinip gitti ve bir yere yazmaya vaktim olmadığı için kayboldu şimdi. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama neden saklandığımı bilmiyordum.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel, buzla kaplı bir yerde, bir dağın sırtında ayakta duruyordum. Dağın bir yanında, aşağıda bir ırmak vardı, kıyısında iki sandal bekliyordu. Öbür yanda hiçbir şey yoktu, dağlar uçsuz bucaksız uzanıyorlardı. Gökyüzü masmaviydi, güneş göz alıyordu. Yerde ince bir kar tabakası vardı, ama büyük, kürklü bir palto giydiğim için kendimi sıcak hissediyordum. Parlak, karlı bir yerdi burası. Gerçek olamazdı. Kafamın içinde bir yerlerdeydim, saklanıyordum.

Geriye dönüp baktığımda çok aşağıda, sandalların yakınında bir kulübe olduğunu gördüm: Ondan kaçmıştım, tepeye tırmanmış, kulübenin içinde ne varsa ondan uzaklaşmıştım. Tehlikeli bir şeyler olduğunu bildiğim için, burada tek başına olmamam gerekiyordu.

Kulübenin içindeki şeyle yüzleşmektense, vahşi doğada şansımı denemeyi göze alacaktım.

Etrafımda ağaç olmadığı için, saklanmadan önce dağı aşmam gerekiyordu. O dağı aştığım anda vahşi doğada olacaktım. Sadece ben, dağlar, kayalar ve kar. Dağın sırtında durarak paltomun cebinden iki pürüzsüz taş çıkardım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama bunun çok önemli olduğunu biliyordum. Taşlar siyah renkteydiler ve ikisi birden avucuma güzelce sığıyorlardı. Taşları birbiri ardına,

var gücümle, mümkün olduğu kadar uzağa fırlattım. Karla kaplı kayaların arasında kayboldular ve memnun oldum.

Yakında gözden kaybolacaktım. Saklanacak bir yer bulacak ve ne yaptığımı hatırlayana dek hareket etmeyecektim. Bunun ne kadar süreceği umurumda değildi. Büyük ihtimalle hayatımın geri kalanı boyunca burada, bu soğuk yerde kalacaktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Flora!"

Uzakta birisi adımı haykırıyordu. Zorlukla duyabiliyordum. Kim olduğunu, ne yaptığını bilmiyordum. Onu görmek istemediğimi biliyordum.

Kaybolmak, zaman ve uzayın içinden süzülüp gitmek istiyordum. Göklere yükselmek, bedenimi geride bırakmak istiyordum.

Bunu yapmıştım da. Soğuk yerde tek başımaydım. Bu gerçek değildi. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Burada, mavi göğün altındaki soğuk yerde, karların içinde oturarak sonsuza dek kalabilirdim.

Kumsalda bir erkekle öpüştüm. Kolumu sıyırdım. İsmini koluma kazımıştım. Harfleri görmek istemediğim için bir avuç kar aldım ve kaybolsun diye kelimenin üstüne sürdüm.

Biri yanıma oturduğunda dönüp bakmadım.

"Buradasın! Tanrım."

Tanımadığım bir adamdı, Drake değildi. Sakallı bir adamdı ve ondan uzaklaştım. Bir katilin, benim karda oturan parçamı öldürmek için gelmesini sağlamıştım.

"Hey," dedi katilim. "Haydi. Kalk. Herkes seni arıyor."

Kalkıp tepeden aşağı, tuhaf bir dilde bir şeyler bağırdı. Beni kaldırmak için elini uzattı ama elini tutmadım. Etrafına bakındı, sonra yanıma oturdu ve elini paltomun koluna koydu. Yüzünde boz bir leke vardı. Bir katile göre nazik biriydi.

"Haydi, Flora. Burada oturamazsın. Güvenli değil. Ölmek istemiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim.

"Eh, peki. Sen istiyor olabilirsin belki ama ne ben ne de seni arayan diğer insanlar bunu istiyor. Haydi. İçeri girmeliyiz."

Hareket etmedim.

"Beni hatırlıyor musun?"

"Hayır." Hatırlıyormuşum gibi davranmanın anlamı yoktu.

"İsmim Toby. Sana bir sürü kahve sattım ama genelde ödemeni istemiyorum. Son dört gün boyunca seni her gün gördüm."

Başımı iki yana salladım. "Burada kalıyorum."

Yanıma oturdu. "Çok içtin ve bu bizim suçumuz. Benimle Agi'nin. Ama yine de bunu yapmak için bir sebep değil. Zor bir hayatın var. Duygusal davranıyorsun. İnsanlar çoğu zaman böyle yapar. İçeri gel ve konuş. İnsanlar seni merak ediyor."

Adamın nazik bir yüzü vardı ve hoş şeyler söylüyordu ama onu burada istemiyordum.

"Onlara gitmelerini söyle."

"Gitmeyecekler. Bak, Flora. İçeri girmen gerek çünkü burada tehlikedesin, seni arayan herkes de öyle."

"Girmeyeceğim."

"Gireceksin." Etrafına bakındı, birinin gelip ona yardım etmesini umut ettiği açıktı. "Bak, gerekirse seni kaldırıp taşırım. Burada ayılar var. Korkunç hikâyeler var. Benimle gelmezsen seni zorla götürürüm."

"Ben küçük bir kız değilim."

Ben küçük bir kızdım. Tüm hayatım boyunca küçük bir kız olmuştum. İnsanlar, söyleneni yapmayı reddeden çocukları alıp taşırlar. On yedi yaşındaydım ama çözünüp gençleşiyordum. Çok yakında var olmayı bile bırakacaktım.

"Seni gördüğüm andan beri müthiş biri olduğunu düşündüm, Flora. Farklı biri olduğunu görebiliyordum. Çocuğu bulmak için Spitsbergen'e geldin. Ondan, hatırlamana nasıl yardımcı olduğundan, annen ve baban gelmeden önce onu çabucak bulman gerektiğinden bahsedip durdun. İş bitirici birisin. Çocuğu buldun. Şimdi pes edemezsin. Amnezi hastasısın ama hayattasın. Hayatını yaşayabilirsin."

Bana daha önce birisi daha bu sözleri söylemişti.

"Yapamam," dedim. "Pes ettim. Lütfen geri dön."

"Burası güvenli değil, Flora. Silahlıyım."

"Beni vuracak mısın?"

"Hayır. Kutup ayılarının bölgesinde olduğumuz için."

"Hiç kutup ayısı vurdun mu?"

"Hayır. Kayak yapmaya gidebilmek için silah kullanmayı öğrenmem gerekiyordu. Ama insanın başına korkunç şeyler gelebilir ve sen asla bu şekilde, savunmasız bir halde, tek başına dışarı çıkmamalısın. Kışın daha kötüdür çünkü hiçbir şey göremezsin. Buranın kışını hayal edebiliyor musun?"

"Şu anda kış olmalı. Hava soğuk."

Gülümsedi. "Yazın ortasındayız. Havanın hiç kararmadığını fark ettin mi?"

"Bu kafamın içinde sanıyordum."

"Yazın hava hiç kararmaz. Kışın hiç aydınlanmaz. Söz veriyorum, burası kasım ayından ocak ayının sonuna, gün doğmaya başlayana dek karanlığa gömülür. Mart ayında güneşin ilk ışınları kente vurur ve kutlama zamanı gelir. Yazları mutlu olmak çok daha kolaydır. Kışın gelme."

Titredim. "Gelmem."

Kalemimi çıkardım ve kollarımı gittiği yere kadar sıyırdım, sonra da kalın bir yazıyla KIŞIN SVALBARD'A GİTME diye yazdım. Bu kurallarımdan biri olabilirdi.

Başıyla işaret etti. "Ee. Şimdi geri döneceğiz."

Başımı iki yana salladım. "Yapamam," demeye çalıştım ama konuşamadığım ortaya çıktı. Kolunu boynuma doladı ve onun gerçek, sıcak bir insan olduğunu fark etmenin şaşkınlığıyla ona yaslandım. Adamakıllı ağlamaya başlamadan önce, ağlamamak için kendimi tuttum.

"İşe yaramazım ben," dedim ona. "Hiçbir şey yapamıyorum. Gerçek bir insan değilim çünkü olan bitenden haberim yok. Burada ne aradığımı bilmiyorum. Bir kumsalda Drake'le öpüştüm."

Sözlerimi onaylaması için ona baktım. Kumsalda Drake'le öpüştüğümü hatırlayabiliyordum. Bu olay beni nedense yalnız başıma buraya, karların içine getirmişti.

Güneş beni kör ediyordu. Dosdoğru gözlerimin içine parıldıyordu. Bu şeyleri söylerken bu yabancının gözlerinin içine bakamadığım için dümdüz önüme bakıyordum. Bunları kime söylediğim umurumda değildi, söylemem gerekiyordu sadece.

"Ben insan değilim," dedim. "Canlıyım sadece, bir hayvan gibi."

Adam temkinli sesiyle, "Eh, bana kalırsa," dedi, "zırvaladığını düşünüyorum. Hepimizin böyle hissetmediğini mi

sanıyorsun? Delirmişiz gibi, gerçek bir insan değilmişiz gibi, bu dünyada yokmuşuz gibi? Herkes bazen böyle hisseder. Çantanı kaybettiğinde seninle konuştuğumu hatırlayabiliyorum. Ne olmuş yani? Sen hatırlayamıyorsun ve bu muhtemelen iyi bir şey. Bu benim senden daha iyi olduğum anlamına gelmiyor. Sana yabancıyım ben ama gördüğüm bu.

"Beyni çok ciddi hasar görmüş bir kız görüyorum. Görünüşe göre, güvende tutmak için annesi ve babasının eve kapattığı biri. Ama onun içinde bir karakter, bir yolcu var ve bu Drake denen çocuğa ait hatırası onu harekete geçmeye itmiş. Bence sen buraya Drake'i değil, kendini bulmaya geldin, Flora. Sebep Drake değildi –o beklenmedik romantik bir kahraman, gerçekten– sendin. Onun gideceği yerden bahsettiğini duyduğun için, ve orası sana seslendiği için buraya gelmedin mi belki de?

"Ben Osloluyum ve maceraperest biri olmadığım halde Svalbard beni çağırdı. Tıpkı senin gibi benim de gelmem gerekiyordu. Burada olmak bazılarımızın yazgısıdır. Bu yere ihtiyacımız var." Elini ufuk çizgisine, kayalara, karlara, sonu gelmeyen vahşi doğaya doğru uzattı. "Kutupta, vahşi doğadaki minik benekler olmamız gerekir. Gece yarısı güneşi. Öğle karanlığı. Kuzey Işıkları. O seni çağırdı, Flora ve sen geldin. Her şeyi alt ettin ve buraya yalnız başına geldin. Şimdiye dek tanıştığım en cesur insansın."

Ona baktım. "Kibarlık ediyorsun sadece."

"Ciddiyim. Sana saygı duyuyorum. 'Normal' insan dediklerinden daha iyisin çünkü üstesinden gelecek o kadar çok şey var ve sen bunu başardın. Ama şimdi lütfen kalk ve benimle kulübeye doğru çok yavaşça ve dikkatle yürü çünkü iki tepe ötemizde bir kutup ayısı var ve çok hızlı koşabilirler. Hemen gitmeliyiz."

• • •

Kapıya ulaştık ve ismini bilmediğim (en azından bilmediğimi sandığım) adam beni içeri itti, sonra yeniden tepeye tırmanmak için döndü. Göründüğünden daha cesurdu bu sakallı kahve adam.

"Drake'in evi," dedi. "Gir içeri. Altı kişi seni aramaya çıktı ve bir ayı var. Sanırım yavrulamış bir anne, bu da onun korumacı davranacağı anlamına gelir. İçeride, kapının yanında bekle. Geri dönenler için her seferinde, kapının sıkıca kapatılmış olduğundan emin ol. Dışarıda beş kişi daha var. Gidip onları bulacak ve güvende olduğunu söyleyeceğim."

Bu evde, felç olmuş bir şekilde durdum. Buraya "Drake'in evi" dedi. Drake burada mı demekti bu? Biri beni aradığı için bir ayı tarafından öldürülürse, ayıyı bulacak ve kendimi de ona yedirecektim. Ayı vurulursa bu benim suçum olacaktı. Ayı yanlış bir şey yapmıyordu. Bir ayı gibi davranıyordu sadece.

Aptalca şeyler yaparak kimsenin ölümüne yol açmadığımı umuyordum. Bunu yapmış olabilirdim. Bunu yapmış olsam haberimin olmayacağı gerçeği beni titretti. Bu ayı benim yüzümden birini parçalarsa bunu unutacak ve hayatıma devam edecektim, kimse de bana bunu söylemeyecekti.

Birkaç dakika sonra kapı savrulup açıldı ve içeri iki kadın girdi. Onlara baktım. Onları tanımıyordum.

Onlardan biri, balerine benzeyen bir kadın, bir tüfeği dikkatle kapının arkasındaki bir kasaya koyup kilitledi.

Gözlüklü olan, "Flora! Geri dönmüşsün," dedi. Bana sarıldı. "Ah, şükürler olsun, Flora. Bu harika. Ah, Flora. Bira içmene izin verdiğimiz için özür dilerim."

Onu tanımam gerekiyordu ama tanımıyordum.

"Bir ayı var," dedim ona.

"Evet," dedi diğer kadın. "Otur. Sorun değil. Toby ve diğerleri ne yaptıklarını biliyorlar. Herkesi geri getirecek, söz veriyorum. Göründüğünden daha zorlu biri." Tedirgin görünüyordu.

Yere, kapının yanına oturdum. İnsanların döndüklerini görmek istiyordum. Gözlüklü kadın yanıma oturup elimi tuttu.

"Benim," dedi. "Agi. Arkadaşın."

Agi. İsmini aklıma sokmaya çalıştım.

Kapıdan bir sonraki giren Drake oldu. Onu görünce kalbim küt küt atmaya başladı: o benim Drake'imdi. Kumsalda onunla öpüştüm. Onu seviyordum. Yanında bir kadın, ondan daha yaşlı bir kadın vardı ama sevdiğim erkekten başka bir şey görmüyordum.

O Drake'di. Ayağa kalkarken tökezledim. Drake! Svalbard'a Drake'i görmeye gelmiştim ve o buradaydı. Ona doğru yürüdüm, zar zor nefes alabiliyordum. Zihnimi iyileştirecek ve her şeyi daha iyi edecekti.

"Drake!" diye fısıldadım.

Bana baktığında benden korktuğunu görebiliyordum. Bir şeyler olmuştu.

"Drake," dedim yine.

Bir elini beceriksizce koluma koydu ve beni farklı bir odaya götürdü. Yerde bir halı ve güzel bir kanepe vardı. Beni oturttu. Dansçıya benzer bir kadın odadan çıktı.

"Flora," dedi. "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Hatırlamıyordum.

"Kumsalda benimle öpüştün," dedim. "Bunu hatırlıyorum."

"Kumsalda benimle öpüşmedin. Hatırladığını sanıyorsun ama hatırlamıyorsun. Sana e-postalar yazdığımı düşünü-

yorsun ama yazmadım. Sen onları kendine yazdın. Hepsi senin zihninden çıktı. Özür dilerim, Flora. Güvende olduğun için mutluyum."

Ona bakmadım. Bakamıyordum. Boğazımın gerisinden bir mırıltı sesi çıkararak uzaklaşmaya çalıştım. "Bu konuda kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum," dedim. "Kısa süre önce buraya geldiğinde sana pek iyi davranmadım. Özür dilerim. Kaçtın ve sandalı almadığını fark ettiğimizde seni bulmaları için insan toplasın diye Henny'i aramak zorunda kaldık. Sonsuza dek gittiğini sandım. Bu benim suçum olurdu. Güvende olduğun için mutluyum."

Sesine katlanamıyordum. Kafamın içinde bir düğmeye basılmıştı ve ona âşık değildim. Şimdi hayal bile edemiyordum. Onu sevmiyordum. Onu tanımıyordum. O bir yabancıydı ve ona söyleyebilecek tek bir kelime bile aklıma gelmiyordu. Bir kumsalda onunla öpüşmedim. Bu çocuğu öpmek istemezdim, o da beni öpmek istemezdi.

Duygularım olmasını özleyecektim. Gerçek bir anım olduğunu düşünmeyi özleyecektim. Drake'i özlemeyecektim çünkü bu çocuk aklımdaki Drake değildi. Onu kafamdan uydurmuştum; her şeyini.

"Sorun değil," dedim. Kolumun, isminin etime kazınmış olduğunu bildiğim yerini ovaladım. "Gerçekten."

"Öyle mi?"

"Öyle. İki taşım vardı. Fırlatıp attım."

"Eskiden güzel şekilli taşlar toplardım. Penzance'dayken. Sırf orada oldukları için. Bu taşlar onlardı. Sen onları Kate teyzemin evinden aldın."

"Sen birini bana vermedin mi?"

"Hayır. Kate ve Jon'un evine gittin. Bana söylediler. Geri dönüp tüm eşyalarımı alacaktın ama sanırım onun yerine buraya geldin."

"Onların evine mi gittim?"

"Evet."

"Ah." Taşları attığım için sevinmiştim. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi.

Dansçıya benzeyen kadın, ismi Nadia olan Rus bir bilimkadınıydı ve burası onun eviydi. Herkese kahve yaptı, sonra da Agi'nin konyak olduğunu söylediği ılık, koyu renkli bir içecek dağıttı. Önüme koydukları her şeyi içtim. Drake başka bir odaya girip gözden kayboldu ve bundan memnundum. Drake'i tanıdığımı sanıyordum ama o bir yabancıydı.

Kendimi bir daha, bir daha, bir daha aptal durumuna düşürme ihtimaline karşı, bu konuyla ilgili uzun bir not yazmam gerekecekti. Onu aramayı bırakmayı hatırlamam çok önemliydi. Bunu acilen defterime geçirmeliydim. Çantamı bulmak için etrafıma bakındım. Köşede duruyordu. Almak için oraya koştum ve yeniden kanepeye oturdum.

Zaman bir şey ifade ediyormuş gibi, "Drake'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum Nadia'ya.

Omuz silkti. "Birkaç haftadır. İşler burada farklı yürür. Çoğunlukla burada kalıyor ama tam olarak şey değil..." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi duruyordu ama kendini tuttu ve bilmek istemediğimi fark ettim.

Sessizce oturduk. Dışarıda, ismi Toby olan, kahve yapmayı ve ayı vurmayı bilen, bana Jacob dışında herkesten daha iyi davranan adamla beraber biri daha vardı ve onun kim olduğunu bilmiyordum. Kuzey Kutup Bölgesi'nde tanıştığım herkes bu odaya doluşmuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bedenimden ayrılmak, havada süzülüp gitmek, uçarak dağa geri dönmek ve ayıya, insanlara, silahlı Toby'e bakmak istiyordum. Ayının ölmek

zorunda kalmamasını umut ediyordum. Tüm gücümle çabaladım, ama kendi bedenime sarılı bir halde orada kaldım. Çantamdan bir tükenmezkalem ve defter çıkararak DRAKE'LE BİR KUMSALDA ÖPÜŞMEDİM VE O BANA E-POSTA YOLLAMADI diye yazdım. Bunu unutamazdım. Sonra da son yazdıklarımı okumaya başladım.

Dışarıda bir silah sesi duyuldu. Gök gürültüsü gibi patlayıp yankılandı. Ayağa fırlayıp defterimi düşürdüm. Herkes gerildi. Bunu hissediyordum, ama yüzlerini görmek istemediğim için kimseye bakmıyordum.

Dizlerimi çeneme çekerek başımı dizlerime yasladım. Karlara kan bulaşacaktı. Doğal vahşi ortamında yaşayan, yiyecek kokusu alan ve peşinden giden bir ayı benim yüzümden vurulmuştu. Kaybolup gitmek istiyordum. Karların içine, ait olduğum yere dönmek istiyordum. Ayının cesedini bulmak istiyordum. Toby onun yavrulamış bir anne olduğunu söylemişti. Yavrulara ne olacağını merak ediyordum.

Kapı savrulup açıldı. İki adam içeri daldı ve kapıyı arkalarından çarptılar.

Nadia oturma odasından, "Bakın!" diye bağırdı, burada yeteri kadar insan olduğu için ve ses tonu yüzünden, neye baktığını görmek için koşarak geldim.

Pencereden, evden sakince uzaklaşarak vahşi doğaya dönen bir kutup ayısını görebiliyorduk. İki küçük ayı onu izliyordu.

Kürkü sarımsı beyazdı. Yürürken bedeni sağa sola sallanıyordu. Kocamandı ve korkunçtu. Sakin sakin yürüdü, bacakları kalın, ayakları kocamandı. Bebekleri hemen arkasından geliyorlardı.

Dönüp Toby'e baktım.

"Başka var mıydı?"

"Sadece o." Gülümsedi. "O üçü. Onu korkuttum. Çok ucuz atlattık."

Gözyaşlarına boğulup ona sarıldım. Saçlarımı okşayarak beni itti.

"Burada seni görmek isteyen biri var," dedi ve beni çevirdi, tanıdığım bir adamın yüzüne baktım.

"Bir ayı peşime düştü," dedi adam. Naylon bir palto giymişti, fermuarını açtı, altında desenli bir yün kazak vardı. Saçları karmakarışıktı. Onu daha önce birçok kez görsem de burada hiç görmemiştim. Bu soğuk yere daha önce hiç gelmemişti.

Karşımdakinin o olduğuna inanamıyordum. O kelimeyi söylemeye cesaret edemedim. Ellerime baktım. İki koluma da bakmak için kazağımın kollarını sıyırdım. Sağ kolumun içine, titrek harflerle *Babam geliyor* diye yazmıştım.

Ona baktım. Bu kelime ona uyuyor gibiydi.

"Baba?" dedim. Babamı tanıyordum. Babamı her zaman tanımıştım. Onu gerçekten de tanıyordum.

Başını evet dercesine salladı. O babamdı elbette. Onu tanıyordum. Hayatım boyunca onu tanımıştım. Kollarına atladım ve bana sonsuza dek sarılmasını umut ettim.

Kanepeye oturduk ve ona yaslandım.

"Jacob gerçek mi?"

Bilmem gereken şey buydu. Drake'den gelen e-postaları kafamdan uydurmuşsam, Jacob'dan gelmiş olanlar için de aynı şeyi yapmış olabilirdim. Defterimde Jacob'la ilgili yazılı olanları daha yeni okumuştum. O, tam da ondan istediğim anda var olmuş ve bana yazmıştı. Drake bana müthiş mesajlar yazmış, bana tam da duymak istediklerimi söylemişti. Bana yazmayı bıraktığında Jacob sahneyi devralmış, bana

uzaktan teşvik, cevap ve destek göndermişti. Jacob'ın mesajlarının gerçek olmalarını istiyordum ama olmadıklarını biliyordum.

"Jacob?" Babam bana bakıyor, beni ciddiye alıyordu. "Evet, Flora. Evet. Jacob gerçek. O senin ağabeyin. Yirmi dört yaşında ve Paris'te. Korkarım ki bizimle pek uzun kalmayacak. Buraya gelmeden önce ona veda etmek zorunda kaldım."

"Ama o... o böyle şeyler yazar mıydı?" Çantamı aldım ve telefonumu bulmak için yokladım. Jacob'dan gelen e-postayı bularak babamın önüne koydum. "Bu," dedim. "Bunu yazar mıydı? Bu onun sözleri mi? Bunu o mu yazdı yoksa ben mi yazdım?"

Mesajı okurken babamın yüzüne baktım. Başını evet dercesine salladı, derin derin nefes aldı, kendi kendini sakinleştirmeye çalışır gibiydi.

Bana uzatırken "Ah, evet," dedi. "Evet. Bu ağabeyin. O değişmedi. İkiniz irtibattaydınız demek. Bilmeliydim. Bize hiç söylemedi. Umutsuzca senin peşine düşmeye çalıştığımız zaman bile."

"Ama bu o."

"Ah, evet. Bu o. Kesinlikle. Söyleyecek misin, Flora? Her şeyi bana anlatacak mısın?"

Odada etrafıma bakındım. Agi Toby'le konuşuyordu. Bir an için onları izledim, birbirlerine öpüşeceklermiş gibi baktıklarını gördüm. Drake ve Nadia başka bir odada tartışıyorlardı: Onların kelimelerini değilse de seslerini duyabiliyordum. Yaşlı kadın telefondaydı.

Babama, kafamın içindekiler eriyip gitmeden önce, hızla konuşarak anlatabileceğim her şeyi anlatmaya başladım. Karmakarışık konuştuğumun ve bir şeyleri yanlış aktardı-

ğımın farkındaydım ama e-postayı daha yeni okumuştum ve çoğunun hâlâ kafamın içinde olduğunu hissediyordum.

"... ve sonra buraya geldim," dedim sonunda, kelimelerim birbiri üstüne yığılıyor gibiydi. "Ve Drake bana daha demin onunla öpüşmediğimi söyledi. Onun bir başkasıyla öpüşmesini izlemişim. Onunla ben öpüşmedim. Sadece kafamın içinde. Bunu hatırlıyordum ama yanlıştı." Bu kelimeleri söylemekten nefret ediyordum ama açıklamam gerekiyordu, o yüzden konuşmayı sürdürdüm. "Ve tüm o e-postalar. Onları Drake yazmadı. Ben yazdım. Ama bunu yaptığımı bilmiyordum." Kelimeleri ağzımdan çıkarmak zordu.

Babam elimi tuttu. "Onun yazabileceğinden çok daha güzel e-postalar yazdığından eminim."

Soluk renkli gözlerine baktım ve ağladığını gördüm.

"Evet!" dedim ona. "Yazdım gerçekten de." Her şeye rağmen kahkaha attım. "Sanırım şimdiye dek yazılan en güzel e-postaları yazdım."

"O genç adamı tanımıyorum," dedi. "Ve onu yanlış yargılıyor olabilirim. Ama o bana "şimdiye kadar yazılmış en iyi e-postaları yazacak" biri gibi görünmüyor. Kendisini bir milyon kat daha ilginç biri yaptığın için sana teşekkür etmeli. Pek de Kazanova gibi durmuyor." Sonra iç çekti. "Ah, Flora," dedi. "Haplarını almıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ve sen sensin. Sen Flora'sın. Benim Flora'm. Bir sürü arkadaş edindin, Kuzey Kutbu'na geldin ve çocuğu buldun. Hayattasın. Aklın başında. Yeteneklisin. Sanırım senin bu Flora olmana, gerçek Flora olmana izin vermemiz gerekiyordu. Son seferde bunun farkına varmıştım, gerçekten ama büyüdün artık. Her şeyden korunması gereken bir çocuk değilsin artık, değil mi? Çok üzgünüm, canım."

"Pek sayılmaz." Bunu söylemem gerektiğini hissettim. "Pek de yetenekli değilim."

"Sana izin verdiğimizden milyon kat daha yeteneklisin. Ve şimdi ne yazık ki seni eve geri götürmem gerekecek. Ve..." Derin bir nefes aldı.

Bir şeylerin köşesinden solup gitmeye başladığını hissediyordum ve onlara tutunmaya çalıştım.

"Annen," dedi, "çok korumacı biri. Sana tapıyor. Bunu sevgisinden yapıyor. Jacob'ı, tıpkı söylediği gibi, uzaklaştıran şey de buydu. Sana yalan söyledik. O haklı. Daha önce de kaçtın. Bu senin üçüncü yolculuğun ve bunu bir kez daha yapacağından eminim. Senin bağımsızlığını düşünmeliyiz. Tek istediği seni güvende tutmaktı. Seni seviyor. Onu herhangi bir şey için zorlayamam. Seni geri götürmek için buradayım ve ben sadece..."

Konuşmayı kesip yutkundu. Elini diken diken saçlarından geçirdi.

"Eh," dedi. "İkilemde kaldım. Hepsi bu. Seçme şansım yok. Seni geri götürmem gerek ama dönmek istememeni de anlayabiliyorum."

Başımı salladım. Bu üçüncü yolculuğumdu. Yetenekliydim. Seyahat ediyordum. Babam bana inanıyordu. Drake'den daha iyi e-postalar yazıyordum. Benim bağımsızlığımı düşüneceklerdi. Haplarımı almıyordum ama iyiydim.

Henny bana bir içecek uzattı. İçecek sıcaktı ve tütüyordu. Alıp ellerimi etrafında kenetledim.

Tüm bunları düşünmek çok ağır geliyordu, ben de içeceğimi yudumladım ve babama sokuldum.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Nerede olduğumu bilmiyordum.

Düşünemiyordum. Zihnimde kelimeler gelip gidiyordu ama hiçbir şey birbirine uymuyordu.

Hiçbir fikrim yoktu.

Fikrim yoktu.

Aklımda hiçbir şey yoktu.

Bir kadın ağlıyordu. Dur durak bilmeden ağlıyordu. Bundan hoşlanmamıştım.

Sevdiğim bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Önümdeki masanın üstünde bir içecek vardı. Elimi uzatırsam onu alabilirdim. Alırsam içebilirdim. Dökmemeliydim.

Ona baktım. Fincan pembe-beyazdı. Elimi uzatıp dokundum. Sıcaktı. Kulpunu tuttum. Kaldırdım. Masaya döküldü. İndirdim. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapadım. Elimin üstünde birkaç kelime vardı.

Gözlerimi açtım. Önümdeki masanın üstünde bir fincan vardı. Almaya çalışmayacaktım.

Odada bir yerlerde insanlar vardı, konuşuyorlardı. Kelimelerini algılamaya çalıştım.

"O *iyi*."

"O iyi değil. Onu görmeliydin. O bu haldeyken ona bakmaya dayanamıyorum. Bu doğru değil. Bu adil değil. İçeride."

"O yaşıyor. Güvende. Tanrım, biliyorum, Steve. Biliyorum. Ama sonsuza dek böyle olmayacak. Sadece şimdilik. Sadece onu tekrar burada tutabilmek için. Onu kaybedemem. Bunu bir daha yapmasına izin veremem. Böyle olması daha iyi, şeye kıyasla..."

"O nefes alıyor. Yaşamıyor. İkisi aynı şey değil."

Bir televizyon açıktı. Ekranda bir erkek ve kadın vardı, doğrudan bana konuşuyor ve "mutfak restorasyonu" diyorlardı. Aniden durdu ve "Çekiç Altındaki Evler" sözcükleri ekranda belirdi.

Evlerin neden çekiç altında olacaklarını bilmiyordum.

Oturma odasında, rahat bir koltukta oturuyor, televizyon izliyordum. Bir an için gözlerimi kapadım.

"Onun hakkında bir şeyler bilmeli. Bir ağabeyi *vardı* en azından."

"Bu şekilde üzülmesi gerekmiyor. Böylesi daha iyi."

"Bir noktada onu hatırlayacak."

Bir masada oturuyordum ve önümde yemek vardı. Baktım. Makarna, sebze ve bir şeyler vardı.

"Adı ne bunun?" diye sordum.

"Sebzeli lazanya, canım," dedi bir kadın. Yüzüne baktım. Gözleri kızarmıştı. Ağlamıştı. Önünde yemek yoktu. O benim annemdi.

Adam karşımda oturuyordu. Onun da önünde bir tabak dolusu sebzeli lazanya vardı ve kocaman lokmalar alıyordu.

Başını kaldırıp gülümsedi ama gözlerinin altında büyük siyah torbalar vardı. Saçları havaya dikilmişti. O benim babamdı.

"Yumul," dedi.

"Seviyor muyum?"

"Çok."

"Sarımsaklı ekmeği de çok seversin," dedi annem. "Haydi. Al biraz."

İçi sarıydı, yeşil beneklerle kaplıydı ve pek güzel görünmüyordu ama yine de onu mutlu etmek için bir parça aldım.

Sebzeli lazanyanın tadına baktım. Güzeldi.

Ellerime baktım. Biri FLORA cesur ol diyordu. Üstlerine başka hiçbir şey yazılmamıştı. İki kolumu da inceledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama bir şey yoktu. Bir kolumun içinde küçük bir bandaj vardı, yara bantlarıyla yapıştırılmıştı. Çıkarmaya çalıştım.

"Yapma," dedi annem. Babama döndü. Ona, "O dövmeyi sildireceğim," dedi. "Her baktığında kendi vücudunun ona cesur olmasını söylemesine gerek yok."

"Gerçekten mi?"

"Aklına fikirler sokabilir."

Hiçbir fikrim yoktu.

Hiç yoktu.

Her şey yavaş yavaş netleşmeye başladı.

Annem ve babam siyah giyinmişlerdi. Ciddiydiler. Annemin makyajı ve sürdüğü parfümden, bir yere gittiklerini anlayabiliyordum.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Hiçbir yere. Yatağa gitmen gerek, Flora."

"Yatağa gitmek istemiyorum," dedim. "Yorgun değilim."

"İlacını almalısın."

Beni yukarı çıkardı ve yeniden duvarları tamamen pembeye boyanmış, pembe yorganlı, beyaz mobilyalı, pembe perdeli yatak odama götürdü. Üstünde insanların fotoğraflarının yapıştırılmış olduğu bir tahta vardı. Adamın, kadının ve benim resimlerim vardı. Bir Lego kutusu ve oyuncak bebeklerle ayılar vardı.

"Neden pijamanı giymiyorsun, tatlım?" diye sordu. Üstümü değişirken birkaç hap çıkardı ve bir bardak su doldurdu. Suyu bana verdi ve hapları birbiri ardına uzattı. Hepsini birer yudum suyla teker teker yuttum.

"Şimdi yatağa gir." Yorganın altına girdim ve başımı yastığa yasladım. Kollarıma bir oyuncak ayı tutuşturdu. "Şimdi uyuyacaksın, canım." Beni alnımdan öptü ve "Çok üzgünüm, Flora. Çok üzgünüm. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Baban haklı. Ama seni de kaybedemem. Bunu yapamam," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapayıp karanlığa gömüldüm.

Gözlerimi açtığımda günışığı perdelerin etrafından içeri giriyordu. Bir an için havanın asla, gece vakti bile kararmadığı bir yerde olduğumu sandım: Sabahın üçünde bile günışığının panjurların arasından sızdığı bir yerde. Ama hava geceleyin hep kararırdı, o yüzden o yerin var olması mümkün değildi. Günışığı, muhtemelen gündüz olduğu anlamına geliyordu.

Başımın yanındaki yastığın üstünde bir defter vardı. Alıp açtım ve okumaya başladım.

Sen Flora Banks'sin, diyordu.

17 yaşındasın ve Penzance, Cornwall'da yaşıyorsun. On yaşındayken beynine bir tümör yerleşti ve on bir yaşındayken cerrahlar o tümörü aldılar. Hafızanın bir kısmı onunla birlikte

gitti. Bir şeylerin nasıl yapılacağını (bir fincan çay yapmak, duş almak) ve hayatının hastalıktan önceki kısmını hatırlıyorsun ama ameliyattan bu yana hafızana yeni anılar ekleyemiyorsun.

İLERİYE DÖNÜK AMNEZİ adı verilen bir sorunun var. Bir şeyleri zihninde birkaç saat boyunca tutabiliyorsun, sonra unutuyorsun. Unuttuğunda ani bir kafa karışıklığı hissediyorsun. Baban ve ben sana kim olduğunu ve neler olduğunu hatırlatarak yardımcı oluyoruz.

Bir şeyleri (duş almak) nasıl yapacağını hatırlıyorsun. Bizi hatırlıyorsun ve on yaşına dek tanıştığın insanları da bazen hatırlıyorsun. Diğer insanları unutuyorsun ama bu sorun değil çünkü buradaki insanlar seni tanıyor ve anlıyorlar.

Penzance dışındaki hiçbir yerde asla yaşayamazsın ve yaşamak istemeyeceksin çünkü bu şehrin haritası zihnine işlenmiş ve burası senin evin. Hastalığından önce bu evde yaşadık, o yüzden burayı gayet iyi biliyorsun. Her zaman bizimle yaşayacaksın ve sana bakacağız. Hiçbir yere tek başına gidemezsin: Bunu istemiyorsun ve buna ihtiyacın yok.

Okuma ve yazmada çok iyisin ve televizyon izlemeyi seviyorsun.

İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan her zaman emin olacağız. Günde iki kez ilaç alıyorsun ve hep alacaksın.

Annen xx

Yazanlar içime işleyinceye dek iki kez okudum. Burada yaşıyordum. Hiç dışarı çıkmıyordum. Bu iyiydi. Dışarı çıkmayı hayal bile edemiyordum.

Ayağa kalktım ve başımın döndüğünü hissettim. Görüşüm kararmaya başladı ve hemen yere oturdum. Buradan yatağın altını görebiliyordum. Yatağın altında bir kutu vardı. Uzanıp kutuyu kendime çektim.

Boştu. Yatağımın altında boş bir ayakkabı kutusu vardı. İçinde bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordum ama neden böyle düşündüğümü veya boş kutunun neden orada durduğunu bilmiyordum.

Aşağı indim. Paspasın üstünde mektuplar vardı ve gidip aldım. Yürürken tökezledim. Hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Üç mektup vardı. Zarfların ikisi beyazdı, üstlerinde daktilo yazısıyla mektupların Bay ve Bayan Banks'a gönderildiği yazıyordu. Üçüncüsü kahverengiydi ve üstünde yine daktilo yazısı vardı, sadece Bayan Banks'a gönderilmişti.

"Ne yapıyorsun?" Annem mektupları elimden aldı, bir göz attı –bir iki üç– ve bir kenara koydu. "Mektuplara neden bakıyordun, Flora?"

Omuz silktim. Bilmiyordum.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Yerdeydiler, ben de aldım."

"İnsanlar böyle yaparlar diye mi?"

"Böyle yaparlar diye," diye tekrarladım.

Gülümsedi. "Tamam, canım. Özür dilerim. Özür dilerim."

Kanepede dimdik oturdum, biraz gergindim çünkü babam bana ziyaretçim olduğunu söylemişti ve kimin beni görmeye geleceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Bir kız odaya girdi. Uzun, kıvırcık, koyu renk saçları vardı, kot şort ve pembe-yeşil bir tişört giymişti.

"Flora!" dedi. "Aman Tanrım. Flora. Seni görmek müthiş. Ah, Tanrım."

Kanepede yanıma oturdu. Ona baktım.

"Benim," dedi. "Paige. Hatırladın mı? Paige. Arkadaşın."

Yüzü bana tanıdık geliyordu. Paige saçlarını örerdi ve okulun ilk gününde tanışmıştık.

"Flora?" dedi. "Flora. Bir şey söyle."

"O iyi," dedi babam. "Ona birkaç dakika ver sadece. İyileşiyor. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Ah, hayır, teşekkürler," dedi. "Ben iyiyim."

"Sizi yalnız bırakayım o zaman," dedi ama gitmedi. "Bunun şoke edici olduğunu biliyorum. Şu anlık sadece. Şu anda, Jacob'dan sonra, Annie'nin onun güvende olduğunu bilmesi gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Tamam. Tabii, elbette anlıyorum. İyi olacağız. Sadece onunla biraz konuşacak ve ona yeniden arkadaş olduğumuzu hatırlatacağım."

"Olmadığınızı söyleme." Sesi sertti. "Bununla ilgili hiçbir şey söyleme."

"Tamam. Tabii. Söz veriyorum. Gerçekten, bizi yalnız bırakabilirsiniz."

"Tabii. Kapıyı kapatacağım. Siz sohbet edin."

Kapı kapandığı anda, ismi Paige olan kız tamamen değişti. Yüzümü ellerine aldı ve gözlerimin içine baktı. "Flora," dedi telaşla. "Flora, bana bak. Odaklanmaya çalış. Flora, benim. Aman Tanrım, sana yaptıklarına inanamıyorum."

Kolumu tutup sıyırdı.

"Şuna bak! Bu senin kolun değil. Bu senin elin değil." Üstünde FLORA cesur ol yazan sağ elimi tuttu. Parmağımı yalayıp kelimeleri ovaladım ama çıkmadılar.

"Cesur ol. Sana biraz şans verseler dünyanın en cesur insanı olurdun. O dövmenin orada pek uzun kalmayacağına bahse girerim."

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Diğer kolumdaki bandajın köşesini çekiştirdim. Elimi çekti.

"Bak," dedi. "Tüm bunların ne kadarını anlayabildiğini bilmiyorum ama yine de söyleyeceğim. Çok üzgünüm, Flora.

Çok, çok üzgünüm. Sana berbat davrandım. Suçlanacak tek kişi Drake iken hıncımı senden çıkardım. Flora, sen benim kahramanımsın. Sen müthişsin, Flora ve beni dinle: *Drake sana yalan söyledi.* Onunla gerçekten de öpüştün. Bunu hatırladın ve o anı gerçekti. Bunun olmadığını söyleyerek tam bir pislik gibi davrandı. Bu kadar alçalabileceğine inanamıyorum. O artık umurumuzda değil." Kaşlarını kaldırdı. "Onu unuttun, değil mi? Ve benim yeni bir erkek arkadaşım var. Ama sen. Sen lanet olasıca Kuzey Kutup Bölgesi'ne gittin! Başardın. Kendine her şey hakkında notlar yazarak oraya gittin. Kuzey Kutbu'na gittin ve sen muhteşemsin. Flora, senin kadar güçlü olabilmek için her şeyimi verirdim, annenin seni böyle hapsettiğini görmenin içimi parçalamasının sebebi de bu. Herkes senin buradan çıkmanı istiyor ve bu olacak. Annen için üzülüyorum, onun da çöküntüde olduğunun ve sana tutunduğunun farkındayım ama bunu yapamaz, baban da buna ayak uyduramaz çünkü bunun yanlış olduğunu biliyor. Bundan nefret ediyor. Bunu görebiliyorum. Ama Jacob yüzünden, annen ne derse yapıyor. Ah, Tanrım, çok üzgünüm. Seninle beraber gitmeliydim. Onunla beraberce yüzleşmeliydik."

Ona bakakalmıştım, bir şeyler söylemeye çalıştım. Lanet olasıca Kuzey Kutup Bölgesi'ne mi gitmiştim ben? Bir yere gittiğim yoktu. "Lanet olasıca Kuzey Kutup Bölgesi'nin" ne demek olduğunu bilmiyordum. Kelimeleri seslerden ibaretti.

Oturup ona baktım. O Paige'di. En iyi arkadaşımdı.

"Her gün gelip seni göreceğim. Haplarını nerede saklıyorlar? Tuvalette mi? Umarım tuvalettedirler."

Hap şişelerini sık sık görüyordum. Annem bana sürekli hap içiriyordu.

"Mutfak." Bulundukları yerin adıydı bu. Kelimenin bu olduğundan emindim. "Mutfak restorasyonu," diye ekledim, bunu neden söylediğimi bilmediğim için de kaşlarımı çattım.

"Mutfak. Emin misin? Bu işleri biraz zorlaştıracak. Plan yapacağım. Bunu yapmamız gerek. Yapmazsam ağabeyinin bana yapacağını söylediği şeylere inanamazsın. Ama bana güvenmelisin. Bunu yapabilir misin?"

Hiçbir fikrim yoktu. Başımı yukarı aşağı salladım.

"Tamam." Derin düşünceler içinde olduğunu görebiliyordum. "Tamam. Bugün her şey normalmiş gibi davranacağız. Cuma günü, doğum günü kutlaman için geri geleceğim. O zaman yapacağız."

"O zaman yapacağız," dedim.

Yüzüme baktı. "Tanrım, Flora. Beynini uyuşturmuşlar senin. Jacob bunu yapacaklarını söylemişti. Jacob tam da bunun olacağını söylemişti." Yüzümü ellerine alarak gözlerimin içine baktı. "Flora. Sen müthiş bir insansın. Çılgınsın, harikasın. Ruhun bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor, sana yapmaya çalıştıkları her şeyin içinde parlıyor. Ve sen ta *göz bebeklerine kadar* ilaçlanmışsın. Daha da beter. Seni bir zombiye çevirmişler. Neler yaptığın veya neler yapabileceğin konusunda en ufak bir fikrin yok. Seni öldürmüşler, Flora. Öz annen seni öldürmüş."

Dehşet içinde ona bakakaldım. Annem beni öldürmemişti çünkü hayattaydım. Hayatta mıydım? Emin değildim.

"Sana başka bir şey daha söyleyeyim. Sana *hayran olan* bir ağabeyin vardı. Seni uyuşturdukları için –bu kadar kötü olmasa da, yeterince kötü– annen ve babanı reddeden bir ağabeyin vardı. Uzaktan seninle ilgilendi. O muhteşem biriydi. Ama öldü artık. Şimdi bunu yapmak bana düştü."

Ona baktım. Söylediklerinden nefret ediyordum. Jacob benim ağabeyimdi. Ayak tırnaklarını boyamıştım. Beni kaldırmıştı. Bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Bana sıkıca sarıldı.

"Drake'i öptün ve o benim erkek arkadaşım olmasına rağmen bunu yapmana sevindim. Zeki, yakışıklı bir erkeği öptün. Ve sonra bunu hatırladın. Bununla ilgili kötü olan her şey onun suçu ama ben seni suçladım ve çok özür dilerim."

"Drake'i mi öptüm?" Bu olayı, önemli olup olmadığını, daha önce hatırlayıp hatırlamadığımı anımsamaya çalışacaktım. Kendimi biriyle öpüşürken hayal edemiyordum.

"Evet. Bunu uydurmuşsun gibi yaptığına inanamıyorum. Sırf tüm bu macera onun suçu olsa da değilmiş gibi görünmek için. Onu öptüğünü biliyorum çünkü *elimde bir fotoğraf var.* Lily çekti. Ona inanmamıştım, o da bana gönderdi. İşte." Telefonunu havaya kaldırdı, ekrana bakmak için ona yanaştım.

Köşeleri siyah bir resim gördüm, fazla parlak bir ışıkla aydınlanmış bir taş şeridi vardı. Parlak taşlar, oturmuş iki kişiye uzanıyorlardı. Erkek sırtını kameraya dönmüştü. Herhangi biri olabilirdi. Kızın sarı saçları vardı. Işıkta parlayan beyaz bir elbise giymişti. Oğlana uzanmış onu öpüyordu. Kıza bakakaldım.

"Bu sensin." Paige parmağıyla kıza dokunuyordu. "Ve bu," dedi, "bu Drake."

"Bu ben miyim?" Telefonu yaklaştırarak durumu anlamaya çalıştım. Böyle göründüğümü sanmıyordum.

"Sensin. Bak."

Paige, fotoğraftaki kızı büyütmek için parmaklarını ekranda gezdirdi. Fotoğraf biraz bulanıklaştı. Bir ayna bulmak

için etrafıma bakındım, duvarda bir tane görünce ikimiz birden gidip önünde durduk.

"Gördün mü?" dedi Paige. Başımı fotoğraftaki kızla aynı açıya döndürdü. Kendime baktım, telefonunu kaldırdığında da fotoğrafa gözümü diktim.

"Evet," dedim. Evet, bu benim fotoğrafımdı, parlak taşlarla kaplı bir kumsalda bir erkeği öpüyordum. Oğlana baktım. O Drake'di. Bir kumsalda onunla öpüşmüştüm ama bununla ilgili hiçbir şey hissetmiyordum.

Paige beni yeniden kanepeye götürüp oturttu. "Drake onunla ilgili ne düşündüğümü *gayet iyi* biliyor," dedi. "Onunla mesajlaştık. Kendini berbat hissettiğini söyledi. O anın telaşıyla hareket ettiğini iddia etti, asla hatırlamayacağını, o yüzden güvende olacağını farz ettiğini söyledi. Daha önce seninle hiç şansını denemediğini söyledi, ama buna inandığımdan bile emin değilim. Tanrı bilir. Ama neyse. Unut onu. Mesele şu: buradan çıkıp yeniden hayatını yaşamak istiyor musun?"

Bana, bunun çok önemli bir soru olduğunu işaret eden bir ifadeyle bakıyordu. Evet dememi istediğini görebiliyordum, ben de başımı yukarı aşağı salladım. Hayatımı yaşamak istiyordum elbette. Sözleri kafamı karıştırmıştı, ama daha sonra çözebilmek için bunları yazmasını isteyecektim.

Sonra annem ve babam geldiler ve Paige tamamen değişerek onlara gitmesi gerektiğini söyledi.

"Yarın yine gelip seni göreceğim, Flora," dedi. "Sorun olmazsa, Bayan Banks?"

"Bana Annie demenin zamanı geldi, Paige. Ve tabii ki sorun olmaz. Onun yanında olman iyi bir şey. Hiçbir şeyin senin suçun olmadığını biliyorum. Ona karşı çok iyisin."

"Değildim. Keşke olsaydım. Hiçbiri onun suçu değildi. Drake'in suçuydu."

Girişte bana sarıldı. Gitmesini istemiyordum. Ben anlayana dek bir şeyleri bana açıklamasını istiyordum.

"Yarın görüşürüz," diye fısıldadı. "Yanındayım. Seni seviyorum."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Haydi, Flora," dedi annem, dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı ama gözleri gülmüyordu. "Söndür."

"Söndür," diye tekrarladım. Önümdeki masanın üstünde bir pasta vardı. Perdeler kapalıydı ve oda oldukça karanlıktı ama perdenin kenarlarından günışığı sızıyordu. Belki de burası havanın her zaman, gece yarısında bile aydınlık olduğu bir yerdi.

"Haydi!" dedi babam.

Etrafıma bakındım. Paige yanımda oturuyordu.

"Beraber yapalım mı?" diye sordu. Elimi tutup sıktı. "Haydi. Doğum günü mumlarını beraber söndüreceğiz. Bir, iki, üç..."

Mumlar önümde, pastanın üzerindeydi. Bir sürüydüler. Bir sürü minik alev. Paige'i taklit ederek onlara üfledim ve çoğu parlayıp söndü. Bir daha yaptık ve alevlerin tümü uçup gitti.

Annemle babam alkışladılar. Yüzlerine baktım. İkisi de bana bakıyor ve gülümsüyorlardı. Sonra kendime baktım. Beyaz bir elbise, bir parti elbisesi giyiyordum ve bir çift sarı ayakkabım vardı.

"Şimdi pastayı kesmen gerek," dedi babam, bana uzatmak için bir bıçak aldı.

Ben uzanırken annem yanaşıp bıçağı babamın elinden aldı. "Ben yaparım," dedi. "Flora'nın keskin bir bıçağa ihtiyacı yok."

Paige hâlâ elimi tutuyordu. Annemin sözlerini duyunca gerildiğini hissettim.

Müzik çalıyordu. Bir adam bir kalpler kulübü bandosuyla ilgili bir şarkı söylüyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hiçbir şeyin anlamını bilmiyordum.

Perdenin kenarlarından sızan ışığa baktım. Bu nedense beni üzüyordu.

Paige usulca, "Ağlama, Flora," dedi.

Annem bana kenarları altın işlemeli, beyaz bir tabak uzattı. Üstünde bir dilim pasta vardı. Tabağı alıp pastaya baktım. Kahverengiydi. Çikolatalı pastaydı. Üstünde parlak renkli çemberler vardı. Güzel görünüyordu ama istemiyordum.

Anneme baktım. Beni izliyordu ve ona baktığımı görünce gülümsedi.

"Ye, canım," dedi. "On sekiz yaşına girdin!"

"Bir yetişkin," dedi Paige ve anneme bir bakış attığını gördüm.

"Evet," dedi annem. "Bir yetişkin. Kendince."

Kimse bir şey söylemedi. Şarkı söyleyen adam, bizi evine götürmek istediğini söyledi.

Annem hızla, kelimeler birbiri üstüne devrilir gibi, "Özür dilerim. Ama onu da kaybedemem, Paige. Yapamam. O bana kalan tek şey ve onu güvende tutacağım. Ona bakacağım. Başka bir şey yapmaya dayanamam. Ben onun annesiyim, o benimle kalacak ve onun her ihtiyacını karşılayacağım. O iyi. İlacının dozunu değiştirdim, tekrar evde olmaya alıştı

artık. Sadece... hiçbir yere kaçmamayı düşünmeye ihtiyacı var. Kendi güvenliği için," dedi.

"Dr. Epstein ona bir doğum günü kartı yolladı," dedi Paige. "O on sekiz yaşında."

"O adam Flora'nın yanına bile yaklaşmayacak."

Babam hızla konuşmaya başladı. Annemin değil, Paige'in tarafını tutuyor gibiydi ama bunun doğru olamayacağını biliyordum. "Belki de Flora'yı bu öğleden sonra biraz dışarı çıkarmalıyız? Onun doğum günü sonuçta. Ve hava harika. Sahile inelim mi, ne dersiniz?"

"Neden Flora'yı denizi seyretmek için yürüyüşe çıkarmıyorum?" dedi Paige. "Bunu hep sevmiştir. Ona göz kulak olacağım, *söz veriyorum*. İyi olacak. Veya onu sinemaya bile götürebilirim. Bir doğum günü hediyesi olur. Bunun gibi bir şey. Arada bir evden çıkmaya izni var, değil mi?"

"Bu harika bir fikir, Paige," dedi babam. "Flora'nın seninle beraber çıkması güzel olur."

"Yemin ederim ki ona bakacağım."

Herkes anneme baktı. Bardağına bakıyordu. Onun ve Paige'in, uzun ince bir bardaktan baloncuklu bir şeyler içtiklerini fark ettim. Babam, daha kalın bir bardakta, turuncumsu renkli bir şey içiyordu. İçeceğine baktım. Onunla ilgili bir şey biliyordum.

Parmağımla işaret ederek, "Bira!" dedim.

Paige kahkahayı bastı. Babam gülümsedi. Annem kaşlarını çattı.

"Bu doğru," dedi Paige. "O bira."

Bardağıma baktım. İçinde limonata vardı. Bardakta iki buz küpü ve bir dilim limon vardı. Güzeldi.

Kelimelerin nereden geldiklerini bilmeyerek, "Bira içmemeliyim çünkü beni hasta ediyor," dedim. Ne dediğimin farkında değildim.

Birkaç saniye sessizliğin ardından Paige, "Bu iyi bir hayat kuralı," dedi.

"Evet," dedi babam. "Evet, öyle. Aferin, Flora."

Annem bir şey söylemedi.

Kendi aralarında konuşuyorlardı, dinlemeyi kestim. Doğum günüm olduğu için kendimi bir parça pasta yemeye zorladım. Limonatamı içtim. Müziği dinledim. Ellerime baktım. Biri FLORA, diyordu, *cesur ol.*

"Haydi!"

Paige ön kapıda duruyordu. Annem bir elini omzuma koydu. Arkamda durduğu ve onun orada olduğunu unuttuğum için havaya zıpladım.

"Kumsala inip döneceksiniz," dedi. "O kadar. Söz mü?"

"Tabii ki söz veriyorum, Bayan Banks. Ona göz kulak olacağım. Biraz temiz hava almanın ona iyi geleceğini biliyorsunuz."

"Evet, ben de onunla birkaç kez sahile indim. Bundan hoşlandığı konusunda haklısın. Tamam. Bir doğum günü gezmesi. Ama buçukta onu geri getireceğine söz ver. Şu anda on geçiyor. Sınır yirmi dakika."

"Tabii. Geri döndüğümüzde hediyemi açabilir."

"Evet. Bu harika olurdu. Biz de ona birkaç şey daha aldık. Tüm güne yaymaya çalıştım, böylece o bir şeyleri açmanın tadına tekrar tekrar varabilir."

Paige gülümsedi. Kolunu benimkine doladı ve beni dışarı çıkardı, etrafında hiçbir şey olmayan girişten geçirdi, yolda yürüttü ve kaldırıma çıkarttı.

Güneş parlıyordu. Gökyüzü açık maviydi. Hava çiçek ve harika şeyler kokuyordu. Paige beni bahçeden çıkardı ve parka giden küçük yoldan karşıya geçirdi.

"Buradan gideceğiz," dedi. "Buradan geçmeyi seversin."

Beni yollarda yürütmesine, sık yapraklı yemyeşil ağaçların, bir göletin yanından geçirmesine izin verdim. Beni bir banka götürerek üstüne oturttu. Sonra da değişti. Yüzümü ellerine alarak gözlerimin içine baktı.

"Evet, Flora," dedi. "Bugün gerçek seni geri getirmeye başlayacağız. Haplarının etkisinden kurtulacaksın. Şu anda aldığın haplar sana hiçbir şey yapmayacak. Onları, pastanın üstüne drajeler koyarken değiştirdim. Kötü hapların hepsi bunun içinde." Cebinden küçük, kahverengi bir şişe çıkarıp salladı.

"Kötü haplar bunun içinde," dedim.

"Evet. Annenin sana vereceği haplar artık plasebodan ibaret. Kötü şeyleri almayacaksın. Zor olabilir ama umarım çok da zor olmaz çünkü o hapları almaya döneli çok olmadı. Cildin tuhaflaşacak yine. Uyanmaya başlayacaksın. Zihninde farklı yerlere ve zamanlar gideceksin. Bir şeyleri kâğıda dökmeye başlayacaksın. Annen bunu fark edecek, o yüzden fazla vaktimiz yok. Mümkün olduğu kadar yanında olacağım. Bunları sana söylediğimi hatırlamayacaksın ve fazla vaktimiz yok. Sana bir mektup vereceğim, tamam mı? Bunu tek başınayken okuman çok önemli. Seni dört buçuğa kadar geri götürmem gerek, o yüzden şimdi okuyamazsın. Ama okuman, saklaman ve zihnini geri almaya başladığında sürekli okumaya devam etmen gerekecek."

Bir elini dizime koyup sıktı.

"Endişelenme," diye ekledi. "Bunları anlamadığını, anlamanın mümkün olmadığını biliyorum. Yine de sana söylemem gerek. Dikkatli ol, Flora. Bu işi senin için çözeceğiz. Şimdi, kolunu alabilir miyim?"

Ne için istediği konusunda en ufak bir fikrim olmayarak kolumu uzattım. Hırkamın kolunu sıyırdı ve cebinden bir tükenmezkalem çıkardı. Kolumun yukarısına, bir bandajın üstüne *Kapıyı kilitle. Jacob'ın mektubunu sutyenden çıkar & oku* diye yazdı.

Kaşlarımı çattım. "Okuyayım mı?"

"Evet. Sana bir mektup getirdim ve fark etmemeleri için sutyeninin içine koyacağız." Katlanmış bir kâğıt çıkardı ve giysilerimi çekiştirdi. Kâğıdı sutyenimin içine doğru itti ve giysilerimi yeniden düzeltti. Gözlerini kısıp bana baktı ve başını yukarı aşağı salladı. "Güzel. Tamam. Şimdi çabucak denize bakmaya gideceğiz, sonra da seni eve geri götüreceğiz."

Arkadaşım Paige'in yanında bir tırabzana yaslanmıştım, denizi izliyorduk. Sular sahilin bir yarısını kaplıyorlardı. Kumsalda taşlar vardı. Çoğunluğu gri-siyahtı. Tırabzanlara bir kedinin fotoğrafı bağlanmıştı.

Havanın kokusuna bayılmıştım. Bir tırabzana yaslanıp suya bakmaya bayılmıştım. Gökte, çok yukarılarda birkaç kuş uçuyordu. Haykırıyorlardı. Devamlı bu tırabzana yaslanmak, temiz havayı içime çekmek ve denize bakmak istiyordum.

Kolumda bir bandaj vardı. Kolumu sıyırıp kenarlarını çekiştirdim. Altına baktığımda, tenime kazınmış harfleri fark ettim. Anlamadım ve hoşuma da gitmedi, o yüzden bandajı yerine çektim.

Arkamızdan arabalar geçiyordu. Kumsalda bir sürü insan vardı. Pek çoğu, üstlerinde pek bir giysi olmadan yatıyorlardı. Çocuklar ortalıkta koşuşturuyordu. İnsanlar yüzüyorlardı. Yemek yiyorlardı. Okuyorlardı. Yaşıyorlardı.

"Ah, Flora. Burada kalmak istiyorsun ama kalamayız. Çok üzgünüm."

Etrafıma bakındım. "Kalamaz mıyız?"

"Bugün değil. Seni geri götürmeliyim. Ama endişelenme. Pek uzun sürmeyecek ve buradan daha iyi bir yere gideceğiz. Haydi." Elimi tuttu ve kaldırımda durarak yolun açılmasını bekledik. Beni karşıdan karşıya geçirmesine, tüm zamanımı geçirdiğim eve giden yolda yürütmesine izin verdim.

Bana hediyeler verdiler. Her birini açtım ve teşekkür ettim. Annem ve babam bana bir oyuncak ayı vermişlerdi. Büyük bir ayıydı, boynunda bir fiyonk vardı. Sıkıca göğsüme bastırdım.

Paige bana yeni bir çanta verdi. Beyazdı ve üstünde kırmızı çiçekler vardı, içine bir sürü şey sığardı. Açtım. İçinde güzel kokulu şeylerle dolu şişeler vardı. Bir ruj. Kolyeler ve şallar. Yepyeni bir defter ve bir sürü tükenmezkalem.

Çantaya bayılmıştım. İçindeki her şeye bayılmıştım.

Ona tekrar tekrar, "Teşekkür ederim," dedim.

Güldü. "Bir şey değil, Flora! Bu kadar beğendiğine çok sevindim."

Ön kapıda durduk. Paige gidiyordu.

"Gitme," dedim. Benimle kalmasını çok istiyordum.

"Gitmem gerek. Ama yarın geri geleceğim. Belki bir yürüyüşe daha çıkabiliriz."

Anneme baktı, annem balını yukarı aşağı salladı.

"Bence olur," dedi.

"Flora'nın bugün dışarı çıkması iyi oldu," dedi babam. "Teşekkürler, Paige, doğum gününü onunla beraber geçirdiğin için de teşekkürler. Bunun için minnettarız, Flora'nın da minnettar olduğunu biliyorum."

"Flora da minnettar," dedim ve bunu gerçekten içimden gelerek söyledim.

Babam güldü. "Gördün mü?"

Paige bana sarılıp veda etti. Beni kendine çekerek, "Hemen tuvalete git ve kolunu oku," diye fısıldadı. Sonra da yüksek sesle, "Yarın saat on birde burada olacağım, sorun olmazsa?" diye sordu.

"Görüşürüz o zaman," dedi annem.

Hemen tuvalete gidip kolumu okudum.

Bir bandajın üstünde *Kapıyı kilitle* diyordu. *Jacob'ın mektubunu sutyenden çıkar & oku.*

Kapıyı kilitledim. Sutyenimin içinde katlanmış, ucu sivri bir şey vardı. Çıkarıp açtım, tuvaletin zeminine oturdum ve okumaya başladım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İlk kâğıt küçüktü ve üstünde kıvrık bir el yazısıyla şunlar yazıyordu:

Chère Flora,
Ben Jacob'ın partneri Jacques. Jacob sana bunu yazmak için günler harcadı. Göndereceğime söz verdim. Onun için çok önemlisin. Lütfen bana kısa zaman içinde cevap yaz.

Grosses bises,
Jacques x

Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses beni dürtüyordu. O notu dikkatle bir kenara koydum ve mektubu okumaya başladım. Beynim kelimeleri algılamakta berbat bir iş çıkardığı ve yazılanların çeyreğini zar zor anladığım için yavaşça okudum.

Benim küçük Flora'm,
Korkarım ki şimdiye dek ölmüş olacağım. Bu adil olmasa da gerçek. Bir hayalet olmak bana yakışabilir, hayatında yedi yıl boyunca

bir hayalet oldum zaten. Diğer bütün yollar tükendiği için, bardağın dolu kısmına bakmaya çalışıyorum artık.

Sana göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım. Şimdi etrafına bak. Bana gülümse. Havayı öp, içinde olacağım. Olacak mıyım? Kim bilir. Belki.

Bunu, seni annemizin şüphesiz maruz bırakacağı uyuşturucu sisinin içinden çıkarmak için bir adım atmazsa hayatının sonuna dek acımasızca musallat olacağım eski arkadaşın Paige'e gönderiyorum. O da bunu biliyor.

Evet. Önce temel şeyler...

Sen Flora Banks'sin. Ben senin üvey ağabeyin Jacob Banks'im. Senden yedi yaş büyüğüm ve keşke benimle beraber yaşayabilmen için orada olabilseydim, artık büyüdün çünkü. Sana elinden geldiğince göz kulak olacak olan erkek arkadaşım Jacques'la birlikte Paris'te yaşıyordum.

Annemiz ve babam (benim üvey babam), hafıza kaybınla ilgili olarak sana yedi yıl boyunca yalan söylediler. Sana vahşi, korkunç gerçekleri anlatacak kadar bile saygı duymadılar. Bunun benim işim olduğu belli, o yüzden al bakalım. Öykümüz şöyle:

Sen on yaşındayken, senle ben ve annemle babam hep beraber bir kaza geçirdik. Ebeveynlerimiz, kaza hakkında konuşmaya veya düşünmeye asla dayanamadıkları ve senin bu konu hakkında beş dakikada bir soru sormanı

istemedikleri için hep beyninde bir tümör varmış gibi davrandılar.

İkimiz beraberce arabanın arkasındaydık, ismi Flambards olan bir lunaparka gidiyorduk. Bir düşün, Flora. Sen, normal, harika, on yaşında bir çocuk, heyecanla lunaparktaki eğlenceleri soruyordun. Haftalardır gözünde tütüyordu. Defalarca "Flambards'a gitmek istiyorum" diyordun sadece. Ben, sen çok heyecanlı olduğun için ve ben gizlice bunu dört gözle beklediğim için o günlüğüne sana katılmaya karar veren huysuz, eşcinsel, on yedi yaşında bir gençtim. Annem ve babam önde oturmuş, Radyo 4 dinleyerek her zamanki sıkıcı şeylerden konuşuyorlardı.

Oraya varmadan hemen önce, hava kuvvetleri üssünün orada, Culdrose'da bir döner kavşaktaydık. Bir kamyon yol ver tabelasının yanından geçip arabanın yanına daldı. Araba birkaç takla attı, havaya fırladı ve tepe üstü indi. Annem ile babam en azından fiziksel olarak yara almadan kurtuldular. Sen, oraya varmak üzere olduğumuz için emniyet kemerini çözdüğünden başına çok ciddi darbe aldın. Ve ben –eh, kemerim hâlâ takılı olduğu için senin gibi yaralanmadım ama ben de ucuz atlatmadım. Araba alev aldığında içinde sıkışan bendim, seni çıkarmışlardı, bizimkiler yardım istemek için arabadan fırlamışlardı ve ben hâlâ alevlerin içindeydim. İnan bana, yüzde yara izleri ve estetik ameliyat, içine kapanık bir gencin istediği şeyler değildir.

O yüzden zihnim bende, görüntün sende kaldı. İkimiz bir arada, düzgün işleyen bir insan oluşturabilirdik.

Arabayı annem kullanıyordu. Seni her zaman böyle pamuklara sarmasının sebebi bu. O kazadan beri arabayı kullanmamasının sebebi bu. Yedi yıldır süren ve hâlâ devam eden bir çöküntüye girmesinin sebebi. Kaçabilmek için böylesine dolaplar çevirmek zorunda kalmanın sebebi de. Arabayı o kullanıyordu, ikimiz de yaralanmıştık ve bunun için hep kendini suçladı. Şimdiye dek yaptığı her şey, böyle bir şeyin bir daha asla gerçekleşmemesini sağlamaya çalışmak içindi. Bugüne dek post-travmatik stres bozukluğu yaşadığını düşünüyorum ve ben ölmeden önce onları görmem gerekmesinin sebeplerinden biri, anneme bunun onun suçu olmadığını bir kez daha söylemekti.

Sadece kaza öncesine dair şeyleri tam olarak hatırlayabiliyorsun. Kısa süreli hafızan yok gibi. Bir şeyleri iki üç saatliğine hatırlayıp sonra unutuyorsun. Bu tür bir amnezi çoğunlukla zaman içinde iyileşebilir çünkü beyin yeni yollar bulabilen gizemli ve muhteşem bir şeydir ama seninki uzun bir zaman böyle yapmadı. Son zamanlarda durumunun iyiye gideceğinden şüphelendim (o çocukla öpüştüğünü hatırladığın için değil; bununla ilgili unutulmaz olan şey o öpüşük değil, o hatıraydı ama sen bunun muhteşem bir şey olduğunu biliyordun ve beyaz atlı prensin bunu tekrar yapabilir mi diye görmek için dosdoğru

Kuzey Kutbu'na gittin). Annem sana sakinleştirici vermeyi sürdürdüğü için de bunu anlayabilmek, özellikle de senin için zor oldu. Ama sürekli Flambards'a gitmekten bahsetmeye başladın, bu da bir şeylerin duvarı aşmaya başladığı anlamına geliyordu. Tahmin edebileceğin gibi, özellikle oraya gitmek istemen annem için kolay olmadı.

E-postalarımın birinde söylediğim gibi, şimdiye dek annemle babandan uzaklaşmamın sebebi, kazadan sonra kişiliğinin biraz değişmesiydi. Bu değişimin ne kadar olduğundan emin değildim ama ailemiz bunun bir sorun olduğunu hissetti. Ama kazanın öncesinde de atılgan ve çılgındın, böylesine mükemmel olmanın sebebi buydu. Sen "daha iyi" olduğunda, kendini fazla tehlikeye attığını düşündüler. Pervazda oturup kuşlarla konuşmak için üst kat penceresinden tırmanırdın. Kaçıp giderdin ve nerede olduğuna dair en ufak bir fikrin olmazdı. Kafanın içindekilerin muazzam, delice resimlerini yapardın. Yabancılara, zaman ve uzayda yaptığın yolculukları anlatırdın. Ve annem, (senin güvenliğin için, falan filan ve olası kazaların suçunu kaldıramayacağı için) seni evcilleştirmeye karar verdi.

Buna dayanamıyordum. Bu yaralarımdan bile daha kötüydü.

Seni, öhür türlü "kendi kendine tehlike oluşturduğuna" dayanarak hislerini uyuşturacak, öfke nöbetlerini durduracak, seni uyumlu, uysal ve evcil yapacak bir ilaca başlatmaya karar verdiler. Annem kazanın ardından hiçbir zaman

kendine gelemedi, bir daha başına hiçbir şey gelmesi riskini almak istemedi ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Hiçbir şey olmasını istemedi. Sakinleştiricilere devam etmeye karar verdiler, bunun senin "ilacın" olduğunu söylediler ve sen uysal, "iyi" biri haline geldin, seni evde, mümkün olabildiğince güvende tuttular. Hiçbir doktor bu tür uzun vadeli bir bağımlılığa izin vermeyeceği için ilaçları internetten alıyorlar. Çok fazla sakinleştirici, bir kızı bunaltma sokabileceği için zaman içinde bir antidepresan da eklediler. Amnezinin ilacı yoktur. Hap almaya ihtiyacın yok. Bu şekilde yönetilmen daha kolay olduğu için beynini bulandırdılar.

En kötüsü de onunla yıllar önce temas kurduğumdan beri seni incelemek isteyen, Joe Epstein adında bir nöropsikolog vardı. Onunla görüştük. Sana yardım etmeye, veya en azından seni değerlendirmeye can atıyordu. Seni ziyaret etmeye çalıştı ve annem bunu hep reddetti. Kötülük olsun diye değil, korktuğu için. Seni hep olduğun gibi, on yaşında tutmak ve sana bakmak istiyor. O tek saniye için sana bakmadı diye hissettiği suçluluk duygusunu bastırmak için, küçük Flora'yla sonsuza dek ilgilenmek istediğini söyleyebilirim.

Dr. Epstein'i ilk kez reddettiklerinde onlardan nefret ettim. Paris'e yerleştim ve adamakıllı Fransızca konuşmayı öğrendim, çalıştım, yaşadım ve hayatımı kazandım. Seninle irtibatı elimden geldiğince sürdürdüm; kartlar, mektuplar,

e-postalar yolladım ve seni aradım ve senden belli belirsiz cevaplar almam, neler olup bittiğinden emin olmadan, her şeyi sana yeniden açıklamam için sana bıraktığım bir numarayı araman her zaman harikaydı.

Görünüşe göre küçük kız kardeşimi sindirmek mümkün değildi. Bir gün bir trene atladın ve kendi başına Londra'ya gittin. On üç yaşındaydın ve akılları çıkmıştı. Polis seni buldu ve Penzance'a gönderildin, ilaçlarının dozajı artırıldı. Sonra pasaportunu bulmayı başardın ve beni görmek için Paris'e geldin. Bu geçen seneydi ve sen muhteşem, kafası karışık, on altı yaşında bir kızdın. Elinin üstünde isminin dövmesi vardı: Sana macera yaşamayı hatırlatacak bir şey istiyordun, biz de beraberce bir dövme salonuna gittik ve "cesur ol" kelimelerini eklettik. İtiraf etmeliyim, sana bu dövmeyi yaptırmak kendi adıma annem ile babana müthiş bir meydan okumaydı. Paris'te dört gün geçirdik ve sana Eyfel Kulesi'ni, Orsay Müzesi'ni, Lüksemburg Bahçeleri'ni ve bütün güzel yerleri gösterdim, seni kırmızı şarabın, öğleden sonra sinemalarının ve uzun öğle yemeklerinin zevkiyle tanıştırdım.

Tüm bunları kendine yazarak kazandın. Yazılı kelimeleri, nöral yolların yapması gerekenlerin bir kısmından kaçınmak için kullandın. Defterini harici belleğin, hafızan olarak kullandın. Sen harikasın.

Ve sonra, bu yıl bir erkekle öpüştün ve bunu hatırladın, dünyanın zirvesine dek onun peşinden

gittin. Birazcık geriye saracak olursak, ben kendimi kötü hissediyordum ve iyileşmiyordum, en sonunda dördüncü evre böbrek kanseri olduğum ortaya çıktı. Bunun geri dönüşü yoktu ve sona geldiğimi fark ettiğimde annem ve babanın gelmesini istedim. İçimdeki her şeyi döküyorum çünkü bunu yapmalıydım. Verdiğim haberler onları öylesine panikletmişti ki seni Paige'le bıraktılar, ama öpüştüğün erkek onun erkek arkadaşı olunca bu daveti geri çevirmeye karar verdi. Asıl harika olansa, onu öptüğünü hatırladın, o yüzden bu çocuğu bulmak için Kuzey Kutup Dairesi'ne bir bilet aldın. Bir sürü macera yaşadın, ilaçlarından kurtuldun, yeniden gerçek Flora'ya dönüşür gibi oldun ve az kalsın bir ayıya yem olunyordun.

Bundan sonra ne olacağından emin değilim ama sahip olduğum her şeye bahse girerim ki seni ilaçlarla bitkisel hayata soktular ve hiçbir yere adım atmana izin vermiyorlar. Televizyona izlediğine ve yatağına bir oyuncak ayıyla yatırıldığına bahse girerim.

Paige'i yanıma aldım ve ondan, o çoenkla gerçekten öpüştüğünü, onda bu anın fotoğrafının olduğunu öğrendim. Jacques bunu Paige'in evine postalayacak. Paige bunu sana verecek ve yalnız başınayken okuduğundan emin olacak, ayrıca tüm ilaçlarını, J'yle benim Paige'e gönderilmesi için internetten sipariş ettiğimiz şeker haplarıyla değiştireeek. O hapların her türlüsünü sipariş ettik ve Paige bana ilaçlarının her zaman küçük şişelerde saklandığını temin etti, onları

doğru ebat ve şekilli haplarla değiştirecek. Sana verilen hapları al ve bir zombi gibi davran. Beyin yiyen türden değil. Aciz, pasif, itaatkâr davran. Kanepede uzan, televizyon izle ve salya akıt biraz.

Paige seni her gün ziyaret edecek ve zamanı geldiğinde seni oradan kurtaracak.

Ne yazdığına dikkat et. Bunları kâğıda dökmen gerektiğini biliyorum ama yatağının altında hiçbir şey saklamamalısın çünkü bunu biliyorlar, hep biliyorlardı. Paige yeni bir yer bulmana yardım edecek.

Senin adına bir banka hesabı açtım, detayları Paige'de. Seyahat etmeni ve maceralar yaşamanı istiyorum. Svalbard'da bir sürü insanla tanıştın ve hepsi sana hayılıyorlardı çünkü çok sevimlisin.

On sekiz yaşına bastığın an, hayatında neler yapmak istediğine karar verebilirsin. Dr. Epstein'la konuşabilir ve sana neler sunabileceğine bakabilirsin. Karar verebilir ve kontrolü eline alabilirsin. Bunların hiçbiri, seni o lanet haplardan kurtarmadan olmayacak.

Bunları sana çok uzun zamandır yazıyorum. Korkarım ki gitmem gerekiyor.

Ölümden sonra hayat varsa, sana elimden geldiğince göz kulak olacağım.

Hayatını yaşa. Flora, cesur ol.

Ağabeyin,
Jacob xxx

Sevgili Flora,
Ben Paige. Sana birkaç şey söylemek istiyorum.

Birincisi: Sen ve ben gerçekten de bozuştuk. Drake benim erkek arkadaşımdı. Sana bunu daha önce söyledim, algılayabilene dek de söylemeye devam edeceğim. Kumsalda onunla gerçekten de öpüştün. Paçayı sıyırabilmek için (muhtemelen yeni kız arkadaşının iyiliği için) bunun asla olmadığı konusunda seni ve diğer herkesi ikna etmeyi başardı ama ben olduğunu biliyorum, bilme sebebim de Lily'nin seni görmüş olması. Sen Lily'yi hatırlamayacaksın ama o Drake'in Cornwall'daki arkadaşlarından biriydi. Dürüst olmak gerekirse, Drake'le öpüşen kişi olmak için partiden çıkıp kumsala inerken onu takip etti. Onun sana yaklaştığını gördü. Drake'in senin yanına oturduğunu ve seni öptüğünü söyledi. Ona inanmazdım ama telefonuyla bunun fotoğrafını çekmişti ve gördüm. Bu satırları okuduğun zamana dek, muhtemelen sen de görmüş olacaksın. Onun boynuyla senin yüzünün olduğu bir fotoğraf. Kız kesinlikle sensin. Erkek kesinlikle o. Öpüştünüz.

Lily bana bunları sonraki sabah anlattı. Fotoğrafı bana birkaç gün sonra gönderdi. İkinize de öfkelenmiştim ve bir daha ikinizle de konuşmamaya karar verdim.

Son derece savunmasızdın, o pisliğin tekiydi ve e-posta yoluyla ondan ayrıldığım için ikimizin de bir daha onunla konuşmak için bir sebebi yok. Sanırım sen unutacağın için paçayı sıyıracağını düşündü. Güzel yani. Panikledi ve sana fotoğrafı

çeken Lily'yle öpüştüğünü söyledi. Flora, o senin bir saniyene bile değmez.

O yüzden, bu konuda endişelenme. Bu olaydan geriye kalan tek şey: Ay ışığında, bir kumsalda, yakışıklı ve zeki bir erkekle öpüştün. Bunu yaptın. Bu oldu. Ve sen bunu hatırladın, bu müthiş bir şey.

Onu ararken iyi insanlarla tanıştın. Arkadaşın Agi blog'unda (bir sürü ilginç deyim kullanarak) senden bahsetti ve çok sayıda takipçi topladı. Herkes seni soruyor ama annen ve baban kimseyi eve almıyor. Dr. Epstein yeniden temasa geçti. Annen asla pes etmiyor, Steve de eğer ona destek olmazsa annenin dağılacağını bildiği için ona ayak uyduruyor. Ama perde arkasından beni sana yakınlaştırabilmek için elinden geleni yapıyor ve sanırım çok sessiz bir müttefikimiz olabilir.

Sırf yıllardır en iyi arkadaşın olduğum için, en sonunda içeri girmeme izin verdiler. Seni evden yarım kilometre uzağa bile götürmeye çalışacağım akıllarının ucundan bile geçmiyor.

Haksızlar.

Jacob haklı. İlaçlarını çöpe atıyorum ve şişeye aynı sayıda şeker koyuyorum. Bu seni oradan çıkarmamız için bize birkaç gün sağlayacak. Hazır ol.

Bunu şömine rafının üstündeki kutuya koy. Yatağının altına KOYMA. Koluna bir şeyler yazacaksan, annenin göremeyeceği kadar yukarılara yaz. Flora, annen kötü bir insan değil, harika biri. Çok acı çekiyor ve onun için çok üzülüyorum. Ama artık bir yetişkin oldun

ve hayatını nasıl yaşayacağına karar vermek sana kalmış. Belki Penzance'da kalırsın. Belki ilaçlarına asla dönmezsin, belki de senin kendi harika benliğinde kalmana izin verecek başka bir şey bulursun. Neye karar verirsen ver, bu senin kararın olmalı.

Pasaportun bende. Birkaç gün önce tuvalete gitmek için yukarı çıkarken çalışma odasından çaldım. Jacob bana pasaportun orada olacağını söylemişti.

Yakında görüşürüz.

Paige xx

Kafamın içi dopdoluydu. Kâğıtlara baktım. Tuvaletin kapısına yaslandım. Annem aşağıdan bana sesleniyordu. Sanırım ağlıyordum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Flora!"

Adam bana bakıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, olduğu yerde sallanıyordu.

"Flora!" dedi yine. "Yine karşılaştık. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Adam keldi ve epeyce yaşlıydı, üstünde kolları sıyrılmış bir gömlek, pantolon ve kravat vardı.

"İyi hissediyorum," dedim ve bu doğruydu. Heyecanlıydım. Bir şeyler hissetmek bile heyecan veriyordu.

Paige yanı başımdaydı, elimi tutuyordu. Kumsalda, yolun aşağısında, orada olan veya bir tekneyle oradan geçen insanlar dışında kimsenin göremeyeceği bir yerde duruyorduk. Rüzgâr saçlarımızı uçuşturuyordu ve deniz dalgalıydı, suyun yüzeyinde milyonlarca tepecik vardı.

Daha demin indiğimiz basamakların kenarındaki tırabzanlara, kulaksız bir kediyi görüp görmediğimizi soran bir afiş asılmıştı. Kulaksız bir kedi görürseniz onu eve götürmelisiniz. Bu bir kural olmalı.

"Ben Dr. Joe Epstein. Nöroloğum. Yıllardır ilgimi çekiyorsun, Flora. İlk olarak Paris'te, sen oradayken ve ağabeyin beni aradığında tanışmıştık ve Jacob için çok üzgünüm.

Gerçekten çok üzgünüm. Çok acı. O bambaşka, büyüleyici bir genç adamdı. Sen artık bir yetişkin oldun, o yüzden hafıza probleminle ilgili sana yardımcı olmaya çalışmama izin verip vermeyeceğini merak ediyorum."

Duraksadım. "Bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Denemek isterim."

"Sizinle tanışıp tanışmadığımı bilmiyorum. Sizi tanımıyorum." Bu adamdan korkuyordum. Jacob'dan bahsediyordu. Neler olup bittiğini tam olarak anlamıyordum.

"Biliyorum. Özür dilerim. Bak, telefonumda sana gösterecek bir şeyim var. Bana kefil olacak, söylediklerimi ispatlayacak bir şey."

Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama ekranına tıklamasını izledim.

"Hazır mısın?" diye sordu. "İşte. Bu tanıştığımızı sana ispatlamak için. Son buluşmamızda yapmıştık, bilesin diye. Bak."

Gelip yanımda durdu. Paige ve ben ekranı görebilelim diye telefonunu uzattı.

Baktım. Adam ekrandaydı. Ben de oradaydım, yüzünün bir yanında büyük, kırmızı bir leke olan biri de vardı. Onu görünce ağladım çünkü o ağabeyimdi, bu dünyada en çok sevdiğim kişiydi, ayak tırnaklarını boyamama izin veren çocuktu ama burada büyümüştü ve yara almıştı.

Yüzünün kırmızı yanı parlıyordu ve gerilmişti, ama mutlu görünüyordu.

"Merhaba, Flora," dedi Jacob ve ses tonu beni gülümsetti. "Ben ağabeyin Jacob, yaşadığım yerde, Paris'teyiz. Bak." Ekranda birkaç ev ve üstünde sandallar olan bir ırmak belirdi. "Sen buradasın, Flora. Buraya beni görmeye geldin ve çok hoş vakit geçiriyoruz. Yanımda olmana bayı-

lıyorum. Seninki gibi hatıralar konusunda her şeyi bilen Joe Epstein'la beraberiz. İşte burada. Bu videoyu çekip benim telefonumla onunkinde saklıyoruz, böylece onunla daha önce tanıştığını bileceksin."

"Merhaba, Flora," dedi. "Jacob'ın dediği gibi, ben Joe Epstein. Jacob ve ben uzun bir süredir irtibat halindeyiz. Annen hayatında olmamı istemiyor, tıpkı senin hakkında makaleler yazmamı veya seni konferanslara götürmemi istemediği gibi. Bu kararında ona kesinlikle saygı duyuyorum."

"Ama ben duymuyorum," dedi Jacob. "Ve birkaç yıl içinde bir yetişkin olacaksın ve bu onun kararı değil, senin kararın olacak. Joe mükemmel bir nörolog ve yardım etmek istiyor. Sanırım ona bir şans vermeliyiz. On sekiz yaşına basar basmaz, istersen gelip burada benimle yaşayabilirsin."

Ekrandaki ben bunu duyunca kafamı yukarı aşağı salladı. Ekrandaki ve kumsaldaki ağabeyime tam bir sevgiyle baktım. İzlerken titredim. Jacob'ı görmek istiyordum.

Ekrandaki doktor, "Yeniden görüştüğümüz zaman, Flora," dedi, "bu benim. Umarım tüm bunlar sana mantıklı gelir ve konuşabiliriz."

Görüntü durdu. Doktora baktım.

"Jacob nerede?" diye sordum.

Doktor ve Paige'in bakıştıklarını gördüm.

"Flora," dedi Paige, kolunu boynuma doladı. "Flora, Jacob öldü. Çok üzgünüm. Hastalandı ve öldü. Çok, çok üzgünüm."

Gözlerimi kapadım. Bunu unutmak, kafamdan silmek istiyordum.

Paige doktora bakıp başını yukarı aşağı salladı. "Zamanımız çok kısıtlı," dedi.

"Flora," dedi doktor, "görünüşe göre, yakın zamanda bizim "hatıra adası" dediğimiz bir şeyi yaşadın. Açık ve bildiğimiz kadarıyla doğru bir hatıra zihninde kaldı. Bunun birçok sebebi olabilir ama amnezinin ortadan kayboluşunun başlangıcı da olabilir. Fevkalade uzun bir süredir bu durumdasın. Benimle biraz zaman geçirirsen çok memnun olurum. Durumun olağandışı, büyüleyici ve sana elimden geldiğince yardım etmek isterim."

Tamamen nutkum tutulmuş bir halde Paige'e baktım. Elimi sıktı.

"Sorun değil," dedi. "Bir şeye karar vermeden önce bunu konuşabiliriz. İstersen videoyu tekrar izleyebilirsin. Dilediğin kadar izleyebilirsin. Dr. Epstein filmi bana yolladı, o yüzden benim telefonumda da var artık."

Başımı yukarı aşağı salladım. Adama döndü.

"İşte. Teşekkürler, Dr. Epstein. En kısa zamanda temas kuracağız..." Bana baktığını gördüm. "Senin isteyip istememene bağlı olarak, Flora. Seni buradan götürebiliriz. Eğer istersen. İstemen gerekmiyor. Haplarını almıyorsun artık. Annen ve babana gittiğini söyleyebilirsin veya gidip onlara bir mektup bırakabilirsin."

Hava sıcaktı. Saçlarımı alnımdan çektim. Buradan uzakta olmayı hayal bile edemiyordum ama bir şeyler yapmak istiyordum, bir şeylerin olmasını istiyordum. Paris'e gitmiştim. Paris'te çekilmiş, içinde benim olduğum bir video izlemiştim. Paris Fransa'nın başkentiydi. Okuldan hatırlıyordum. Paris'e gidebilirsem başka bir yerlere de gidebilirdim. Bir şeyler yapabilirdim. Dışarıda bir dünya vardı.

"Evet," dedim.

Neyi kabul ettiğimden pek emin olmasam da bunu yapmak istediğimi biliyordum. Günler geçerken uyanmaya

başlamış, hayatımı televizyon izleyerek ve uyuyarak geçirdiğimi fark etmiştim.

Kulaksız kedi için üzülüyordum. Onu bulmak isterdim.

"Tamamen emin misin? Senden çok bilgi almalıyız ve şu an için koluna pek fazla şey yazamazsın, o yüzden bana güvenmen gerek."

"Sana güveniyorum."

"Ve Doktor Epstein'e."

"Evet çünkü Jacob öyle söyledi."

"Gidip bir macera yaşayabiliriz. Ama istediğin buysa sadece. Seni kaçırmayacağım. Bir seçim yapacaksın."

"Bir kumsalda bir erkekle öpüştüm. Bunu hatırlıyorum."

"Evet. Bir kumsalda bir erkekle öpüştün. Ve on sekiz yaşındasın. Bir yetişkinsin ve seçeneklerin var. Onu görmek istersen Dr. Epstein Paris'te bizimle buluşacak. Seni burada tutamazlar artık."

Ona gülümsedim. Hiçbir şey hakkında pek bir şey bilmesem de bir hikâyem olduğunu biliyordum. Bitmediğini biliyordum. Siluetler, maceraların gölgeleri, insanlar, vahşi yeni yerler vardı. Paris nasıl bir yer olacaksa, Dr. Epstein neler yapabilecekse, bunu öğrenmek için orada olmak istiyordum.

"Evet," dedim ona. Elime baktım. Üzerinde yazılı kelimeleri okudum. Paige'e dönüp yüksek sesle söyledim.

"*Flora... cesur ol.*"

Flora'nın Hayat Kuralları

Paniğe kapılma çünkü her şey muhtemelen yolunda ve eğer değilse, paniğe kapılmak durumu daha kötü hale getirir.

Her zaman pencere kenarından bir koltuk almaya çalış, bu şekilde tam olarak nerede olduğunu anlayabilirsin.

Cesur ol.

Kutup ayılarının bölgesine girme.

Mümkün olduğunca anı yaşa. Bunun için hafızaya ihtiyacın yok.

Cildin kötüyse, ruj sürmek insanların bunu fark etmesine engel olur.

Balina yeme.

Bira içme, hasta olursun.

Kışın Svalbard'a gitme.

Kulaksız bir kedi görürsen eve götürmelisin.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, bazı müthiş insanlar olmadan var olamazdı. İşin basım kısmında, aşağıdaki insanlarla çalışmak harikaydı ve kendimi son derece şanslı hissediyorum:

Lauren Pearson, Steph Thwaites, Ruth Knowles, Tig Wallace, Annie Eaton, Liza Kaplan, Talia Benamy, Natasha Collie, Clare Kelly, Wendy Shakespeare, Rebecca Ritchie ve Emma Bailey, Penguin Random House ekiplerinin geri kalanı ve Curtis Brown.

Kate Apperley, kanserli çocuklara yardım için yapılan Role Bürün isimli açıkartırmada CLIC Sargent derneğine bağışta bulundu ve Drake'in teyzesi oldu.

Dr. Kevin Fong işin tıbbi kısmında yardımcı oldu ve bana amneziyle ilgili okumam için makaleler verdi, tüm hatalar ve abartılar bana aittir. Dr. Oliver Sacks da, ilham verici kaynak kitaplar yazarak, bilmeden bana yardımcı oldu.

Şu kişilerden ve diğerlerinden her türlü yardımı aldım: Adam Barr, Charles Barr, Nigel ve Bridget Guzek, Lucy Mann ve Kevin Ashton.

Duygusal olarak bunu hayatımın, yazımın ve her şeyimin ortağı olan Craig'in desteği ve Gabe, Seb, Lottie, Charlie ve Alfie'nin bana sağladığı müthiş eğlenceler olmadan yazamazdım.

FLORA BANKS'İN TEK ANISI

Yorumlarınız,

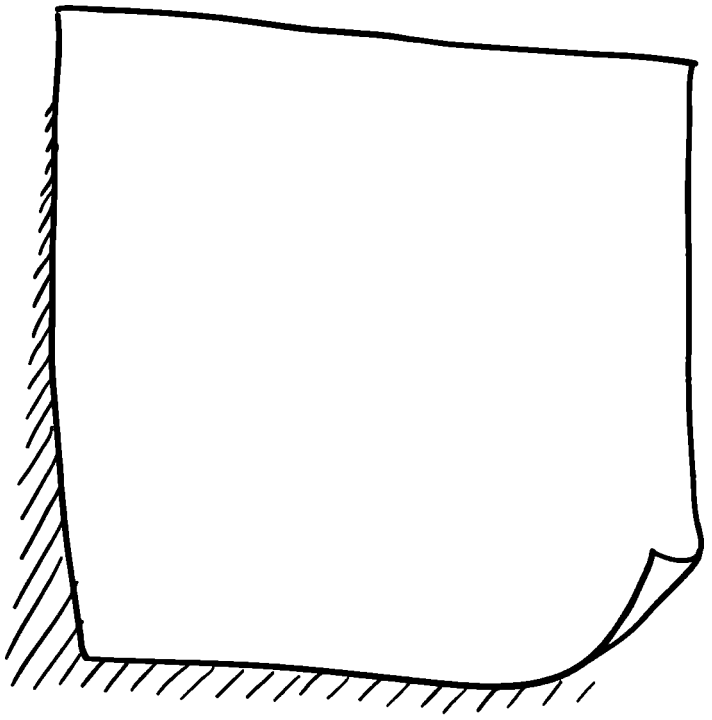
1. Yorumunuzu aşağıya yazın (veya çizin/karalayın/kolaj yapın)..

2. Bir fotoğraf çekin.

3. Bize gönderin, belki kitabın ileriki baskısında yayınlanır...

Ya da

#FloraBanks hashtagi ile Instagram'da paylaşın.

#FloraBanks